

Agatha Christie

Un buzunar plin cu secară

Lui Bruce Ingram, căruia i-au plăcut și a publicat primele mele povestioare.

Capitolul I

Era rândul domnișoarei Somers să facă ceaiul.

Domnișoara Somers era cea mai nouă și cea mai ineficientă dintre dactilografe. Nu mai era tânără și avea o față blând îngrijorată, ca de oaie. Ibricul nu dăduse în clocot când domnișoara Somers turnă apa peste ceai, dar domnișoara Somers niciodată nu știa bine când apa e fiartă sau nu, și asta era unul din multele necazuri care o chinuiau în viață.

Turnă ceaiul în cești, punând pe fiecare farfurioară câte doi biscuiți moi și dulci.

Domnișoara Griffith, eficienta dactilografă șefă, o femeie milităroasă cu părul cărunt care era în serviciu la Consolidated Investment Trust de șaisprezece ani, spuse tăios: „Iar n-a fiert apa, Somers!” iar chipul blajin și necăjit al domnișoarei Somers se făcu roz și spuse: „Vai, chiar am crezut că e fiartă de data asta”.

Domnișoara Griffith gândi: „O s-o ținem o lună, probabil, cât avem atâta de lucru. Dar zău! Ce încurcătură a făcut idioata cu scrisoarea aia către Eastern Developments – o treabă absolut simplă de altfel, și întotdeauna e atât de proastă când e vorba de ceai! Dacă n-ar fi atât de greu să pui mâna pe o dactilografă inteligentă. Și nici capacul cutiei cu biscuiți n-a fost închis cum se cuvine data trecută. Zău.”

La fel ca atât de multe cugetări indignate ale domnișoarei Griffith, fraza rămase neterminată.

În acea clipă, domnișoara Grosvenor intră să prepare sacrul ceai al domnului Fortescue. Domnul Fortescue bea un ceai diferit, dintr-un serviciu de porțelan diferit, și avea biscuiți diferiți. Doar ibricul și apa de la robinetul din vestiar erau aceleași. Dar de data asta, fiind ceaiul domnului Fortescue, apa fierse. Avu domnișoara Grosvenor grijă de asta.

Domnișoara Grosvenor era o blondă incredibil de fermecătoare. Purta un costumăș negru, scump, iar picioarele ei frumoase erau încorsetate în cei mai buni și mai scumpi ciorapi de nylon de pe piața neagră.

Trecu din nou plutind prin camera dactilografelor, fără să învrednicească pe cineva cu o vorbă sau o privire, de parcă dactilografele n-ar fi fost decât niște gândaci de bucătărie.

Domnișoara Grosvenor era secretara particulară și specială a domnului Fortescue și gurile rele dădeau de înțeles că era ceva mai mult, ceea ce de fapt nu era adevărat.

Domnul Fortescue se căsătorise de curând a doua oară cu o soție atât fermecătoare cât și costisitoare, și pe deplin capabilă să-i capteze întreaga atenție. Domnișoara Grosvenor era pentru domnul Fortescue doar o parte necesară decorului biroului său, care era și el foarte luxos și foarte costisitor.

Domnișoara Grosvenor pluti înapoi cu tava ținută ca într-un ritual de jertfă. Trecu prin biroul interior, apoi prin camera de așteptare unde erau admiși clienții mai importanți, și, în cele din urmă, cu o bătaie ușoară în ușă, intră în sanctuar, biroul domnului Fortescue.

Acesta era o cameră spațioasă, cu un parchet strălucitor presărat cu carpete scumpe, orientale. Pereții erau lambrisați cu panouri din lemn de culoare deschisă, iar de jur împrejur se aflau scaune enorme, cu tapițerie din piele de bou deschisă la culoare. În spatele unui imens birou de paltin, centrul și focarul încăperii, stătea domnul Fortescue în persoană.

Domnul Fortescue era mai puțin impresionant decât ar fi trebuit să fie pentru a se potrivi cu decorul, dar își dădea silința. Era un bărbat masiv, flasc, cu o chelie strălucitoare. Îi plăcea să pozeze purtând costume din tweed țărănesc, cu o croială largă. Se încrunta la niște hârtii de pe birou când domnișoara Grosvenor pluti spre el cu grația unei lebede. Punând tava pe birou la îndemâna lui, murmură cu un glas jos și impersonal „Ceaiul dumneavoastră, domnule Fortescue”, și se retrase.

Contribuția domnului Fortescue la ritual fu un mormăit.

Așezată din nou la biroul ei, domnișoara Grosvenor își continuă treburile. Făcu două apeluri telefonice, corectă câteva scrisori la mașină, ce așteptau doar a fi semnate de domnul Fortescue, și răspunse unei solicitări telefonice.

— Mă tem că deocamdată e imposibil, spuse pe un ton superior. Domnul Fortescue e în ședință.

Puse receptorul în furcă și se uită la ceas. Era unsprezece și zece.

Și chiar atunci, prin ușa capitonată a biroului domnului Fortescue străbătu un sunet neobișnuit. Deși înăbușit, putea fi recunoscut perfect – era un strigăt sugrumat, agonizant. În aceeași clipă, soneria de pe biroul domnișoarei Grosvenor sună furibund. Domnișoara Grosvenor rămase o clipă înlemnită, apoi se ridică nesigură. În fața ineditului, detașarea ei studiată se clătină. Totuși, se îndreptă spre ușa domnului Fortescue în felul ei statuar, bătu și intră.

Ceea ce văzu îi năru și mai mult poza. În spatele biroului, patronul ei era încovoiat de durere. Mișcările lui convulsive erau alarmante.

Domnișoara Grosvenor spuse: „Vai, domnule Fortescue, vă e rău?” și în același moment fu conștientă de idioțenia întrebării. Nu încăpea nici o

îndoială că domnului Fortescue îi era foarte rău. Chiar în timp ce se apropia de el, corpul lui era străbătut de convulsii spasmodice.

Cuvintele ieșiră în icnete întretăiate.

— Ceai. Ce dracu. Ai pus în ceai. Ajutor. Repede. Un doctor.

Domnișoara Grosvenor zbură din cameră. Nu mai era blonda trufașă – era o femeie cuprinsă de spaimă care își pierduse capul.

Intră în fugă în biroul dactilografelor strigând:

— Domnul Fortescue are o criză. Moare. Trebuie să aducem un doctor. Arată groaznic. Sunt sigură că e pe moarte.

Reacțiile fură imediate și foarte variate.

Domnișoara Bell, cea mai tânără dintre dactilografe, spuse:

— Dacă e epilepsie, ar trebui să-i băgăm un dop în gură. Cine are un dop?

Nimeni nu avea un dop.

Domnișoara Somers spuse:

— La vârsta lui probabil că e apoplexie.

Domnișoara Griffith spuse:

— Trebuie adus un doctor. Imediat.

Dar obișnuita ei eficiență era stânjenită de faptul că niciodată în cei șaisprezece ani de serviciu ai ei nu fusese nevoie să fie chemat un doctor la firmă. Exista doctorul ei, desigur, dar el era în Streatham Hill. De unde să ia un doctor de pe aproape?

— Nimeni nu știa. Domnișoara Bell luă cartea de telefon și începu să caute doctori la litera D. Dar nu era un îndrumar pe profesii și doctorii nu erau automat înșiruiți ca taxiurile. Cineva sugeră un spital. Dar care spital? „Trebuie să fie spitalul corespunzător, altfel nu vin”, insistă domnișoara Somers. „Din cauza Ministerului Sănătății, vreau să spun. Trebuie să fie în zonă”.

Cineva propuse 999 dar domnișoara Griffith fu șocată și spuse că asta ar însemna poliția, or nici vorbă de așa ceva. Ca cetățene ale unei țări care se bucura de serviciul medical pentru toată lumea, aceste femei cât de cât inteligente dovedeau o incredibilă ignoranță față de procedura corectă.

Domnișoara Bell începu să caute ambulanțe la litera A. Domnișoara Griffith spuse: „Ar fi doctorul lui. Trebuie să aibă un doctor”. Cineva alergă după agenda personală a domnului Fortescue. Domnișoara Griffith îi ordonă băiatului de serviciu să iasă și să găsească un doctor. Cum o ști, de unde o ști. În agenda particulară, domnișoara Griffith găsi un doctor sir Edwin Sandeman cu adresa în Harley Street. Prăbușită într-un scaun, domnișoara Grosvenor se văită cu un glas mult mai puțin prețios ca de obicei:

— Am făcut ceaiul exact ca de obicei. Zău. N-avea cum să aibă ceva.

— Să aibă ceva? Domnișoara Griffith se opri cu mâna pe discul telefonului. De ce spui asta?

— El a spus-o. Domnul Fortescue. A spus că de la ceai.

Mâna domnișoarei Griffith ezită între serviciul de ambulanță Welbeck și 999. Domnișoara Bell, tânără și săritoare, spuse:

— Ar trebui să-i dăm niște muștar cu apă. Acum. E prin birou un pic de muștar?

În birou nu era deloc muștar.

La scurt timp după aceea, dr. Isaacs din Berthnal Green și sir Edwin Sandeman se întâlneau în lift, exact când două ambulanțe diferite trăgeau în fața clădirii. Telefonul și băiatul de serviciu își făcuseră treaba.

Capitolul II

Inspectorul Neele stătea în sanctuarul domnului Fortescue, la vastul birou de paltin al domnului Fortescue. Unul din subalternii lui stătea discret sprijinit de peretele de lângă ușă, ținând în mână un carnet de însemnări.

Inspectorul Neele avea o înfățișare corectă, soldățească, și un păr castaniu, sârmos, care-i creștea la capătul unei frunți cam înguste. Când rostea fraza „e doar o problemă de rutină”, cei cărora le era adresată erau înclinați să gândească cu dispreț: „Rutină, desigur, că doar de-atâta ești în stare!” Și s-ar fi înșelat total. În spatele înfățișării sale de om lipsit de imaginație, inspectorul Neele avea o imaginație extrem de bogată, iar una din metodele lui de investigație era să-și propună teorii fantastice cu privire la vinovăție, pe care le aplica persoanelor pe care le interoga în momentul respectiv.

Domnișoara Griffith, pe care cu un ochi infailibil o alesese pe loc ca fiind persoana cea mai potrivită să-i ofere o relatare succintă a evenimentelor care-l aduseseră unde era, tocmai părăsise camera după ce-i expusese un rezumat admirabil al întâmplărilor dimineții. Inspectorul Neele își oferii trei motive distincte, extrem de pitorești, pentru care credincioasa decană de vârstă a dactilografelor ar fi otrăvit ceaiul patronului ei, dar le respinse ca fiind prea puțin probabile.

În mintea lui, o catalogă astfel pe domnișoara Griffith: a) Nu era genul de otrăvitoare, b) Nu era îndrăgostită de patronul ei, c) Nu prezenta o instabilitate mentală pronunțată, d) Nu era o femeie care să poarte pică. Asta într-adevăr părea s-o elimine pe domnișoara Griffith din toată povestea, rămânând doar ca sursă de informații, demnă de încredere.

Inspectorul Neele se uită la telefon. Se aștepta să fie sunat în orice clipă de St. Jude's Hospital.

Firește, era posibil ca bruscă îmbolnăvire a domnului Forstescue să se fi datorat unor cauze naturale, dar nici dr. Isaacs din Bethnal Green și nici sir Edwin Sandeman din Harley Street nu fuseseră de părerea asta.

Inspectorul Neele apăsă pe soneria comod plasată lângă mâna lui stângă și ceru să-i fie trimisă secretara personală a domnului Fortescue.

Domnișoara Grosvenor își recompusese puțin poza, dar nu prea mult. Intră neliniștită, fără nimic din grația ei de lebădă lunecând pe lac, și spuse pe loc, pe un ton defensiv:

— N-am făcut-o eu!

Inspectorul Neele îngână degajat:

— Nu?

Îi arată scaunul în care obișnuia să se așeze când scria scrisorile dictate de domnul Fortescue. Ea luă loc cu reținere și îl măsură alarmată. Inspectorul

Neele, a cărui minte înfiripa semne de întrebare imagine în dreptul cuvintelor șantaj, seducție, etc, părea inofensiv și doar o idee nătâng.

— Ceaiul n-a avut nimic, spuse domnișoara Grosvenor. Nu putea să aibă.

— Înțeleg, spuse inspectorul Neele. Numele și adresa dumată, te rog.

— Grosvenor. Irene Grosvenor.

— Cum se scrie?

— Oh! La fel ca Piața Grosvenor.

— Și adresa?

— Rushmoor Road, 14, Musweel Hill.

Inspectorul Neele dădu din cap de-o manieră satisfăcută.

„Nici o seducție”, își zise. „Nici un cuibușor de nebunii. O casă respectabilă, cu părinți în ea. Nici un șantaj”.

Un alt set bun de teorii speculative se duse pe apa sâmbetei.

— Așadar, dumneata ai făcut ceaiul? Întrebă el pe un ton plăcut.

— Păi, a trebuit. Întotdeauna îl fac.

Fără să se grăbească, inspectorul Neele o purtă pas cu pas prin ritualul ceaiului de dimineață al domnului Fortescue. Ceașca și farfurioara și ceainicul din serviciu de porțelan fuseseră trimise deja la analiză. Acum inspectorul află că Irene Grosvenor și doar ea umblase cu ceașca, farfurioara și ceainicul. Ibriul fusese folosit pentru prepararea ceaiului dactilografelor și fusese umplut iar de la robinetul din vestiar de domnișoara Grosvenor.

— Și ceaiul în sine?

— Era ceaiul domnului Fortescue, un ceai chinezesc special. Îl țin pe raft în biroul meu de alături.

Inspectorul Neele dădu din cap. Întrebă de zahăr și află că domnul Fortescue nu folosea zahăr.

Sună telefonul. Inspectorul Neele ridică receptorul. Chipul i se schimbă un pic.

— St. Jude's?

Dădu din cap spre domnișoara Grosvenor în semn că era liberă să plece.

— Deocamdată asta e tot, domnișoară Grosvenor, mulțumesc. Domnișoara Grosvenor dispăru în grabă.

Inspectorul Neele ascultă cu atenție glasul subțire, lipsit de emoție de la capătul firului. Pe măsură ce glasul vorbea, făcu câteva însemnări cu creionul pe colțul sugativei din fața lui.

— A murit acum câteva minute, spui? Ochii i se îndreptară spre cadranul ceasului. Douăsprezece patruzeci și trei, scrise pe sugativă.

Vocea indiferentă îi spuse că doctorul Bernsdorff ar vrea să discute personal cu el.

Inspectorul Neele spuse: „Perfect. Pasează-mi-l,” ceea ce o cam scandaliză pe stăpâna vocii, în al cărei ton oficial se citise un oarecare respect când pronunțase numele doctorului.

Pe fir se auziră câteva pocnete, pârâituri și murmure îndepărtate. Inspectorul Neele așteptă răbdător.

Fără nici un avertisment, un glas profund de bas îl făcu să îndepărteze câțiva centimetri receptorul de ureche.

— Alo, Neele, vultur bătrân! Iarăși la treabă cu cadavrele dumitale?

Inspectorul Neele și profesorul Bernsdorff de la St. Jude's Hospital se cunoscuseră cu prilejul unui caz de otrăvire doar cu un an în urmă și rămăseseră în relații prietenești.

— Aud că omul nostru e mort, doctore.

— Da. Deja când a ajuns aici a fost prea târziu. N-am mai putut face nimic.

— Și cauza morții?

— Va trebui să i se facă autopsia, firește. Foarte interesant caz. Chiar foarte interesant. Mă bucur că am fost aici.

Plăcerea profesională din glasul lui Bernsdorff îi spunea cel puțin un lucru inspectorului Neele.

— Pricep că nu crezi că a fost moarte naturală, spuse el sec.

— Nici cât negru sub unghie, răspunse categoric dr. Bernsdorff.

Vorbesc neoficial, desigur, adăugă cu o precauție întârziată.

— Firește, firește. Se înțelege de la sine. A fost otrăvit?

— Categoric. Ba mai mult – asta-i absolut neoficial, înțelege dumneata, doar între noi doi – sunt pregătit să pun pariu că știi ce otravă a fost.

— Serios?

— Taxină, băiete. Taxină.

— Taxină? N-am auzit de ea.

— Știi. Extrem de neobișnuită. Încântător de neobișnuită! Nici eu nu aș fi identificat-o dacă n-aș fi avut un caz ca ăsta acum trei sau patru ani. Doi copii se jucau de-a invitația la ceai cu păpușile, și au folosit fructe de tisă.

— Asta a fost? Fructe de tisă?

— Fructe sau frunze, mai bine zis ace. Extrem de otrăvitoare. Taxina este un alcaloid, firește. Nu cred să fi auzit de un caz în care a fost folosită în mod deliberat: E cât se poate de interesantă și neobișnuită. N-ai idee, Neele, cât ajungi să te plictisești de obișnuitele buruieni ucigătoare! Taxină e o adevărată încântare. Firește, s-ar putea să greșesc. Nu mă cita, pentru numele lui Dumnezeu. Dar nu cred. Aș spune că și pentru dumneata e interesant. Mai schimbă rutina!

— Un moment bun să fii băgat în cofă de toți, asta-i ideea? Cu excepția victimei.

— Da, bietul de el. Tonul doctorului Bernsdorff era pur formal. Mare ghinion pe el!

— A spus ceva înainte de a muri?

— Păi, unul din tipii dumitale stătea lângă el cu un carnet. El trebuie să aibă detaliile exacte. Bolborosea ceva despre un ceai. Că i s-a pus ceva în ceai la birou. Dar asta-i o prostie, desigur.

— De ce e o prostie? Inspectorul Neele, care și văzuse imaginea fermecătoarei domnișoare Grosvenor punând fructe de tisă în ceai ca apoi s-o respingă ca nefirească, vorbea tăios.

— Pentru că substanța n-ar fi putut acționa atât de repede. Am înțeles că simptomele au apărut imediat după ce a băut ceaiul, așa-i?

— Așa se spune.

— Ei bine, foarte puține otrăvuri lucrează atât de repede, în afară de cianuri, firește. Și poate de nicotină pură.

— Și e sigur că n-a fost cianură sau nicotină?

— Dragă amice. Ar fi fost mort când a ajuns ambulanța. Oh, nu, nici nu se pune problema de așa ceva. E drept că am bănuț că e vorba de stricnină, dar convulsiile nu sunt câtuși de puțin tipice stricninei. Tot neoficial, desigur, dar pot jura că e taxină.

— Cât îi ia să acționeze?

— Depinde. O oră. Două ore, trei ore. Decedatul arăta a mare mâncău. Dacă a mâncat zdravăn la micul dejun, asta ar fi încetinit treaba.

— Micul dejun, spuse îngândurat inspectorul Neele. Da, pare să fie micul dejun.

— Dejun cu familia Borgia. Dr. Bernsdorff râse cu poftă. Ei bine, spor la vânătoare, flăcăule.

— Mulțumesc, doctore. Aș vrea să vorbesc cu sergentul meu înainte să închizi.

Din nou se auziră păcănituri și bâzâituri și voci îndepărtate. Apoi la urechea lui ajunse sunetul unei respirații greoaie, inevitabilul preludiu al conversației sergentului Hay.

— Domnule, spuse acesta cu insistență. Domnule.

— Aici Neele. A spus decedatul ceva ce s-ar cuveni să știu?

— A spus că a fost ceaiul. Ceaiul pe care l-a băut la birou. Dar cei de aici spun că nu.

— Da, știu asta. Altceva nimic?

— Nu, domnule. Dar există ceva ciudat. Costumul pe care îl purta. L-am verificat buzunarele. Chestiile obișnuite – batistă, chei, mărunțiș, portofel. Dar era și un lucru de-a dreptul ciudat. Buzunarul din dreapta al hainei. Avea cereale în el.

— Cereale?

— Da, domnule.

— Ce înțelegi prin cereale? Te referi la alimentul pentru micul dejun? Sau te referi la grâu sau orz.

— Asta-i, domnule! Erau boabe. Mi s-a părut că e secară. O mulțime de boabe de secară.

— Înțeleg. Ciudat. Dar se poate să fi fost o mostră. Ceva legat de o afacere.

— Chiar așa, domnule. Dar m-am gândit că e bine să știți.

— Foarte bine, Hay.

După ce puse receptorul în furcă, inspectorul Neele rămase privind în gol câteva clipe. Mintea sa ordonată trecea de la faza I a anchetei la faza II, de la bănuiala de otrăvire la certitudinea otrăvirii. Cuvintele profesorului Bernsdorff or fi fost ele neoficiale, dar profesorul Bernsdorff nu era omul care să se înșele în părerile lui. Rex Fortescue fusese otrăvit și probabil că otrava îi

fusese administrată cu o oră până la trei înainte de instalarea primelor simptome. De aceea, părea foarte probabil ca personalul de la birou să fie absolvit de brice vină.

Neele se ridică și se duse în biroul alăturat. Se lucra ceva, dar nu era de așteptat ca dactilografele să bată cu toată viteza.

— Domnișoara Griffith? Pot să mai discut ceva cu dumneata?

— Desigur, domnule Neele. Vreau să vă întreb dacă fetele ar putea să plece la masă. Pauza a trecut de mult. Sau ați prefera să cerem să ni se aducă aici ceva de mâncare?

— Nu. Pot merge la masă. Dar trebuie să se întoarcă după aceea.

— Bine-nțeles.

Domnișoara Griffith îl urmă pe inspectorul Neele în biroul particular. Se așează în felul ei liniștit și eficient.

Fără preambul, inspectorul Neele spuse:

— Am vorbit cu St. Jude's Hospital. Domnul Fortescue a murit la 12:43.

Domnișoara Griffith primi vestea fără surpriză, mulțumindu-se doar să clatine din cap.

— Mă temeam că era foarte bolnav, spuse ea.

Nu era deloc distrusă, remarcă Neele.

— Vrei, te rog, să-mi vorbești despre casa și familia lui?

— Sigur. Am încercat deja să iau legătura cu doamna Fortescue, dar se pare că a ieșit să joace golf. Nu se așteaptă să se întoarcă la prânz, și nici nu se știe cu precizie la ce teren s-a dus. Adăugă, într-un mod explicativ: Locuiesc la Baydon Heath, știți, unde se află trei binecunoscute terenuri.

Inspectorul Neele dădu din cap. Baydon Heath era locuit aproape în întregime de bogătași. Era doar la douăzeci de mile de Londra, avea un tren excelent, și chiar cu mașina se ajungea ușor cu tot traficul aglomerat din orele dimineții.

— Adresa exactă, te rog, și numărul de telefon.

— Baydon Heath 3400. Numele casei este Cabana Tisa.

— Ce? Întrebarea tăioasă îi scăpă fără să vrea inspectorului Neele. Ai spus Cabana Tisa?

— Da.

Domnișoara Griffith păru ușor curioasă, dar inspectorul preluă din nou controlul.

— Poți să-mi spui câte ceva despre familia lui?

— Doamna Fortescue este a doua soție a lui. E mult mai tânără decât el. S-au căsătorit cam acum doi ani. Prima doamnă Fortescue a murit de mult. Din prima căsătorie au rezultat doi fii și o fiică. Fata locuiește în casă, ca de altfel și fiul mai mare, care este și partener la firmă. Din nefericire, e plecat în nordul Angliei cu treburi. E așteptat să se întoarcă mâine.

— Când a plecat?

— Alaltăieri.

— Ai încercat să iei legătura cu el?

— Da. După ce domnul Fortescue a fost dus la spital, am sunat la hotelul din Manchester unde m-am gândit că a tras, dar plecase deja pe la

începutul dimineții. Cred că mai merge la Sheffield și Leicester, dar nu sunt prea sigură. Vă pot da numele anumitor firme din aceste orașe unde s-ar putea să se ducă.

Cu siguranță o femeie eficientă, gândi inspectorul, și dacă ar fi să omoare un om, probabil că l-ar omorî foarte eficient.

Se strădui să alunge aceste speculații și să se concentreze mai mult asupra familiei domnului Fortescue.

— Există și un al doilea fiu, spunei?

— Da. Dar din cauza neînțelegerilor cu tatăl lui trăiește în străinătate.

— Ambii fii sunt căsătoriți?

— Da. Domnul Percival s-a însurat acum trei ani. El și soția lui ocupă un apartament separat în Cabana Tisa, dar se vor muta în scurt timp în propria lor casă din Baydon Heath.

— N-ai reușit să iei legătura cu doamna Percival Fortescue când ai sunat?

— Plecase la Londra pentru toată ziua. Domnișoara Griffith continuă: Domnul Lancelot e însurat nici de un an. S-a căsătorit cu văduva lordului Frederick Anstice. Cred că i-ați văzut pozele în Tatler. Cu caii, știți.

Respirația domnișoarei Griffith era întretăiată, iar obrații i se coloraseră ușor. Neele, care intuia repede starea de spirit a unui om, își dădu seama că această căsătorie o emoționase și atinsese coarda romantică a domnișoarei Griffith. Pentru ea aristocrația era aristocrație și faptul că defunctul lord Frederick Anstice avusese o reputație întrucâtva dezgustătoare în cercurile celor cu blazon îi rămăsese aproape sigur necunoscut. Freddie Anstice își zburase creierii doar cu o zi înaintea unei anchete legate de evoluția unuia din caii săi la curse. Neele își amintea vag de soția lui. Fusesse fata unui pair irlandez și mai fusese măritată cu un aviator care fusese omorât în timpul Bătăliei Angliei.

Iar acum, din cât se părea, era măritată cu oia neagră a familiei Fortescue, căci Neele presupunea că neînțelegerile cu tatăl său, de care pomenise domnișoara Griffith, se datorau cine știe cărui incident neplăcut din cariera tânărului Lancelot Fortescue.

Lancelot Fortescue! Ce nume! Și cum îl chema pe celălalt fiu. Percival? Se întrebă cum fusese prima doamnă Fortescue. Avusese un gust ciudat în privința numelor de botez.

Trase telefonul spre el și formă numărul reședinței familiei Fortescue.

La un moment dat, îi răspunse o voce de bărbat.

— Baydon Heath 3400.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Fortescue sau cu domnișoara Fortescue.

— Regret. Nu-s aici, niciuna.

Vocea i se păru inspectorului Neele ușor amețită.

— Dumneata ești valetul?

— Așa-i.

— Domnului Fortescue i s-a făcut foarte rău.

— Știu. Au mai sunat aici. Dar eu n-am ce să fac. Domnul Val e în nord iar doamna Fortescue e la golf. Doamna Val s-a dus la Londra dar se-ntoarce la cină, iar domnișoara Elaine e plecată.

— Există cineva acolo, cu care să pot discuta despre starea domnului Fortescue?

— Păi. Nu știu. Bărbatul păru încurcat. Ar fi domnișoara Ramsbottom. Dar ea nu vorbește niciodată la telefon. Și mai e domnișoara Dove. Ea e cum s-ar zice menajera șefă.

— Dă-mi-o, te rog, pe domnișoara Dove.

— Am să-ncerc să dau de ea.

Pe fir se auziră pași îndepărtându-se. Inspectorul Neele nu mai auzi nici o mișcare dar un minut sau două mai târziu în ureche îi răsună un glas feminin.

— La telefon domnișoara Dove.

Vocea era joasă și bine timbrată, cu o dicție foarte corectă. Inspectorul Neele își formă o imagine favorabilă despre domnișoara Dove.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, domnișoară Dove, dar domnul Fortescue a murit în urmă cu puțin timp la St. Jude's Hospital. I se făcuse brusc rău la birou și a fost dus acolo. Țin neapărat să iau legătura cu rudele lui.

— Desigur. Habar n-aveam. Se opri brusc. În glas nu i se citea nici o agitație, dar era șocată. Continuă: E o mare nenorocire. Persoana de care aveți cu adevărat nevoie e domnul Percival Fortescue. El e cel care trebuie să se ocupe de toate. Ați putea lua legătura cu el la Midland Hotel în Manchester sau la Grand în Leicester. Sau ați putea încerca la Shearer și Bonds din Leicester. Nu le știu numărul de telefon, dar știu că sunt o firmă pe la care avea de gând să treacă și s-ar putea să fie în măsură să vă spună unde l-ați putea găsi azi. Doamna Fortescue va fi cu siguranță acasă la cină, dacă nu chiar la ceai. Va fi un mare șoc pentru ea. Trebuie că s-a întâmplat brusc, nu-i așa? Domnul Fortescue se simțea foarte bine când a plecat dimineața de acasă.

— L-ai văzut înainte să plece?

— Da. Ce-a fost? Inima?

— Suferea de inimă?

— Nu. Nu. Nu cred. Dar m-am gândit că dacă a fost atât de brusc. Se întrerupse. Vorbiți de la St. Jude's Hospital? Sunteți doctor?

— Nu, domnișoară Dove, nu sunt doctor: Vorbesc din biroul domnului Fortescue. Sunt inspectorul detectiv Neele de la CID și am să vin să vorbesc cu dumneata imediat ce pot.

— Inspector detectiv? Vreți să spuneți. Ce vreți să spuneți?

— A fost o moarte subită, domnișoară Dove, iar în astfel de cazuri suntem chemați la fața locului, mai ales când decedatul n-a fost consultat în ultimul timp de un doctor. Ceea ce bănuiesc că nu s-a întâmplat?

În glas se citea o intenție foarte slabă de întrebare, dar femeia răspunse.

— Știu. Percival i-a fixat de două ori o consultație, dar el nu s-a dus. Era foarte delăsător. Toți erau îngrijorați.

Se întrerupse, apoi reluă pe tonul degajat de mai înainte.

— Dacă doamna Fortescue ajunge acasă înainte de sosirea dumneavoastră, ce să-i spun?

Practică, așa cum sunt formate, gândi inspectorul Neele.

Tare, spuse:

— Spune-i doar că în cazuri de moarte subită trebuie să facem câteva cercetări. Cercetări de rutină.

Închise.

Capitolul III

Neele împinse telefonul și se uită pătrunzător la domnișoara Griffith:

— Așadar, cu toții erau îngrijorați în privința lui în ultimul timp. Vroiau să se ducă la doctor. Nu mi-ai spus asta.

— Nu m-am gândit, spuse domnișoara Griffith și adăugă: Nu mi s-a părut niciodată cu adevărat bolnav.

— Dar cum?

— Doar schimbat. Altfel de cum era. Avea purtări ciudate.

— Îl îngrijora ceva?

— Oh, nu, nu îngrijorat. Noi eram cele îngrijorate.

Inspectorul Neele așteptă răbdător.

— E greu de explicat, spuse domnișoara Griffith. Știți, avea toane. Uneori era foarte gălăgios. O dată sau de două ori, sinceră să fiu, m-am gândit că băuse. Se lăuda și spunea niște chestii de-a dreptul ieșite din comun, care, după părerea mea, n-aveau cum să fie adevărate. Pentru că, de când sunt eu aici, în cea mai mare parte a timpului era foarte secretos în ceea ce privea afacerile lui, nu lăsa să-i scape nimic, să știți. Dar în ultimul timp era cu totul altfel, expansiv și. Ei bine, arunca cu banii în stânga și-n dreapta, ceea ce nu-i semăna deloc. Vai, când băiatul de serviciu a trebuit să se ducă la înmormântarea bunicii lui, l-a chemat la el și i-a dat o bancnotă de cinci lire și i-a spus să parieze pe al doilea favorit, și apoi a izbucnit în râs. Nu era. Ei bine, nu mai era el însuși. Asta-i tot ce pot spune.

— Ca și cum ar fi avut ceva în minte?

— Nu în sensul obișnuit al cuvântului. Era ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare ceva plăcut. Palpitant.

— Posibil o afacere mare pe care urma s-o încheie?

Domnișoara Griffith aprobă cu mai multă convingere.

— Da. Da, mai de grabă asta. Ca și cum treburile cotidiene nu mai contau. Era surescitat. Și veneau la el în probleme de afaceri unii oameni cam dubioși, pe care nu-i mai văzusem până atunci. Asta îl îngrijora nespus pe domnul Percival.

— Oh, îl îngrijora?

— Da. Vedeți dumneavoastră, domnul Percival s-a bucurat întotdeauna de încrederea tatălui său. Tatăl său se biziua pe el. Dar în ultimul timp.

— În ultimul timp nu se mai înțelegeau atât de bine.

— Domnul Fortescue făcea o mulțime de lucruri pe care domnul Percival le considera nesăbuite. Domnul Percival este întotdeauna foarte grijuliu și prudent. Dar, dintr-o dată, tatăl său nu l-a mai ascultat și asta l-a supărat foarte tare.

— Și au avut un scandal pe tema asta?

Inspectorul Neele încă mai tatona.

— Nu știu de scandal. Firește, acum îmi dau seama că domnul Fortescue trebuie să-și fi ieșit din săritE. Ca să strige în halul ăla.

— A strigat? Ce-a spus?

— A ieșit direct în camera dactilografelor.

— Așa că ați auzit toate?

— Păi. Da. L-a făcut în fel și chip pe Percival. L-a insultat. L-a înjurat.

— Ce spunea că făcuse Percival?

— Mai degrabă că nu făcuse ceva. L-a numit conțopist nenorocit. L-a spus că avea ochelari de cal, că nu avea idee cum se fac afacerile în stil mare. L-a spus: „Am să-l aduc iar pe Lance acasă. El face cât zece ca tine. Și el s-a însurat cu cine trebuia. Lance a avut curaj chiar și atunci când a riscat o condamnare.” Vai, n-ar fi trebuit să spun asta!

Domnișoara Griffith, mânuită cu dibăcie de inspectorul Neele ca și multe altele înaintea ei, se pomeni copleșită brusc de confuzie.

— Nu-ți fă probleme, spuse liniștitor inspectorul Neele. Ce-a fost a fost.

— Oh, da, e mult de atunci. Domnul Lance era foarte tânăr și înflăcărat și nu-și dădea seama ce face.

Inspectorul Neele mai auzise acest punct de vedere și nu era de acord cu el. Dar trecu mai departe.

— Spune-mi câte ceva despre personalul de aici.

Domnișoara Griffith, dornică să treacă rapid peste indiscreția ei, începu să-i dea informații despre diversele persoane din cadrul firmei. Inspectorul Neele îi mulțumi, apoi îi spuse că ar vrea să vorbească din nou cu domnișoara Grosvenor.

Ofițerul de poliție Waite își ascuți creionul. Remarcă visător că era o ambianță a la Ritz. Privirea îi lunecă admirativ peste fotoliile uriașe, biroul larg și luminile mascate.

— Chiar și toți oamenii ăștia au nume a la Ritz, spuse el. Grosvenor. Sună oarecum a duce. Și Fortescue e un nume stilat.

Inspectorul Neele zâmbi.

— Pe tatăl lui nu-l chema Fortescue. Venea dintr-o țară din centrul Europei. Probabil că omul nostru s-a gândit că Fortescue sună mai bine.

Ofițerul se uită la el cu admirație.

— Așadar știți totul despre el?

— Am verificat câteva lucruri înainte de a veni aici.

— Nu are dosar, nu?

— Oh, nu. Domnul Fortescue era mult prea deștept pentru asta. Avea anumite legături cu piața neagră și a făcut câteva afaceri cel puțin dubioase, să le spunem, dar întotdeauna s-a încadrat în lege.

— Am înțeles. Un tip nu chiar corect.

— Un descurcăreț. Nu l-am prins cu nimic. Cei de la Inland Revenue erau de mult timp pe urmele lui, dar a fost mai isteț decât ei. Defunctul domn Fortescue era un geniu al finanțelor.

— Genul de om care „ar fi putut avea dușmani?”

— Da, categoric. Dar a fost otrăvit acasă, nu uita. Sau așa s-ar părea. Știi, Waite, văd profilându-se un anumit șablon. Un șablon vechi, familiar. Percival, băiatul bun. Lance, băiatul rău, cu succes la femei. Soția care e mult mai tânără decât soțul și care nu precizează pe care teren va juca golf. Toate astea îmi sunt foarte familiare. Un singur lucru nu se potrivește deloc.

Polițistul Waite întrebă „Care?” exact când ușa se deschise și domnișoara Grosvenor, reîntoarsă complet la obișnuita ei poză, întrebă cu un aer trufaș:

— Ați dorit să mă vedeți?

— Vroiam să te mai întreb câte ceva despre patronul dumitale. Sau, mai bine zis, despre fostul dumitale patron.

— Bietul de el, rosti neconvincător domnișoara Grosvenor.

— Vreau să-mi spui dacă ai observat vreo schimbare la el în ultimul timp.

— Da?

— În ce sens?

— N-aș putea spune exact. Părea să spună o mulțime de aiureli. Nu credeam nici jumătate din ce spunea. Și apoi, își pierdea foarte ușor calmul, mai ales cu domnul Percival. Nu cu mine, desigur, pentru că eu nu mă cert niciodată. Eu spun doar: „Da, domnule Fortescue”, indiferent ce ciudățenie spune, adică spunea.

— Ți-a făcut. Vreodată. Ăă. Avansuri?

Domnișoara Grosvenor răspunse cu un oarecare regret.

— Ei bine, nu, n-aș spune chiar asta.

— Încă un lucru, domnișoară Grosvenor. Domnul Fortescue avea obiceiul să poarte în buzunar grăunțe?

Domnișoara Grosvenor trădă o vie surpriză.

— Grăunțe? În buzunar? Vreți să spuneți, ca să dea de mâncare la porumbei?

— Puteau să fi fost și pentru asta.

— Oh, sunt sigură că nu. Domnul Fortescue? Să dea de mâncare la porumbei? Oh, nu.

— Putea să aibă dintr-un motiv anume azi în buzunar orz. Sau secară? O mostră, poate? Vreo afacere cu cereale?

— Nu. Azi după-amiază îi aștepta pe cei de la Asiatic Oil. Și pe președintele lui Atticus Building Society. Pe nimeni altcineva.

— Mulțumesc, spuse inspectorul Neele și, cu o fluturare a mâinii, îi dădu de înțeles că era liberă să plece.

— Are niște picioare grozave, spuse cu un oftat ofițerul de poliție Waite. Și niște ciorapi de nylon.

— Picioarele nu-mi sunt de nici un folos, spuse inspectorul Neele. Am rămas tot cu ce am avut. Un buzunar de secară. Și nici o explicație.

Capitolul IV

Mary Dove se opri în timp ce cobora scările și privi pe fereastră. La scară tocmai trăsesese o mașină din care coborau doi bărbați. Cel mai înalt dintre ei rămase o clipă cu spatele la casă, privind împrejurimile. Mary Dove îi cântări gânditoare. Inspectorul Neele și, probabil, un subaltern.

Se întoarse de la fereastră și se privi în oglinda înaltă de pe peretele din dreptul spalierului. Văzu o siluetă micuță și cuminte cu guler și manșete de un alb imaculat pe bej-cenușiul rochiei. Părul negru, cu cărare pe mijloc, era adunat la ceafă într-un coc strălucitor. Rujul de buze pe care-l folosea era de un trandafiriu deschis.

În mare, domnișoara Dove era mulțumită de cum arăta. Coborî scările surâzând.

Inspectorul Neele, cercetând împrejurimile, își spunea: Să-i spui unei asemenea case cabană! Cabana Tisa! O toană a bogătașilor! Casa era ceva ceea ce el, inspectorul Neele, ar fi numit o reședință impozantă. Știa prea bine ce era o cabană sau, cum i se mai spunea prin părțile alea, căsuța portarului. El însuși crescuse în una! Căsuța de la porțile lui Hartington Park, acea casă masivă în stil palladian cu cele douăzeci și nouă de dormitoare ale sale, care acum fusese preluată de Trustul Național. Căsuța fusese atrăgătoare pe dinafară, dar igrasioasă, neconfortabilă și utilată cu cele mai primitive instalații pe dinăuntru. Din fericire, toate acestea fuseseră acceptate ca fiind pe deplin corespunzătoare de către părinții inspectorului Neele. Nu trebuiseră să plătească nici o chirie și nu avuseseră altceva de făcut decât să închidă și să deschidă porțile atunci când era nevoie. În plus, întotdeauna se găsiseră o mulțime de iepuri și, din când în când, câte un fazan de pus în oală. Doamna Neele nu descoperise plăcerea fierului electric de călcat, a plitei cu combustibil lichid, a dulapurilor suspendate, a apei calde și reci de la robinete, și a aprinsului și stinsului luminii doar printr-o apăsare a degetului. Iarna, familia Neele avea o lampă cu gaz, iar vara se culcau când se făcea întuneric. Erau o familie sănătoasă și fericită, rămasă mult în urma vremurilor.

Așa că, ori de câte ori auzea cuvântul cabană, inspectorul Neele era copleșit de amintirile copilăriei. Dar casa asta cu prețiosul său nume de Cabana Tisa era exact genul de reședință pe care și-o construiau bogătașii și pe care o numeau „căsuța lor de la țară”. Și nici țară nu era, conform ideii despre țară a inspectorului Neele. Casa era o structură solidă din cărămidă roșie, întinzându-se mai mult în lungime decât în înălțime, cu cam prea multe frontoane și un număr imens de ferestre. Grădinile erau cât se poate de artificiale, toate dând în straturi cu trandafiri și pergole și bazine, și ridicându-se la înălțimea numelui casei printr-un mare număr de garduri din arbuști de tisa, tunși.

Era o abundență de tisa pentru oricine ar fi dorit să-și procure materia primă a otravei numită taxină. La dreapta, dincolo de trandafiri și pergole, rămăsese un pic de natură adevărată – o tisă imensă de genul celor pe care le asociezi cu curțile bisericilor, cu ramurile susținute de pari, un fel de Moise al lumii pădurii. Copacul acesta fusese aici cu mult înainte ca nou construitele

case de cărămidă roșie să fi început să împânzească acest colț de lume, gândi inspectorul. Fusese aici înaintea terenurilor de golf. Și, cum era o antichitate prețioasă, fusese păstrat și încorporat în noul decor și, probabil, dăduse chiar numele noii reședințe. Cabana Tisa. Și, posibil, fructele acestui copac.

Inspectorul Neele reteză firul acestor speculații neprofitabile. Trebuia să-și continue treaba. Sună.

Îi deschise un bărbat între două vârste care se potrivea perfect cu imaginea pe care și-o formase despre el atunci când vorbiseră la telefon. Un bărbat cu un aer înșelător de corectitudine, ochi pătrunzători și o mână destul de nesigură.

Inspectorul Neele se prezentă și își prezentă subordonatul și avu plăcerea să vadă cum în ochii valetului se ivi brusc o privire alarmată. Neele nu dădu prea multă importanță acestui lucru. Se putea foarte bine să nu aibă nici o legătură cu moartea lui Rex Fortescue. Era foarte posibil să fie o pură reacție automată.

— Doamna Fortescue s-a întors?

— Nu, domnule.

— Atunci aș vrea să vorbesc cu domnișoara Dove.

Bărbatul întoarse ușurel capul.

— Uitați-o pe domnișoara Dove. Coboră scările.

Inspectorul Neele o cântări pe domnișoara Dove în timp ce aceasta cobora scările largi cu un aer studiat. De data asta imaginea mentală nu corespundea cu realitatea. Inconștient, cuvântul menajeră stârnise vaga impresie despre cineva masiv și autoritar, o femeie îmbrăcată în negru care îți sugera pe tăcute clinchetul unui mănunchi de chei.

Inspectorul nu era deloc pregătit pentru silueta micuță și elegantă care cobora către el. Tonurile moi, ca ale penajului turturelor, ale rochiei ei, gulerul și manșetele albe, coafura impecabilă, surâsul de Mona Lisa. Toate păreau, întrucâtva, ușor ireale ca și cum tânăra femeie sub treizeci de ani interpreta un rol: nu un rol de menajeră, gândi el, ci rolul lui Mary Dove. Înfațișarea ei era menită să se ridice la înălțimea numelui ei.

Îl salută liniștită.

— Inspectorul Neele?

— Da. Acesta este sergentul Hay. După cum ți-am spus la telefon, domnul Fortescue a murit la St Jude's Hospital la 12:43. Se pare că moartea lui a fost cauzată de ceva ce a mâncat azi dimineață la micul dejun. De aceea, m-aș bucura dacă sergentul Hay ar putea merge la bucătărie să pună câteva întrebări cu privire la ce s-a servit.

O clipă, ochii ei îngândurați îi întâlneau pe ai lui, apoi dădu din cap.

— Desigur, spuse. Se întoarse spre valetul care șovăia neliniștit.

Crump, du-l te rog pe sergentul Hay la bucătărie și arată-i tot ce vrea să vadă.

Cei doi bărbați plecară împreună. Mary Dove îi spuse lui Neele.

— Vreți să poftiți aici?

Deschise ușa unei camere și intră înaintea lui. Era o încăpere care putea fi clar etichetată „Salon de fumat”, cu lambriuri, scaune largi, tapisate, și un set de litografii corespunzătoare pe pereți.

— Luați loc, vă rog.

Se așeză iar Mary Dove luă loc în fața lui. Inspectorul observă că, contrar preferințelor obișnuite ale femeilor, ea preferase să stea cu fața la lumină. O preferință și mai neobișnuită dacă femeia avea ceva de ascuns. Dar, probabil, Mary Dove nu avea nimic de ascuns.

— Îmi pare foarte rău că n-ați găsit pe nimeni din familie, spuse ea. Doamna Fortescu se poate întoarce în orice clipă. La fel și doamna Val. I-am telegrafiat domnului Percival Fortescue în diferite locuri.

— Mulțumesc, domnișoară Dove.

— Spuneți că moartea domnului Fortescue a fost cauzată de ceva ce a mâncat la micul dejun? Adică mâncare otrăvită?

— S-ar putea. O urmări.

Ea răspunse liniștită.

— Pare puțin probabil. Azi dimineață la micul dejun s-a servit omletă cu costiță, pâine prăjită cu gem și cafea. A mai fost pe servanta șuncă rece, dar asta a fost tăiată ieri nimănui nu i-a fost rău după ea. Nu s-a servit nici pește, nici mezeluri. Nimic de genul ăsta.

— Văd că știi exact ce s-a servit.

— Normal. Eu comand masa. La cină, aseară.

— Nu, o întrerupse inspectorul Neele. Nu se pune problema cinei de ieri.

— Mă gândeam că o otravă pusă în mâncare își poate face efectul în douăzeci și patru de ore.

— Nu în cazul ăsta. Vrei să-mi spui exact ce a mâncat și a băut domnul Fortescue înainte să plece de acasă?

— La opt i s-a dus ceaiul în camera lui. Micul dejun a fost la nouă și un sfert. După cum v-am spus, domnul Fortescue a mâncat omletă cu costiță, cafea, pâine prăjită și gem.

— Cereale nu?

— Nu, nu-i plăceau cerealele.

— Zahărul pentru cafea. Era tos sau cubic?

— Cubic. Dar domnul Fortescue nu pune zahăr în cafea.

— Lua vreun medicament dimineața? Săruri? Vreun tonic? Ceva pentru digestie?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Ai luat și dumneata micul dejun cu el?

— Nu. Eu nu iau masa cu familia.

— Cine a fost la micul dejun?

— Doamna Fortescue. Domnișoara Fortescue. Doamna Val Fortescue. Domnul Percival era plecat, firește.

— Și doamna și domnișoara. Fortescue au mâncat aceleași feluri?

— Doamna Fortescue a băut doar cafea și suc de portocale și a mâncat pâine prăjită. Doamna Val și domnișoara Fortescue mănâncă întotdeauna

zdravăn la micul dejun. Pe lângă omletă și șuncă rece, probabil că au mâncat și cereale. Doamna Val bea ceai, nu cafea.

Inspectorul Neele reflectă o clipă. Trei persoane și doar trei luaseră micul dejun cu defunctul. Soția, fiica și nora lui. Fiecare din ele putea să fi profitat de o ocazie ca să-i pună taxină în cafea. Amăreala cafelei ar fi mascat foarte bine gustul amar al taxinei. Mai era și ceaiul de dimineață, firește, dar Bernsdorff lăsase să se înțeleagă că în ceai gustul ar fi fost sesizat. Dar se putea și ca, fiind foarte devreme, când simțurile nu erau pe deplin treze. Ridică ochii și o surprinse pe Mary Dove urmărindu-l.

— Întrebările dumneavoastră cu privire la tonic și medicamente mi se par cam ciudate, inspectore. Par să sugereze că fie că au avut ele însele ceva, fie s-a pus ceva în ele mai târziu. Dar în niciunul din cazuri nu ar putea fi numite mâncare otrăvită.

Neele o privi drept.

— N-am spus în mod categoric că domnul Fortescue a murit din cauza mâncării otrăvite, ci din cauza unui anume gen de otrăvire. De fapt, doar otrăvire.

Ea repetă moale:

— Otrăvire.

Nu părea nici uimita, nici înspăimântată, ci pur și simplu interesată. Atitudinea ei era cea a unei persoane care se confruntă cu o nouă experiență.

De fapt, o și spuse după un moment de reflecție.

— N-am mai avut de a face până acum cu un caz de otrăvire.

— Nu e chiar plăcut, o informă sec Neele.

— Nu. Presupun că nu.

Se gândi o clipă la asta apoi ridică ochii spre Neele, cu un zâmbet brusc.

— N-am făcut-o eu, spuse. Dar, probabil, toată lumea v-a spus la fel!

— Ai vreo idee cine a făcut-o, domnișoară Dove?

Femeia ridică din umeri.

— Sinceră să fiu, era un om odios. Oricine ar fi putut s-o facă.

— Dar oamenii nu sunt otrăviți doar pentru că sunt „odioși”, domnișoară Dove. De regulă există un motiv serios pentru asta.

— Da, desigur.

O spuse pe un ton gânditor.

— Ai ceva împotrivă să-mi vorbești despre cei de aici?

Ea își ridică privirea, și inspectorul fu uimit să constate că ochii îi erau limpezi și amuzați.

— Nu-mi cereți să dau chiar o declarație, nu-i așa? Nu, nu poate fi asta, pentru că subalternul dumneavoastră se ocupă cu râvnă de personalul casnic. N-aș vrea ca ceea ce spun să fie citat la tribunal. Totuși, aș prefera să vorbesc. Neoficial?

— Atunci, dă-i înainte, domnișoară Dove. După cum deja ai observat, n-am nici un martor.

Femeia se lăsă pe speteaza scaunului legănându-și piciorul zvelt și își îngustă ochii.

— Dați-mi voie să încep prin a spune că n-am nici un sentiment de loialitate față de patronii mei. Lucrez pentru ei pentru că este o slujbă bine plătită și insist să fie bine plătită.

— Am fost puțin surprins că ți-ai ales o astfel de slujbă. Aș fi crezut că, cu creierul și educația dumitale.

— S-ar fi convenit să mă aflu într-un birou? Sau să întocmesc dosare în vreun minister? Dragul meu inspector, asta e afacerea perfectă. Oamenii plătesc, oricât – oricât – ca să fie scutiți de grijile casnice. Să găsești și să angajezi un personal este o treabă tracasantă. Să scrii agențiilor, să dai anunțuri, să chemi la interviu nu știu câți oameni și să-i descoși, iar în final să faci ca toată treaba să meargă ca pe roate. Ei bine, toate astea cer o anumită pricepere pe care majoritatea oamenilor nu o are.

— Și presupunând că personal dumitale, după ce l-ai adunat, nu e suficient sau te lasă de izbeliște? Am mai auzit de astfel de cazuri.

Mary zâmbi.

— Dacă e nevoie, știu să fac patul, să șterg praful, să gătesc o masă și să o servesc fără să se observe vreo diferență. Firește, nu le spun asta. Le-aș putea da idei. Dar întotdeauna pot acoperi cu succes un loc liber în schema personalului. Însă nu prea sunt astfel de cazuri. Eu lucrez doar pentru cei foarte bogați care plătesc oricât ca să n-aibă bătaie de cap. La rândul meu plătesc și eu personalului lefuri dintre cele mai mari și astfel mi-i aleg pe cei mai buni.

— Așa ca valetul?

Mary îi aruncă o privire amuzată.

— Întotdeauna sunt probleme când e vorba de un cuplu. Crump e aici datorită doamnei Crump care este una dintre cele mai bune bucătărese pe care le-am întâlnit vreodată. E o bijuterie și oricine ar da oricât ca s-o aibă. Domnului Fortescue îi place cum gătește. Îi plăcea, ar trebui să spun. În casa asta nimeni n-are scrupule, și au o mulțime de bani. Doamna Crump poate comanda tot ce-i place sau are chef să gătească. Cât despre Crump, el face doar onorurile. Argintăria lui e în regulă, și nu servește deloc rău la masă. Cheia de la pivnița cu vinuri e la mine, și stau cu ochii pe whisky, gin și orice servește el la masă.

Inspectorul Neele ridică din sprâncene.

— Ești o menajeră desăvârșită.

— Găsesc că trebuie să știi cum să faci totul tu însuși. După aceea nu mai e nevoie să-l mai faci. Dar vroiați să-mi cunoașteți părerea despre familie.

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Toți sunt cu adevărat odioși. Defunctul domn Fortescue era genul de escroc care avea grijă să iasă mereu basma curată. Se lăuda întruna cu afacerile lui corecte. Era mitocan și insuportabil și era un fanfaron de nedescris. Doamna Fortescue, Adela, era cea de-a doua soție a lui și mai tânără decât el cu aproape treizeci de ani. A dat peste ea la Brighton. Era manichiuristă și vâna un tip cu bani mulți. E foarte arătoasă. O bucătică realmente sexy, dacă știți ce vreau să spun.

Inspectorul Neele fu șocat dar se strădui să n-o arate. Considera că o fată ca Mary Dove nu s-ar fi cuvenit să vorbească așa.

Tânăra continuă liniștită:

— Adele l-a luat pentru bani, desigur, iar fiul lui, Percival, și fiica lui, Elaine, au fost pur și simplu bolnavi de ciudă. Se poartă cu ea cât se poate de scârbos, dar ea e destul de înțeleaptă ca să nu-i bage în seamă. Știe să-l joace pe degete pe bătrân. Oh, vai, iar am folosit greșit timpul. Încă nu m-am obișnuit cu gândul că e mort.

— Să auzim despre fiu.

— Dragul Percival? Val, cum îi spune soția lui. Percival e un ipocrit mieros. E politicos și afurisit și viclean. Era îngrozit de tatăl său și mereu se lăsa terorizat, dar se pricepe de minune să facă tot cum vrea el. Spre deosebire de tatăl lui, e foarte strâns la pungă. Economia e una din pasiunile lui. De asta și întârzie să-și găsească o casă a lui. Stând aici, a economisit.

— Și soția lui?

— Jennifer e moale și pare foarte proastă. Dar eu n-aș băga mâna în foc. A fost asistentă medicală înainte de căsătorie. L-a îngrijit pe Percival de pneumonie și a ajuns în fața altarului. Bătrânul a fost dezamăgit de această căsătorie. Era un snob și dorea, ca Percival să facă ceea ce numea el o „partidă bună”. O disprețuia pe sărmana doamnă Val și-i tot dădea peste nas. Nici ea nu-l poate suferi. Nu-l putea suferi, cred. Principalele ei pasiuni sunt cumpărăturile și cinematograful, iar cea mai mare supărare a ei este că bărbatul ei e zgârcit.

— Ce-mi poți spune despre fiică?

— Elaine? Îmi pare rău pentru Elaine. Nu-i fată rea. E una din școlărițele alea care nu se maturizează niciodată. E foarte bună la sport și conduce cercul de ghizi și tot felul de treburi de genul ăsta. Nu de mult a avut o aventură cu un învățător țâfnos, dar tatăl a descoperit că tânărul avea idei comuniste și a dărâmat idila ca pe-o șandramă.

— Ea n-a avut curaj să-l înfrunte?

— Ea a avut. Tânărul a dat înapoi. Îmi închipui că iarăși a fost o problemă de bani. Elaine, sărmana, nu e deosebit de atrăgătoare.

— Și celălalt fiu?

— Eu nu l-am văzut niciodată. Din cât se spune, e atrăgător și soi rău, totodată. Am auzit o poveste cu un cec falsificat. Trăiește în Africa de Est.

— A fost înstrăinat de tatăl său.

— Da, domnul Fortescue nu l-a putut dezmoșteni pentru că deja îl făcuse partener la firmă, dar n-a mai avut nici o legătură cu el de ani de zile, și dacă se întâmpla să fie pomenit numele lui Lance, întotdeauna spunea: „Nu-mi vorbiți de ticălosul ăla. Nu e fiul meu”. Totuși.

— Da, domnișoară Dove?

Mary spuse încetișor:

— Totuși, nu m-ar fi mirat dacă bătrânul Fortescue ar fi avut de gând să-l aducă înapoi.

— Ce te face să crezi asta?

— Cam acum o lună, bătrânul Fortescue a avut un scandal groaznic cu Percival - a descoperit că Percival făcuse ceva pe la spatele lui. Nu știu ce, dar a fost extrem de furios. Percival a încetat brusc să mai fie băiatul cel bun. Era cu totul altfel în ultimul timp.

— Domnul Fortescue era cu totul altfel?

— Nu. Mă refeream la Percival. Era negru de îngrijorare.

— Și-acum, servitorii. Despre familia Crump mi-ai vorbit deja. Cine mai e?

— Gladys Martin e servitoare, sau cameristă cum se spune în ziua de azi. Face camerele de la parter, pune masa, strânge masa și îl ajută pe Crump la servit. E o fată foarte decentă dar aproape imbecilă. Tipul adenoidal. Menajeră e Ellen Curtis. În vârstă, ursuză, foarte irascibilă, dar face treabă bună și e o menajeră de prima clasă. Restul sunt ajutoare din afară.

— Ăștia sunt toți?

— Mai e bătrâna domnișoară Ramsbottom.

— Ea cine e?

— Cumnata domnului Fortescue, sora primei soții. Soția lui era mult mai în vârstă ca el, iar sora ei era mult mai în vârstă ca ea, ceea ce face să fie bine trecută de șaptezeci de ani. Are o cameră a ei la etajul al doilea, își gătește singură și tot tacâmul, și are doar o femeie care vine să-i facă curățenie. E cam excentrică și nu l-a plăcut niciodată pe cumnatul ei, dar a venit aici când sora ei trăia și a rămas și după ce a murit. Domnul Fortescue nu și-a prea bătut capul cu ea. E o figură, mătușa Effie.

— Și asta-i tot.

— Asta-i tot.

— Și-acum am ajuns la dumneata, domnișoară Dove.

— Doriți amănunte? Sunt orfană. Am făcut un curs de secretară la St. Alfred's Secretarial College. Mi-am luat o slujbă ca stenografă, am lăsat-o și am luat alta, am decis că nu era de mine și mi-am început prezenta carieră. Am lucrat pentru trei patroni diferiți. După aproximativ un an sau opt luni m-am plictisit să stau într-un loc anume și m-am mutat. La Cabana Tisa sunt doar de un an și ceva. Vă voi scrie numele și adresele foștilor mei patroni și vă voi da o copie a referințelor mele. Va fi suficient?

— Absolut, domnișoară Dove. Neele rămase tăcut câteva clipe, savurând imaginea mentală a domnișoarei Dove otrăvind micul dejun al domnului Fortescue. Minte i se duse chiar mai în urmă și o văzu culegând metodic într-un coșuleț bacele de tisă. Cu un oftat, reveni la prezent. Acum aș vrea s-o văd pe fata aia. Ăă. Gladys, și apoi pe Ellen, menajera. Adăugă în timp ce se ridica: Apropo, domnișoară Dove, ai vreo idee de ce domnul Fortescue purta în buzunar grăunțe?

— Grăunțe? Tânăra îl privea cu un aer ce părea să exprime surpriză, autentică.

— Da - boabe. Îți sugerează ceva, domnișoară Dove?

— Absolut nimic.

— Cine are grijă de hainele lui?

— Crump.
— Am înțeles. Domnul și doamna Fortescue împărțeau același domnitor?
— Da. El avea o cameră de toaletă și baie, firește, și ea la fel. Mary se uită a ceas. Cred că deja ar trebui să vină.
Inspectorul era în picioare. Spuse pe un ton plăcut:
— Știi ceva, domnișoară Dove? Mi se pare foarte ciudat că, deși sunt trei terenuri de golf în vecinătate, nu s-a putut da până acum de doamna Fortescue pe niciunul din ele.
— N-ar trebui să vi se pară atât de ciudat. E foarte posibil să nu fi jucat deloc golf.
Vocea lui Mary era seacă. Inspectorul spuse tăios:
— Eu am fost clar informat că juca golf.
— Și-a luat croșele de golf și și-a anunțat intenția de a juca. A plecat cu mașina ei, firește.
Neele o privi drept.
— Cu cine juca? Știi?
— Ar putea fi domnul Vivian Dubois.
Inspectorul se mulțumi să spună: „Am înțeles”.
— Am să v-o trimit pe Gladys. Probabil va fi speriată de moarte.
Mary se opri o clipă lângă ușă, apoi spuse:
— Nu prea v-aș sfătui să vă luați după ce v-am spus. Sunt o ființă răutăcioasă.
Ieși. Inspectorul privi gânditor în urma ei. Indiferent dacă era răutate sau nu, cele ce-i spusese nu duceau lipsă de sugestivitate. Dacă Rex Fortescue fusese otrăvit în mod deliberat, ceea ce părea a fi cazul, atunci ambianța de la Cabana Tisa era foarte promițătoare. Motive se găseau din belșug.

Capitolul V

Fata care intră în cameră șovăind vizibil era o fată urâtă, înspăimântătoare la vedere care, în ciuda faptului că era înaltă și îmbrăcată decent într-o uniformă bordo, reușea să arate șleampătă.

Spuse pe loc, fixându-l cu niște ochi care implorau:

— N-am făcut nimic. Zău că n-am făcut. Nu știu nimic despre asta.
— Asta-i foarte bine, spuse cu căldură Neele. Glasul i se schimbă ușor. Suna mai vesel și mult mai apropiat. Vroia s-o facă pe sărmana fată înspăimântată să se simtă în largul ei.
— la loc aici, continuă el. Mă interesează doar micul dejun de azi dimineață.
— Nu știu absolut nimic.
— Dumneata ai pus masa, nu?
— Da, eu. Chiar și acea recunoaștere venise șovăind. Fata părea atât vinovată cât și îngrozită, dar inspectorul era obișnuit cu martori care arătau astfel. Continuă pe un ton lejer:
— Cine a coborât primul?

Elaine Fortescue coborâse prima la micul dejun. Intrase tocmai când Crump aducea cafetiera. Următoarea a fost doamna Fortescue, apoi doamna Val, iar stăpânul coborâse ultimul. S-au așteptat unul pe altul. Ceaiul și cafeaua și felurile calde erau toate pe platourile de pe servanță.

Nu află de la ea nimic ce să nu fi știut deja. Mâncarea și băutura erau cele descrise de domnișoara Dove. Stăpânul și doamna Fortescue și domnișoara Elaine au băut cafea, iar doamna Val ceai. Totul fusese exact ca de obicei.

Neele îi puse câteva întrebări despre ea, și aici fata se arătă mai destinsă. La început servise într-o casă, apoi în diverse cafenele. Pe urmă se gândise i-ar fi plăcut să se întoarcă în serviciul privat și, în septembrie, venise la Cabana Tisa. Era aici de două luni.

— Și îți place?

— Păi, e foarte bine. Nu muncești pe brânci. Dar n-ai prea multă libertate.

— Vorbește-mi despre costumele domnului Fortescue. Cine are grijă de ele? Cine le perie, și tot restul?

Gladys păru ușor scârbită.

— Domnul Crump ar trebui să o facă. Dar de cele mai multe ori mă pune pe mine.

— Cine a periat și călcat costumul pe care îl purta azi domnul Fortescue?

— Nu-mi amintesc pe care-l purta. Are atâtea!

— Ai găsit vreodată în vreun buzunar de-al lui grăunțe?

— Grăunțe? Fata părea nedumerită.

— Secară, mai exact.

— Secară? Asta-i pâine, nu-i așa? Un soi de pâine neagră. Scârboasă la gust.

— Asta-i pâinea făcută din secară. Secara în sine este sub formă de grăunțe, de boabe. S-au găsit niște boabe de secară în buzunarul hainei stăpânului dumitale.

— În buzunarul hainei lui?

— Da. Știi cum a ajuns acolo?

— N-aș putea spune. N-am văzut niciodată cum arată.

Nu mai putu scoate nimic în plus, de la ea. O clipă se întrebă dacă știa mai multe decât era dispusă să recunoască. Părea în mod cert stânjenită și în defensivă, dar asta se putea datora și fricii de poliție în general.

Când în final îi spuse că e liberă să plece, fata întrebă:

— E chiar adevărat, nu-i așa? E mort?

— Da, e mort.

— Așa, dintr-odată, nu? Când au sunat de la birou au spus că a avut un fel de criză.

— Da. Un fel de criză.

— Am cunoscut o fată care avea crize. O apucau din senin. Mă speria.

Preț de o clipă, această amintire păru să-i înfrângă suspiciunea.

Inspectorul Neele se îndreptă spre bucătărie.

Prezența lui avu un efect imediat. O femeie masivă, roșie la față, se îndreptă amenințătoare spre el, cu un făcăleț în mână.

— Poliția, 'ai?! Spuse ea. Să vină aici și să spună așa ceva! Nimic din toate astea nu-i adevărat. Tot ce-am trimis în sufragerie a fost exact cum trebuia să fie. Să vină aici și să spună că eu l-am otrăvit pe stăpân! Poliție sau nepoliție, eu un lucru vă spun. Niciodată în casa asta nu s-a servit mâncare proastă!

Dură ceva până când inspectorul Neele reuși s-o liniștească pe artista iritata. Sergentul Hay se uita rânjind dintr-un colț și inspectorul ghici că-și primise deja porția de la doamna Crump.

Scena fu întreruptă de zbârnăitul telefonului.

Când inspectorul Neele ieși în hol, domnișoara Dove răspunsese deja. Nota mesajul într-un carnet. Întorcând capul, spuse peste umăr:

— E o telegramă.

Convorbirea o dată încheiată, puse receptorul în furcă și îi întinse inspectorului carnetul. Telegrama fusese expediată din Paris și suna astfel:

FORTESCUE CABANA TISA BAYDON HEATH SURREY. REGRET
SCRISOAREA TA ÎNTÂRZIATA VOI FI CU TINE MÂNE PE LA ORA CEAIULUI SPER
LA CINĂ FRIPTURĂ VIȚEL. LANCE.

Inspectorul Neele înălță din sprâncene.

— Așadar Fiul Risipitor a fost chemat acasă, spuse el.

Capitolul VI

La ora la care Rex Fortescue își băuse ultima ceașcă de ceai, Lance Fortescue și soția lui stătea sub copacii de pe Champs Elysees urmărind lumea care trecea.

— E ușor să spui „descrie-l”, Pat. Nu mă pricep deloc la descrieri. Ce vrei să știi? Bătrânul are în el un strop de sânge de escroc, să știi. Dar nu te deranjează, nu? Trebuie să fii cât de cât obișnuită cu asta.

— Oh, da. După cum spui, sunt. Aclimatizată.

Femeia încercă să păstreze o oarecare nonșalanță în glas. Probabil, reflectă ea, întreaga lume era escrocată. Sau doar ea avusese ghinion?

Era o tânără înaltă, cu picioare lungi, nu frumoasă dar cu un farmec izvorât din vitalitate și o personalitate caldă. Se mișca bine și avea un încântător păr strălucitor de culoarea castanei. Probabil dintr-o îndelungată asociere cu caii, căpătase aspectul unei mânze de rasă.

Escrocheriile din lumea curselor de cai le cunoștea. Iar acum, se părea, avea să întâlnească și escrocheriile din lumea finanțelor. Totuși, se părea că socrul ei, pe care nu-l cunoscuse încă, era un stâlp al corectitudinii în ceea ce privea legea. Toți acești oameni care se laudă în stânga și în dreapta cu „treburi corecte” sunt la fel – din punct de vedere tehnic, reușesc întotdeauna să se păstreze în limitele legii. Cu toate acestea i se părea că Lance al el, pe care îl iubea și care, după cum se știa, fusese la un pas de închisoare la începutul tinereții, avea o onestitate care le lipsea acestor tipi care practicau cu succes escrocheria.

— Nu vreau să spun că e cu adevărat escroc, spuse Lance. Nimic de genul ăsta. Dar știe să se miște repede.

— Uneori simt că urăsc oamenii care se mișcă repede, spuse Pat, apoi adăugă: Ții la el. Era o afirmație, nu o întrebare.

Lance reflectă o clipă, apoi spuse pe un ton oarecum surprins:

— Știi, draga mea, cred că țin.

Pat râse. El își întoarse capul spre ea. Ochii i se îngustară. Ce dragă îi era! O iubea. Merita să facă orice pentru ea.

— Într-un fel, întoarcerea acasă mi se pare un iad. O viață cu tabieturi, cu program. Nu e stilul meu. Dar presupun că trebuie să mă stabilesc o dată și-o dată. Iar cu tine alături procesul de „așezare” s-ar putea să fie chiar plăcut. Și cum bătrânul și-a schimbat poziția, s-ar cuveni să profit. Trebuie să recunosc că m-a mirat scrisoarea lui. Percival a zbârcit-o. Tocmai Percival, băiețelul cuminte! Reține, Percy a fost întotdeauna viclean. Da, întotdeauna a fost viclean.

— Nu cred că o să-mi placă fratele tău Percival, spuse Patricia Fortescue.

— Nu vreau să te montez împotriva lui. Percy și cu mine nu ne-am înțeles niciodată. Din nici un punct de vedere. Eu mi-am făcut praf banii de buzunar, el și i-a economisit. Eu am avut prieteni cu reputație proastă dar amuzanți, Percy și-a făcut „relații prețioase”. Ne-am situat la polii opuși. Eu l-am considerat întotdeauna o biată plevușcă, iar el. Știi, cred că uneori aproape mă ura. Nu știu precis de ce.

— Cred că înțeleg de ce.

— Serios? Ești atât de deșteaptă! Întotdeauna m-am întrebat. Oh, e atât de greu de spus.

— Spune.

— M-am întrebat dacă nu cumva Percival a fost în spatele acelei afaceri cu cecul. Știi, când m-a izgonit bătrânul și a fost nebun de furie că mă făcuse partener la firmă și nu mai putea să mă dezmoștenească. Pentru că treaba e că n-am falsificat acel cec. Deși, firește, cine era să mă creadă după ce am umflat banii din teighea și i-am jucat la curse? Eram absolut sigur că-i voi putea pune la loc și, oricum, erau banii mei, ca să zic așa. Dar cecul ăla, nu. Nu știu de unde mi-a venit ideea asta caraghioasă că Percival a făcut-o, dar asta cred.

— Dar i-ar fi folosit la ceva? Banii se vărsau în contul tău.

— Știu. Așa că n-are nici o logică, nu?

Pat se întoarse fulgerător spre el.

— Vrei să spui. A făcut-o ca să fii alungat de la firmă?

— Mă întrebam și eu așa. Ei bine, e greu de spus. S-o lăsăm baltă; Mă întreb ce va spune Percival când va vedea că s-a întors Fiul Risipitor. O să-i iasă din cap ochii ăia spălăciți, de coacăză fiartă!

— Știe că vii?

— Nu m-ar mira să nu știe nimic. Bătrânul are un simț al umorului destul de ciudat, să știi.

— Dar ce a făcut fratele tău de l-a supărat așa?

— Asta aș vrea să știu și eu. Trebuie să fi fost ceva cumplit de l-a făcut să-mi scrie mie să mă întorc.

— Când ai primit prima scrisoare de la el?

— Cam acum patru. Nu, cinci luni. O scrisoare evazivă, dar în nici un caz de afaceri. În mare, iată ce-mi scria: „Fratele tău mai mare s-a dovedit nesatisfăcător în multe privințe”. „Ți-ai făcut destul de cap, trebuie să te așezi la casa ta”. „Îți promit că o vei duce bine financiar”. „Sunteți bineveniți tu și soția ta”. Știi, iubito, cred că faptul că m-am căsătorit cu tine a avut un mare rol în toată afacerea asta. Bătrânul a fost impresionat că m-am însurat cu cineva mai presus de mine din punct de vedere social.

Pat râse.

— Ce să spun! Din pleava aristocrației!

Lance rânji.

— Asta așa e, spuse el. Numai că pleava nu e nicăieri înregistrată, pe când aristocrația da. Ar trebui s-o vezi pe soția lui Percival. E genul care spune „Dă mai departe dulceața, te rog” și discută despre timbre poștale.

Pat nu râse. Se gândea la femeile din familia în care intrase. Era un aspect pe care Lance nu-l luase în calcul.

— Și sora ta? Întrebă ea.

— Elaine? Oh, ea e fată bună. Când am plecat de acasă era o tânără drăguță. Genul de fată serioasă. Dar, probabil, s-a mai schimbat între timp. Lua lucrurile foarte în serios.

Nu suna foarte convingător. Pat întrebă:

— Nu ți-a scris niciodată. După ce ai plecat?

— Nu i-am lăsat nici o adresă. Dar, oricum, nu mi-ar fi scris. Nu suntem o familie unită.

— Nu.

Lance îi aruncă o privire iute.

— Îți țâțâie inima? Îți faci probleme în privința familiei mele? N-ar trebui. Nu vom locui cu ei, nu te teme. Vom avea o căsuță a noastră pe undeva. Cai, câini, orice dorești.

— Dar va exista totuși un program.

— Pentru mine, da. Am să mă tot fâțâi până la Londra și înapoi. Dar nu te teme, iubito, există colțuri de țară chiar și în jurul Londrei. Adevăratele drumuri rurale. Și apoi, în ultima vreme am simțit cum urcă în mine seva afacerilor financiare. La urma urmelor, o am în sânge. Din ambele ramuri ale familiei.

— Nu ți-o prea amintești pe mama ta, nu?

— Întotdeauna mi s-a părut incredibil de bătrână. Era bătrână, firește. Când a născut-o pe Elaine avea aproape cincizeci de ani. Purta o mulțime de chestii zornăitoare și stătea lungită pe sofa citindu-mi povești cu cavaleri și domnițe care mă plectiseau de moarte. Îmi închipui că țineam la ea. Era foarte. Ștearsă, să știi. Îmi dau seama de asta acum, când privesc înapoi.

— Nu pari să fi ținut în mod deosebit la cineva, spuse cu dezaprobare Pat.

Lance îi apucă brațul.

— Țin la tine, spuse el.

Capitolul VII

Inspectorul Neele încă mai ținea în mână telegrama când auzi o mașină trăgând la scară și oprind într-un scrâșnet de frâne.

Mary Dove spuse:

— Trebuie să fie doamna Fortescue.

Inspectorul Neele se îndreptă spre ușa principală. Cu coada ochiului o zări pe Mary Dove îndepărtându-se pe nesimțite și dispărând. O remarcabilă mostră de tact și discreție. Și, de asemenea, o remarcabilă lipsă de curiozitate. Majoritatea femeilor ar fi rămas, gândi inspectorul Neele.

Pe când ajungea la ușă, îl văzu pe Crump venind din fundul holului. Așadar, și el auzise mașina.

Mașina era un Rolls Bentley decapotabil. Din ea coborâră două persoane care se îndreptară spre casă. Când ajunseră la ușă, aceasta se deschise. Mirată, Adele Fortescue se uită lung la inspectorul Neele.

Dintr-o privire, inspectorul văzu că era o femeie frumoasă și, în același timp, înțelese cât de sugestivă fusese descrierea pe care i-o făcuse Mary Dove, descriere care la vremea respectivă îl șocase. Adele Fortescue era o „bucătică sexy”. Ca siluetă și gen semăna cu blonda domnișoară Grosvenor, dar în timp ce domnișoara Grosvenor era splendoare pe dinafară și respectabilitate pe dinăuntru, Adele Fortescue era într-un tot fel de splendoare. Farmecul ei era evident, nu subtil. El spunea pur și simplu tuturor bărbaților: „Iată-mă. Sunt femeie”. Respira prin toți porii sexualitate. Și totuși, în cadrul aceluia tot, ochii ei aveau o privire isteasă care știa să aprecieze. Lui Adele Fortescue îi plăceau bărbații, își zise inspectorul, dar și mai mult îi plăceau banii.

Ochii i se mutară asupra siluetei din spatele ei, care îi ducea croșele de golf. Cunoștea foarte bine genul. Era genul specializat în nevestele tinere ale bogătașilor în vârstă.

Domnul Vivian Dubois, dacă el era, avea acel gen de masculinitate forțată care în realitate nu înseamnă nimic. Era genul de bărbat care „înțelegea” femeile.

— Doamna Fortescue?

— Da. Dar nu știu.

— Sunt inspectorul Neele. Mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră.

— Vreți să spuneți. O spargere. Ceva de genul ăsta?

— Nu, nu e vorba de asta. E în legătură cu soțul dumneavoastră. S-a îmbolnăvit grav azi dimineață.

— Rex? Bolnav?

— Am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră încă de la unsprezece și jumătate dimineață.

— Unde e? Aici? Sau la spital?

— A fost dus la St. Jude's Hospital. Mă tem că trebuie să vă pregătiți pentru ce-i mai rău.

— Doar nu vreți să spuneți că E. Mort?

Înaintă puțin și-l apucă de braț. Cu senzația puternică a cuiva care joacă un rol într-o piesă, inspectorul o susținu să nu cadă. Crump se agită prin preajmă.

— Are nevoie de coniac, spuse el.

Glasul profund al domnului Dubois spuse:

— Ai dreptate, Crump. Adu coniacul. Apoi, spre inspector: Intrați aici.

Deschise o ușă pe stânga. Procesiunea intră. Inspectorul și Adele Fortescue, Vivian Dubois, și Crump cu o garafă și două pahare.

Adele Fortescue alunecă pe un scaun, acoperindu-și ochii cu mâna. Acceptă paharul oferit de inspector, luă o înghițitură mică, apoi îl împinse într-o parte.

— Nu vreau, spuse ea. Mă simt bine. Dar, spuneți-mi, ce s-a întâmplat? Un atac? Sărmanul Rex!

— N-a fost un atac, doamnă Fortescue.

— Ați spus că sunteți inspector?

Cel care pusese întrebarea fusese domnul Dubois. Inspectorul Neele se întoarse spre el.

— Așa e, spuse el binevoitor. Inspectorul Neele de la CID*.

Văzu cum în ochii întunecați ai bărbatului apăru panica. Domnul Dubois nu era încântat de prezența unui inspector de la CID. Nu era deloc încântat.

— Despre ce e vorba? Întrebă el. Ceva necurat.?

Absolut inconștient, se dădu în spate, spre ușă. Inspectorul Neele observă mișcarea. Se adresă doamnei Fortescue.

— Mă tem că va avea loc o anchetă.

— O anchetă? Vreți să spuneți. Ce vreți să spuneți?

— Toată afacerea asta e foarte neplăcută, doamna Fortescue, și îmi pare rău de nefericire care v-a lovit. Se pare că va trebui să aflăm cât mai repede posibil ce a mâncat și a băut domnul Fortescu azi dimineață înainte de a pleca la birou.

— Vreți să spuneți că s-ar putea să fi fost otrăvit?

— Da, așa s-ar părea.

— Nu pot să cred. Oh. Vă referiți la intoxicație alimentară. Glasul ei coborî cu o octavă pe ultimele cuvinte. Cu chipul împietrit, cu glasul încă liniștitor, inspectorul Neele spuse:

— La ce ați crezut că m-am referit, doamnă?

Ea ignoră întrebarea și rosti grăbită:

— Dar noi n-am avut nimic - niciunul din noi.

— Vorbiți în numele tuturor membrilor familiei?

— Păi. Nu. Firește. N-aș putea.

Dubois își consultă ostentativ ceasul și spuse:

— Trebuie s-o întind, Adele. Îmi pare cumplit de rău. Te vei descurca, nu-i așa? Adică, ai servitorii și pe micuța Dove și tot ce-ți trebuie.

— Oh, Vivian, nu. Nu pleca.

Suna exact ca un vaiet care avu asupra domnului Dubois efectul contrar celui scontat, grăbindu-i retragerea.

— Regret profund, fata mea. Am o întâlnire importantă. Apropo, inspectore, stau la Dormy House. În caz că. Ăă. Aveți nevoie de mine.

Inspectorul dădu din cap. Nu avea nici cea mai mică dorință să-l rețină pe domnul Dubois. Dar înțelegea perfect semnificația plecării lui. Domnul Dubois fugea de bucluc.

Într-o încercare de a stăpâni situația, Adele Fortescue spuse:

— E un adevărat șoc să te întorci acasă și să găsești poliția.

— Vă înțeleg. Dar, vedeți dumneavoastră, a trebuit să acționăm urgent pentru a obține mostrele necesare de mâncare, cafea, ceai, etc.

— Ceai și cafea? Dar ele nu-s otrăvitoare, nu? Mă aștept să fi fost costița aceea îngrozitoare pe care o avem uneori. E de-a dreptul necomestibilă.

— Vom afla, doamnă Fortescu. Nu vă faceți griji. Ați fi surprinsă de câte lucruri se pot întâmpla. Am avut o dată un caz de otrăvire cu digitalină. S-a dovedit ca datorat faptului că, din greșeală, în loc de frunze de hrean s-au cules frunze de degețel roșu.

— Credeți că s-ar fi putut întâmpla ceva asemănător?

— Vom ști mai bine după autopsie, doamnă Fortescue.

— Autop. Oh, înțeleg. Se cutremură.

Inspectorul continuă:

— Aveți o mulțime de tise în jurul casei, doamnă. Există vreo posibilitate ca fructele sau frunzele lor să fi fost. Amestecate în ceva?

O urmărea cu atenție. Ea îl privi lung.

— Fructe de tisă? Sunt otrăvitoare?

Mirarea părea puțin prea forțată și inocentă.

— Se cunoaște un caz cu urmări nefericite în care niște copii au mâncat așa ceva.

Adele își duse mâinile la cap.

— Nu mai suport să mai discut despre asta. Trebuie? Vreau să mă duc să mă întind. Nu mai rezist. Domnul Percival Fortescue se va ocupa de tot. Eu nu pot. Nu pot. Nu-i cinstiț să mi se ceară mie.

— Vom lua legătura cu domnul Percival Fortescue imediat ce va fi posibil. Din nefericire, e plecat în nordul Angliei.

— Oh, da, am uitat.

— Încă un lucru, doamnă Fortescue. În buzunarul soțului dumneavoastră s-a găsit un pumn de grăunțe. Mi-ați putea da vreo explicație cu privire la asta?

Femeia clătină din cap. Părea absolut zăpăcită.

— Putea să le fi strecurat cineva în glumă?

— Nu văd ce glumă ar fi fost asta.

Nici inspectorul Neele nu vedea. Spuse:

— Deocamdată, nu vă mai deranjez, doamnă Fortescue. Să vă trimit vreo servitoare? Sau pe domnișoara Dove?

— Poftim? Cuvântul sună absent. Inspectorul se întrebă la ce se gândea femeia din fața lui.

Adele bc jhâi după poșetă și scoase o batistă. Glasul îi tremură.

— E atât de îngrozitor! Spuse ea nesigură. Abia acum încep să realizez. Până acum am fost de-a dreptul năucă. Bietul Rex! Sărmanul meu Rex!

Suspina aproape convingător.

Inspectorul o urmări cu respect câteva clipe.

— Totul a fost atât de neașteptat, vă înțeleg, spuse el. Am să trimit pe cineva să stea cu dumneavoastră.

Se duse la ușă, o deschise și ieși. Se opri o clipă, apoi se uită înapoi.

Adele Fortescue își ținea încă batista la ochi. Capetele atârnavă, dar nu-ascundeau gura. Pe buzele femeii flutura un surâs.

Capitolul VIII

Am luat ce am putut, domnule, raportă sergentul Hay. Gemul, o bucată de șuncă, mostre de ceai, cafea și zahăr, pentru orice eventualitate.

Rămășițele au fost aruncate până la această oră, firește, dar mai există un aspect. A mai rămas multă cafea, pe care au băut-o servitorii la unsprezece. Asta e important, aș spune.

— Da, e important. Dovedește că, dacă a fost otrăvit cu cafea, otrava i-a fost strecurată în ceașcă.

— De către unul din cei prezenți. Exact. M-am interesat cu mare grijă de fructele sau acele de tisă, dar nu s-a văzut așa ceva în casă. Nici despre cerealele din buzunar nimeni nu știe nimic. Li se pare o țicneală. Și mie la fel. Se pare că nu era unul din exagerații ăia care ar mânca orice, numai gătit să nu fie. Așa e bărbatul soră-mi. Morcovi cruzi, mazăre crudă, gulii crude. Dar nici chiar el n-ar mânca grăunțe ca atare. Vai, aș spune că te-ai umfla cumplit după ele.

Sună telefonul și, la un semn al inspectorului, sergentul Hay sări să răspundă. Erau cei de la sediu care anunțau că luaseră legătura cu domnul Percival Fortescue și că acesta era deja în drum spre Londra.

În timp ce receptorul era repus în furcă, în fața ușii principale trase o mașină. Crump se duse să deschidă. Femeia din prag avea brațele încărcate cu pachete. Crump le luă.

— Mulțumesc, Crump. Plătește taxiul, te rog. Acum am să beau un ceai. Doamna Fortescue sau domnișoara Elaine sunt acasă?

Valetul ezită, uitându-se înapoi peste umăr.

— Am primit vești proaste, doamnă, spuse el. În legătură cu stăpânul.

— Cu domnul Fortescue?

Neele înaintă. Crump spuse:

— Aceasta e doamna Percival, domnule.

— Ce e asta? Ce s-a întâmplat? Un accident?

Inspectorul Neele o cântări din ochi în timp ce răspunse. Doamna Percival era o femeie durdulie, cu o gură ce trăda nemulțumirea. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Întrebările ei veniră cu un soi de nerăbdare. Inspectorului îi trecu prin minte că trebuie să fi fost foarte plictisită.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnului Fortescue i s-a făcut rău azi dimineață și a fost dus la St. Jude's Hospital, unde a murit.

— A murit? Vreți să spuneți că e mort? Vestea era clar mai senzațională decât se așteptase. Vai. Asta e o surpriză. Soțul meu e plecat. Va trebui să

luați legătura cu el. E undeva în nord. Trebuie să se știe la birou, unde anume. El se va îngriji de toate. Lucrurile se întâmplă întotdeauna în cel mai nepotrivit moment.

Se opri o clipă, reflectând asupra problemei.

— Presupun că totul depinde de unde va avea loc înmormântarea, spuse. Îmi închipui că aici sau la Londra?

— Asta e la latitudinea familiei.

— Desigur. Mă întrebam și eu așa. Pentru prima dată luă cu adevărat act de prezența bărbatului cu care vorbea. Sunteți de la birou? Nu sunteți doctor, nu-i așa?

— Sunt ofițer de poliție. Moartea domnului Fortescue a fost subită și.

— Vreți să spuneți că a fost omorât? El întrerupse ea.

Era pentru prima oară când cuvântul fusese rostit.

Neele îi urmări cu atenție chipul întrebător.

— De ce credeți asta, doamnă?

— Ei bine, se mai întâmplă uneori. Ați folosit cuvântul „subit”. Și sunteți de la poliție. Ați vorbit cu ea? Ce-a spus?

— Nu prea înțeleg la cine vă referiți.

— La Adele, firește. Întotdeauna i-am spus lui Val că tatăl lui e precis nebun dacă s-a însurat cu o femeie cu zeci de ani mai tânără ca el. Nu există un prost mai mare decât un bătrân prost. Era înnebunit după creatura aia cumplită. Și acum uite ce s-a ales din toată treaba. Am intrat cu toții într-o încurcătură de toată frumusețea. Fotografii în ziare și reporteri mișunând peste tot.

Se opri, imaginându-și întregul tablou în culori extrem de vii.

Inspectorul își zise că perspectiva nu-i era chiar neplăcută.

— Ce a fost? Arsenic?

Inspectorul răspunse pe un ton reținut:

— Cauza morții nu s-a stabilit încă. Se va face autopsia și va avea loc o anchetă.

— Dar dumneavoastră știți deja, nu-i așa? Altfel n-ați fi venit aici.

Pe fața ei dolofană și cam prostuță apăru o sclipire de istețime neașteptată.

— Presupun că ați pus întrebări despre ce a mâncat și băut aseară la cină și azi dimineață la micul dejun. Și, firește, tot ce a mai băut.

O văzu cum parcurge rapid în minte toate posibilitățile. Spuse cu grijă:

— E posibil ca îmbolnăvirea domnului Fortescue să fi fost cauzată de ceva ce a mâncat la micul dejun.

— La micul dejun? Părea surprinsă. Nu văd cum.

Se opri și clătină din cap.

— Nu văd cum ar fi fost posibil. Afară doar dacă ea i-a strecurat ceva în cafea când Elaine și cu mine nu ne uitam.

Un glas liniștit se auzi moale din spatele lor.

— Ceaiul dumneavoastră e în bibliotecă, doamnă Val.

Doamna Val tresări.

— Oh, mulțumesc, domnișoară Dove. Da, mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Mă simt dăruită. Nu doriți și dumneavoastră, domnule. Inspector.?

— Mulțumesc, nu acum.

Silueta durdulie ezită, apoi se îndepărtă încet, în timp ce dispărea pe ușă, domnișoara Dove murmură moale:

— Nu cred că a auzit vreodată termenul calomnie.

Inspectorul Neele nu răspunde.

Mary Dove continuă:

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Unde o pot găsi pe Ellen, menajera?

— Vă duc eu la ea. Tocmai a urcat.

Ellen se dovedi ursuză dar netemătoare. Fața ei acră se uita victorioasă la inspector.

— E o afacere șocantă, domnule. N-aș fi crezut niciodată că am să ajung să trăiesc într-o casă unde se petrec astfel de lucruri. Dar, într-un fel, nu mă miră. Trebuia să-mi fi dat mai demult seama. Nu-mi place limbajul folosit în casa asta, și nu-mi place cât se bea, nici nu aprob ceea ce se petrece. Cu doamna Crump n-am nimic, dar Crump și fata aia, Gladys, chiar nu știu ce e un serviciu ca lumea. Dar cel mai mult mă deranjează ceea ce se petrece.

— La ce te referi, mai exact?

— Veți auzi curând, dacă nu știți deja. A ajuns să vorbească toată lumea. Au fost văzuți aici și peste tot. Toată prefăcătoria asta cu golful. Sau tenisul. Am văzut cu ochii mei niște lucruri chiar în casa asta! Ușa de la bibliotecă era deschisă, iar ei stăteau acolo sărutându-se și giugiulindu-se.

Veninul fetei bătrâne era mortal. Neele consideră că era inutil să mai întrebe „La cine te referi?”, totuși întreabă.

— Cum la cine mă refer? La stăpână. Și la bărbatul ăla. N-aveau nici un pic de rușine! Dar dacă mă întrebați pe mine, stăpânul trebuie că s-a prins. A pus pe cineva să-i urmărească. Divorțul, asta ar fi urmat. În schimb, s-a ajuns la asta.

— La ce te referi când spui asta?

— M-ați întrebat despre ce a mâncat și ce a băut stăpânul și cine l-a servit. Eu aș spune că sunt mână-n mână, domnule, amândoi – și ea, și el. El a luat de undeva chestia aia, ce-o fi fost, iar ea i-a dat-o stăpânului. N-am nici o îndoială că așa s-a întâmplat.

— Ai văzut fructe de tisă prin casă. Sau aruncate pe undeva?

Ochii ei mici sticliră de curiozitate.

— Tisă? O chestie scârboasă și otrăvitoare. Când eram copil, mama mi-a spus să nu mă ating niciodată de fructele alea. Asta s-a folosit, domnule?

— Nu știu încă ce s-a folosit.

— N-am văzut-o niciodată făcându-și de lucru cu tisă. Ellen părea dezamăgită. Nu, nu pot spune așa ceva.

Neele o întreabă despre grăunțele găsite în buzunarul lui Fortescue, dar nici de data asta nu primi vreun răspuns satisfăcător.

— Nu, domnule. Nu știu nimic despre asta.

În cele din urmă, o întrebă dacă putea s-o vadă pe domnișoara Ramsbottom.

Ellen păru să ezite.

— Aș putea s-o întreb, domnule, dar ea nu primește pe oricine. E foarte bătrână, să știți, și e nițel cam ciudată.

Inspectorul insistă și, în ciuda dorinței ei, Ellen îl conduse în lungul culoarului și apoi urcară câteva trepte. În timp ce o urma, se uită pe fereastra culoarului și îl văzu pe sergentul Hay lângă tisă, stând de vorbă cu un bărbat care fără doar și poate era grădinarul.

Ellen bătă la o ușă și, după ce i se răspunse, o deschise și spuse:

— E aici un domn de la poliție care ar vrea să vă vorbească, domnișoară.

Răspunsul păru să fie afirmativ, deoarece se retrase și-l pofti să intre.

Camera în care intră era fantastic de supraaglomerată de mobilă.

Inspectorul se simți de parcă s-ar fi întors în timp nu doar în epoca edwardiană ci în cea victoriană. La o masă trasă lângă o sobă cu gaz stătea o doamnă bătrână care își dădea pasiențe. Purta o rochie maro, iar părul rar și cărunț îi cădea pe ambele părți ale feței.

Fără să ridice privirea sau să-și întrerupă jocul, spuse nerăbdătoare.

— Intră, intră. Ia loc dacă vrei.

Invitația nu era ușor de urmat deoarece toate scaunele erau acoperite cu maldăre de publicații de natură religioasă.

În timp ce încerca să mute unul pe sofa, o auzi pe domnișoara Ramsbottom întrebându-l:

— Te interesează misionarismul?

— Mă tem că nu prea, doamnă.

— Rău. Ar trebui să te intereseze. În asta constă spiritul creștin în ziua de azi. Am avut aici săptămâna trecută un cleric tânăr. Un adevărat creștin. Din fundul Africii.

Inspectorul Neele nu prea știu ce să spună.

Bătrâna doamnă continuă să-l pună în încurcătură trântind:

— N-am radio.

— Poftim?

— Oh, credeam că poate ai venit pentru abonamentul radio, sau pentru vreun formular din acela tâmpit. Ei bine, omule, despre ce e vorba?

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnul Fortescue, cumnatul dumneavoastră, s-a îmbolnăvit subit azi dimineață și a murit.

Domnișoara Ramsbottom își continuă pasiența fără să trădeze nici cea mai mică tulburare și rosti pe un ton degajat:

— A fost în sfârșit răpus în aroganța și mândria lui păcătoase. Ei bine, trebuia să se întâmple.

— Sper că nu-i un șoc pentru dumneavoastră, nu?

Domnișoara Ramsbottom îi aruncă o privire tăioasă pe deasupra ochelarelor și spuse:

— Dacă vrei să spui că nu-s distrusă, ai dreptate. Rex Fortescue a fost întotdeauna un păcătos, și nu mi-a plăcut niciodată.

- A murit subit și.
- Așa cum merită un păgân, spuse cu satisfacție bătrâna doamnă.
- E posibil să fi fost otrăvite.

Inspectorul se opri și urmări efectul cuvintelor.

Se părea că nu aveau niciunul. Domnișoara Ramsbottom se mulțumi să îngâne:

- Șapte de roșu peste opt de negru. Acum pot s-o iau spre rege.
- Izbită de tăcerea inspectorului, se opri cu cartea în aer și spuse tăios:
- Ce te-ai așteptat să spun? Nu eu l-am otrăvit, dacă asta vrei să știi.
 - Aveți vreo idee cine ar fi putut s-o facă?

— E o întrebare total deplasată, spuse cu duritate bătrâna. În casa asta trăiesc doi din copiii sorei mele decedate și refuz să cred că cineva care are în vine sânge Ramsbottom ar putea fi vinovat de crimă. Pentru că la crimă te referi, nu-i așa?

- N-am spus asta, doamnă.

— Bine-nțeles că e crimă. O mulțime de oameni au vrut să-l omoare pe Rex la vremea lor. A fost un om complet lipsit de scrupule. Și, vorba zicalei, păcatele vechi aruncă umbre lungi.

- Vă gândiți la cineva anume?

Domnișoara Ramsbottom mătură cărțile și se ridică. Era o femeie înaltă.

- Cred că ar fi bine să pleci, spuse ea.

Vorbea fără mânie, dar cu un gen de hotărâre rece.

— Dacă vrei să-mi cunoști părerea, probabil că a făcut-o unul dintre servitori, continuă ea. Valetul mi se pare un pungaș, iar servitoarea aia este clar anormală. Bună seara.

Inspectorul Neele se pomeni ieșind ascultător. O bătrână doamnă absolut remarcabilă, își zise. Nu puteai scoate nimic de la ea.

Coborî scările înapoi în holul pătrat și se trezi față-n față cu o fată înaltă, brunetă. Purta un fulgarin de ploaie și îl privea cu o ciudată lipsă de expresie.

- Tocmai m-am întors, spuse ea. Mi s-a spus. Despre tata. Că a murit.

- Mă tem că e adevărat.

Fata întinse o mână ca și cum ar fi căutat orbește ceva de care să se sprijine. Atinse un cufăr de stejar și încetișor, cu mișcări rigide, se așeza pe el.

- Oh, nu, spuse. Nu.

Două lacrimi se rostogoliră încet pe obraji ei.

— E îngrozitor, spuse. Nu credeam că țin la el. Credeam că îl uram. Dar nu era așa, altfel nu mi-ar fi păsat. Dar îmi pasă.

Stăteam acolo, privind drept în fața ei, și din nou lacrimile îi inundară ochii și i se prelinseră pe obraji.

La un moment dat vorbi din nou, cam gâfâit:

— Treaba îngrozitoare e că asta face ca totul să se aranjeze. Adică, Gerald și cu mine ne putem căsători acum. Pot face tot ce vreau. Dar nu așa doream să fie. Nu vroiam ca tata să moară. Oh, nu vroiam! Oh, tati. Tati.

Pentru prima dată de când venise la Cabana Tisa, inspectorul Neele se confrunta cu ceea ce părea durerea autentică pricinuită de moartea acelui om, Rex Fortescue.

Capitolul IX

— Mie îmi sună a nevastă, spuse adjunctul comisarului după ce ascultă atent raportul inspectorului Neele.

Rezumatul cazului fusese admirabil. Scurt, dar fără a fi omis vreun amănunt relevant.

— Da, spuse comisarul adjunct: Pare să fi făcut-o soția. Dumneata ce crezi, Neele?

Inspectorul Neele răspunse că și lui i se părea că vinovată era soția. Adăugă cinic că de regulă în astfel de cazuri era vorba fie de soție, fie de soț.

— Ocazie a avut, fără îndoială. Motivul? Comisarul se opri. Există vreun motiv?

— Așa cred, domnule. Mă refer la acest domn Dubois.

— Crezi că și el e implicat?

— Nu, n-aș spune asta, domnule. Ține prea mult la pielea lui. Se poate să fi ghicit ce era în mintea ei, dar nu-mi închipui că el a instigat-o.

— Nu, e prea grijuliu.

— Mult prea grijuliu.

— Ei bine, nu trebuie să ne repezim să tragem concluzii, dar pare o bună ipoteză de lucru. Ce-mi poți spune despre celelalte două care au avut și ele ocazia?

— Acestea sunt fiica și nora lui. Fiica era încurcată cu un tânăr cu care tatăl ei n-a fost de acord s-o lase să se mărite, iar el nici vorbă s-o ia fără bani. Asta ar constitui un motiv pentru ea. În privința norei, n-aș vrea să mă pronunț, încă nu știu suficient despre ea. Dar oricare din cele trei putea să-l otrăvească, și nu văd cine altcineva s-o fi făcut. Servitoarea, valetul, bucătăreasa, toți au umblat cu mâncarea, dar nu văd cum ar fi putut fi sigur vreunul din ei că taxina va fi luată de Fortescue și nu de altcineva. Desigur, dacă taxină a fost.

Comisarul adjunct spuse:

— Sigur a fost taxină. Tocmai am primit raportul preliminar.

— Deci, un lucru e sigur. Putem merge mai departe.

— Servitorii par în regulă?

— Valetul și servitoarea par nervoși. Nu e nimic neobișnuit în asta. Se întâmplă adesea. Bucătăreasa se apără cu furie, iar menajera simte o plăcere răutăcioasă. De fapt, totul e perfect normal.

— Nu mai există nimeni altcineva pe care să-l consideri suspect în vreun fel?

— Nu, nu cred, domnule. Involuntar, mintea inspectorului Neele se întoarse la Mary Dove și la surâsul ei enigmatic. Tare, spuse: Acum că știm că e vorba de taxină, ar trebui să adunăm niște probe despre cum a fost obținută sau preparată.

— Chiar așa. Ei bine, dă-i înainte, Neele. Apropo, domnul Percival Fortescue e aici. Am schimbat câteva vorbe cu el, iar acum așteaptă să stea

de vorbă cu dumneata. L-am localizat și pe celălalt fiu. E în Paris la Bristol, dar pleacă azi. Presupun că-l vei întâmpina la aeroport, nu?

— Da, domnule, așa aveam de gând.

— Ei bine, mergi să vorbești cu Percival Fortescue. Comisarul adjunct chicoti. Spilcuitul Percy, asta e.

Domnul Percival Fortescue era un bărbat blond și elegant, de vreo treizeci de ani, cu un fel de a vorbi ușor pedant.

— După cum bine vă imaginați, inspectore Neele, a fost un șoc teribil pentru mine.

— Trebuie să fi fost, domnule Fortescue.

— Tot ce pot spune e că tata se simțea perfect alaltăieri când am plecat de acasă. Această intoxicație alimentară sau ce-o fi fost trebuie că s-a produs subit, nu?

— Da, absolut subit. Dar n-a fost intoxicație alimentară, domnule Fortescue.

Percival se uită lung și se încruntă.

— Nu? Deci de asta. Se opri.

— Tatăl dumneavoastră a fost otrăvit prin administrare de taxină.

— Taxină? N-am auzit până acum de așa ceva.

— Îmi imaginez că foarte puțini au auzit. Este o otravă cu efect rapid și mortal.

Încruntarea se adânci.

— Vreți să spuneți că tatăl meu a fost otrăvit în mod deliberat?

— Da, așa se pare.

— Dare cumplit!

— Chiar este, domnule Fortescue.

Percival murmură:

— Acum înțeleg atitudinea celor din spital. Felul în care nu s-a vorbit aici. Se întrerupse. După o pauză, continuă: Și înmormântarea?

— Ancheta e fixată pentru mâine după autopsie. Procedurile anchetei vor fi pur formale și ancheta va fi amânată.

— Înțeleg. Așa se procedează în mod obișnuit.

— Da, domnule. În zilele noastre așa se procedează.

— Pot să vă întreb dacă v-ați format vreo idee, dacă aveți vreo bănuială privitor la cine putea. Zău, eu. Se opri din nou.

— E cam devreme pentru asta, domnule Fortescue, îngână inspectorul Neele.

— Da, presupun că da.

— În tot cazul, domnule Fortescue, ne-ar fi de folos dacă ne-ați putea da vreo idee despre dispozițiile testamentare ale tatălui dumneavoastră. Sau poate m-ați putea pune în legătură cu avocatul lui.

— Avocații lui sunt Billingsby, Horsethorpe și Walters din Bedford Square. Cât despre testamentul lui, cred că aș putea să vă spun cât de cât principalele lui dispoziții.

— Ați fi foarte amabil, domnule Fortescue. Mă tem că e o procedură de rutină care trebuie îndeplinită.

— Tatăl meu și-a făcut un nou testament acum doi ani, cu ocazia căsătoriei, spuse Percival cu exactitate. A lăsat suma de 100.000 lire în exclusivitate soției lui și 50.000 lire sorei mele Elaine. Eu sunt moștenitorul lui de drept. Firește, sunt deja partener la firmă.

— Fratele dumneavoastră, Lancelot Fortescue, nu moștenește nimic?

— Nu, între el și tatăl meu s-a produs demult o înstrăinare.

Neele îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Percival părea foarte sigur pe ceea ce spunea.

— Așadar, conform testamentului, cele trei persoane care au de câștigat sunt doamna Fortescue, domnișoara Elaine Fortescue și dumneavoastră?

— Nu cred că am să am cine știe ce de câștigat. Percival oftă. Știți, sunt cheltuielile de înmormântare. Iar în ultimul timp tatăl meu a fost. Ei bine, tot ce pot spune e că a fost extrem de nechibzuit în unele din afacerile lui financiare.

— Dumneavoastră și tatăl dumneavoastră ați avut puncte de vedere diferite privind conducerea afacerilor?

Inspectorul Neele aruncase întrebarea într-un mod genial.

— I-am prezentat punctul meu de vedere, dar vai. Percival ridică din umeri.

— Și l-a impus pe al lui cu forța, nu? De fapt, ca s-o spunem pe șleau, a existat un scandal pe tema asta, nu-i așa?

— N-aș prea spune asta, inspectore. O roșeață de supărare acoperi fruntea lui Percival.

— Atunci, probabil că disputa pe care ați avut-o a fost pe o altă temă. Ce spuneți, domnule Fortescue?

— N-a existat nici o dispută, inspectore.

— Sunteți absolut sigur, domnule Fortescue? Ei bine, nu contează. Am înțeles că fratele și tatăl dumneavoastră continuau să fie străini unul față de celălalt, așa e?

— Da.

— Atunci poate îmi puteți spune ce înseamnă asta?

Neele îi înmână mesajul telefonic pe care-l notase Mary Dove. Percival îl citi și scoase o exclamație de uimire și supărare. Părea atât neîncrezător cât și mânios.

— Nu înțeleg, pur și simplu nu înțeleg. Nu pot să cred.

— Totuși, pare a fi adevărat, domnule Fortescue. Fratele dumneavoastră sosește azi de la Paris.

— Dar e ceva absolut nefiresc! Nu, chiar că nu înțeleg.

— Tatăl dumneavoastră nu v-a spus nimic despre asta?

— Categorie nu. Ce revoltător! Să lucreze pe la spate și să trimită după Lancelot!

— Și nu aveți nici o idee de ce a făcut asta?

— Bine-nțeles că nu am. Totul se potrivește cu purtarea lui din ultimul timp. Nebunească! De nedescris. Trebuie oprită. Eu.

Percival se opri brusc. Culoarea dispăru din nou de pe chipul său palid.

— Uitasem. Spuse el. Pentru o clipă am uitat că tatăl meu a murit.
Inspectorul Neele dădu cu compătimire din cap.
Percival Fortescue se pregăti să plece. În timp ce-și lua pălăria, spuse:
— Treceți pe la mine dacă vă pot ajuta cu ceva. Dar, presupun că. Se opri. Veți veni la Cabana Tisa?
— Da, domnule Fortescue. Am un om acolo, acum.
Percival se cutremură.
— Va fi cât se poate de neplăcut. Când te gândești că a trebuit să ni se întâmple una ca asta.
Oftă și se îndreptă spre ușă.
— Majoritatea timpului am să fiu la birou. Sunt o mulțime de lucruri de pus la punct. Dar diseară mă voi duce la Cabana Tisa.
— Foarte bine, domnule.
Percival Fortescue ieși.
— Spilcuitul Percy, murmură inspectorul Neele.
Sergentul Hay, care stătea discret lângă perete, ridică privirea și întrebă:
— Ați spus ceva, domnule? Cum inspectorul nu răspunse, continuă: Ați înțeles ceva din toate astea, domnule?
— Nu știu, spuse Neele, apoi cită moale: „Sunt cu toții oameni foarte neplăcuți”.
Sergentul Hay păru oarecum nedumerit.
— Alice în Țara Minunilor, spuse Neele. N-o știi pe Alice, Hay?
— E ceva clasic, nu-i așa, domnule? Chestii de pe programul trei. Eu nu ascult programul trei.
Capitolul X
Trecuseră cam cinci minute după plecarea din Le Bourget când Lance Fortescue deschise Daily Mail. Câteva minute mai târziu scoase o exclamație de uimire. Pat, din scaunul alăturat, întoarse întrebătoare capul.
— E Bătrânul, spuse Lance. A murit.
— A murit? Tatăl tău?
— Da, se pare că i s-a făcut rău subit la birou și a fost dus la Jude's Hospital unde a murit la scurt timp după aceea.
— Îmi pare atât de rău, iubito. Ce-a fost, un atac?
— Așa cred.
— A mai avut vreun atac înainte?
— Din câte știu eu, nu.
— Credeam că nu se moare de la primul.
— Sărmanul bătrân, spuse Lance. N-am ținut cine știe ce la el, dar acum că e mort.
— Bine-nțeles că ai ținut la el.
— Nu toți avem firea ta bună, Pat. În fine, se pare că iar s-a zis cu norocul meu.
— Da. E ciudat că a trebuit să se întâmple acum. Tocmai când erai pe punctul de a te întoarce acasă., Lance se întoarse repede spre ea.
— Ciudat? Ce vrei să spui prin ciudat, Pat?

Ea îl privi ușor mirată.

— Ei bine, un fel de coincidență.

— Vrei să spui că tot ce-mi propun să fac iese prost?

— Nu, dragul meu, nu mă refeream la asta. Dar există ceva ce se cheamă ghinion.

— Da, presupun că există.

Pat spuse din nou:

— Îmi pare tare rău.

Când ajunseră la Heathrow și așteptau debarcarea, un funcționar al companiei aeriene strigă cu o voce limpede:

— Domnul Lancelot Fortescue se află la bord?

— Aici sunt, răspunse Lance.

— Vă rog să mă urmați, domnule Fortescue.

Lance și Pat îl urmară, coborând din avion înaintea celorlalți pasageri. În timp ce treceau pe lângă o pereche din ultimul rând de scaune, auziră cum bărbatul îi șoptea femeii.

— Cred că sunt infractori. Au pus mâna pe ei.

— E fantastic! Spuse Lance. Absolut fantastic. Îl privea lung peste masă pe inspectorul Neele.

Inspectorul dădu înțelegător din cap.

— Taxină. Fructe de tisă. Toată treaba pare un fel de melodramă. Aș spune că genul ăsta de lucruri vi se par destul de obișnuite, inspectore. Dar otrăvire, în familia noastră. Asta pare ceva cu totul nefiresc.

— Deci nu aveți absolut nici o idee cine ar fi putut să vă otrăvească tatăl?

— Doamne Sfinte, nu! Aș zice că tata și-a făcut o mulțime de dușmani în afaceri, oameni cărora le-ar plăcea să-l jupoaie de viu, să-l ruineze financiar. Chestii de genul ăsta. Dar să-l otrăvească? În tot cazul, n-aș avea de unde să știu. Am stat în străinătate niște ani buni și n-am prea știut ce se petrece acasă.

— Tocmai asta vroiam să vă întreb, domnule Fortescue. Am înțeles de la fratele dumneavoastră că între dumneavoastră și tatăl dumneavoastră s-a produs o ruptură care a durat mulți ani. Ați vrea să-mi spuneți circumstanțele care v-au condus să reveniți acum acasă?

— Bine-nțeles, inspectore. Am primit vesti de la tatăl meu, stați să văd. Da, cam acum șase luni. A fost la scurt timp după ce m-am căsătorit. Tata mi-a scris și mi-a dat de înțeles că vroia să îngroape trecutul. Mi-a sugerat că ar fi trebuit să mă întorc acasă și să intru la firmă. Era destul de evaziv în exprimare și nu eram chiar sigur că vroia să fac ce îmi cerea. În tot cazul, rezultatul a fost că am venit în Anglia în august. Da, în august, chiar acum trei luni. Am fost să-l văd la Cabana Tisa și, trebuie să spun, mi-a făcut o ofertă avantajoasă. I-am spus că vroiam să mă mai gândesc și că trebuia să mă consult cu soția mea. A înțeles. M-am întors în Africa și am discutat problema cu Pat. Rezultatul a fost că am acceptat oferta bătrânului. Trebuia să-mi lichidez afacerile acolo, dar am acceptat s-o fac până la sfârșitul lunii. I-am spus că am să-i telegrafiez data când voi sosi în Anglia.

Inspectorul Neele tuși.

— Sosirea dumneavoastră pare să-i fi produs fratelui dumneavoastră o oarecare surpriză.

Lance rânji brusc. Chipul său atrăgător fu luminat de un zâmbet pur răutăcios.

— Nu cred că bătrânul Percy știa ceva despre asta, spuse el. La vremea aceea era în concediu în Norvegia. După părerea mea, bătrânul a ales special momentul. Acționa pe la spatele lui Percy. De fapt, am o puternică bănuială că oferta pe care mi-a făcut-o tata a fost cauzată de scandalul pe care l-a avut cu bietul Percy. Sau Val, cum preferă să i se spună. Cred că Val a încercat cât de cât să-l conducă pe bătrân. Ei bine, bătrânul n-ar fi suportat niciodată una ca asta. Nu știu în legătură cu ce a fost scandalul, dar era furios. Cred că s-a gândit că e o idee bună să mă aducă aici și astfel să-i închidă gura sărmanului Val. În primul rând, niciodată n-a plăcut-o pe soția lui Percy și, snob cum era, căsătoria mea îi măgulea orgoliul. Faptul de a mă aduce acasă și a-l pune pe Percy în fața unui lucru împlinit era exact ideea lui despre o glumă bună.

— Cât ați stat la Cabana Tisa cu acea ocazie?

— Oh, nu mai mult de o oră sau două. Nu mi-a cerut să rămân peste noapte. Sunt sigur că întreaga idee era un fel de ofensivă secretă pe la spatele lui Percy. Cred că nu vroia nici ca servitorii să dea raportul despre asta. După cum spuneam, a rămas să mă mai gândesc și să discut cu Pat, după care urma să-i comunic în scris hotărârea mea, ceea ce am și făcut. I-am scris dându-i data aproximativă a sosirii mele, iar ieri i-am trimis o telegramă din Paris.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— O telegramă care l-a mirat foarte tare pe fratele dumneavoastră.

— Sunt convins. Totuși, ca de obicei, Percy învinge. Am ajuns prea târziu.

— Da, spuse gânditor inspectorul Neele. Ați ajuns prea târziu. Cu ocazia ultimei dumneavoastră vizite, v-ați întâlnit cu vreunul din ceilalți membri ai familiei?

— Cu mama mea vitregă, la ceai.

— O cunoscuserăți anterior?

— Nu. Rânji subit. E clar că bătrânul se pricepea să le aleagă. Trebuie să fie mai tânără decât el cu cel puțin treizeci de ani.

— Scuzați-mă că vă întreb, dar ați avut vreun resentiment față de faptul că tatăl dumneavoastră s-a recăsătorit? Dumneavoastră sau fratele dumneavoastră?

Lance păru mirat.

— Cu siguranță eu n-am avut și cred că nici Percy. La urma urmelor, mama noastră a murit când aveam în jur de zece și doisprezece ani. Ceea ce m-a mirat cu adevărat a fost faptul că tata nu s-a recăsătorit mai înainte.

Inspectorul Neele murmură:

— Mulți consideră că e un risc să te însori cu o femeie cu mult mai tânără decât tine.

— Așa v-a spus dragul meu frate? Ideea îi seamănă. Percy este mare meșter în arta insinuării. Asta-i scenariul, inspectore? Mama mea vitregă este bănuită de a-l fi otrăvit pe tata?

Chipul inspectorului deveni ermetic.

— Deocamdată e prea devreme să ne fi făcut o idee clară, domnule Fortescue. Pot să vă întreb ce planuri aveți?

— Planuri? Lance reflectă. Presupun că va trebui să-mi fac alte planuri. Unde e familia? Sunt toți la Cabana Tisa?

— Da.

— Ar fi bine să mă duc direct acolo. Se întoarse spre soția sa. Tu ar fi mai bine să mergi la hotel, Pat.

Ea protestă repede.

— Nu, Lance, am să vin cu tine.

— Nu, iubito.

— Dar vreau să vin.

— Aș prefera să n-o faci. Mergi la. Oh, e așa de mult de când n-am mai fost la LondrA. La Barne's. Pe vremuri Barne's. Hotel era un loc drăguț și liniștit. Încă mai e, presupun?

— Oh, da, domnule Fortescue.

— Perfect, Pat. Te voi instala acolo dacă găsim o cameră, apoi mă voi duce la Cabana Tisa.

— Dar de ce nu vrei să vin cu tine, Lance?

Chipul lui Lance luă brusc o expresie întunecată.

— Ca să fiu sincer, Pat, nu sunt sigur că sunt bine venit. Cel care m-a invitat a fost tata, dar tata e mort. Nu știu cui îi aparține casa acum. Presupun că lui Percy, sau poate lui Adele. În orice caz, vreau să văd ce primire mi se face înainte de a te duce acolo. În plus.

— În plus ce?

— Nu vreau să te duc într-o casă în care umblă în voie un criminal.

— Ce prostie!

Lance spuse cu hotărâre:

— În ceea ce te privește, Pam, nu vreau să risc.

Capitolul XI

Domnul Dubois era supărat. Rupse furios scrisoarea de la Adele Fortescue și o aruncă la coș. Apoi, dintr-odată grijuliu, pescui bucățile, aprinse un chibrit și le urmări cum se prefac în cenușă. Bombăni în surdina:

— De ce trebuie să fie femeile atât de proaste? Puțină prudență. Numai că femeile nu aveau pic de prudență, reflectă întunecat domnul Dubois. Deși profitase de multe ori de lipsa ei, acum îl supăra. El personal își luase toate măsurile de precauție. Dacă doamna Fortescue suna, aveau instrucțiuni să spună că e plecat. Deja Adele Fortescue îl sunase de trei ori, iar acum îi scrisese. Pe total, scrisul era mult mai rău. Reflectă o clipă, apoi se duse la telefon.

— Pot vorbi cu doamna Fortescue, vă rog? Da, domnul Dubois. Câteva minute mai târziu îi auzi glasul.

— Vivian, în sfârșit!

— Da, Adele, dar ai grijă. De unde vorbești?
— Din bibliotecă.
— Sigur nu ascultă nimeni, din hol?
— De ce ar asculta?
— Nu se știe niciodată. Poliția mai e încă în casă?
— Nu, deocamdată a plecat. Oh, Vivian dragă, e îngrozitor!
— Da, da, sunt convins că e. Dar ascultă, Adele, trebuie să avem grijă.
— Desigur, iubituie.
— Nu-mi spune iubituie la telefon. Nu e sigur că nu suntem ascultați.
— Nu ești nițel cam paranoic, Vivian? În definitiv, în ziua de azi, toți își spun iubituie sau iubito.
— Da, e destul de adevărat. Dar ascultă. Nu-mi telefona și nu-mi scrie.
— Dar, Vivian.
— Asta-i doar deocamdată, înțelegi. Trebuie să fim atenți.
— Foarte bine. Glasul ei sună ofensat.
— Adele, ascultă. Ai ars scrisorile mele, nu-i așa?
Adele Fortescue ezită înainte de a răspunde.
— Desigur. Ți-am spus că am s-o fac:
— Atunci, e perfect. Acum am să închid. Nu-mi telefona și nu-mi scrie.
Ai să ai vești de la mine la timpul potrivit.

Puse receptorul în furcă. Își mângâie gânditor bărbia. Nu-i plăcea acel moment de ezitare. Oare chiar îi arseseră Adele scrisorile? Toate femeile erau la fel. Promiteau să ardă scrisorile și pe urmă n-o făceau.

Scrisori, își zise domnul Dubois. Întotdeauna femeile vor să le scrie scrisori. El personal se străduise să fie atent, dar uneori se întâmplă să n-ai încotro. Ce-i spusese oare în cele câteva scrisori pe care i le scrisese lui Adele Fortescue? „Fleacurile obișnuite”, își zise întunecat. Dar existase oare vreun cuvânt, vreo frază aparte pe care poliția le-ar putea interpreta cum vrea ea? Își aminti de cazul Edith Thompson. Scrisorile lui erau destul de nevinovate, dar nu putea fi sigur. Neliniștea îi spori. Dacă Adele nu-i arseseră scrisorile, avea oare atâta minte să i le ardă acum? Sau pusese deja poliția mâna pe ele? Se întrebă unde le ținea. Probabil în camera ei de zi de la etaj, în birouașul ăla minuscul și fără valoare, o imitație de Ludovic XIV, probabil. Îi spusese ceva odată despre un sertar secret. Sertar secret! Cu asta nu mai puteai prosti poliția. Dar acum nu mai erau polițiști în casă. Așa îi spusese ea. Fuseseră dimineața, iar acum pleaseră.

Până acum probabil că fuseseră ocupați să caute surse posibile de otrăvă în mâncare. Nu cercetaseră, spera el, cameră cu cameră. Dacă acționa acum, imediat, era posibil.

Vizualiza limpede casa cu ochii minții. În curând avea să fie întuneric. Avea să fie adus ceaiul, fie în bibliotecă, fie în salon. Toată lumea avea să fie adunată la parter, iar servitorii în holul lor, bând ceai. Nimeni n-avea să fie sus, la primul etaj. Era ușor de pătruns prin grădină, ocolind arbuștii de tisă care ofereau un camuflaj admirabil. Urma apoi ușița de pe partea cu terasa. Niciodată nu era încuiată înainte de ora culcării. Te puteai strecura pe acolo iar apoi, la momentul potrivit, sus pe scări.

Vivian Dubois analiză cu grijă ce urma să facă în continuare. Dacă moartea lui Fortescue era pusă pe seama unui acces sau infarct cum în mod sigur s-ar fi convenit să fie pusă, situația ar fi cu totul alta. Așa însă. Dubois îngână în surdină: „Mai bine să fiu singur decât să-mi pară rău”.

Mary Dove cobora încet scara largă. Se opri o clipă la fereastra prin care în ziua precedentă îl văzuse sosind pe inspectorul Neele. Acum, în timp ce privea în lumina tot mai scăzută, observă silueta unui bărbat dispărând după gardul viu format de tise. Se întrebă dacă era Lancelor Fortescue, fiul risipitor. Probabil că dăduse drumul taxiului la poartă și acum se plimba prin grădină amintindu-și de vremurile de odinioară, înainte de a aborda o familie posibil ostilă. Mary Dove simți un soi de milă pentru Lance. Cu un surâs pe buze, continuă să coboare. În hol o întâlni pe Gladys, care tresări speriată la vederea ei.

— A sunat telefonul? Întrebă Mary. Cine era?

— Oh, cineva a greșit numărul. Credea că suntem spălătoria. Gladys vorbea gâfâit și cam grăbită. Iar înainte de asta, a sunat domnul Dubois. Vroia să vorbească cu stăpâna.

— Înțeleg.

Mary traversă holul. Întorcând capul, spuse:

— Cred că e vremea ceaiului. Nu l-ai adus încă?

— Nu cred că e încă patru și jumătate, nu-i așa, domnișoară?

— E cinci fără douăzeci. Vrei să-l aduci, te rog?

Mary Dove intră în bibliotecă unde o găsi pe Adele Fortescue stând pe sofa și uitându-se la foc, mototolind între degete o batistă mică de dantelă. Adele spuse nemulțumită:

— Unde-i ceaiul?

— Vine imediat.

Un buștean căzu din cămin, iar Mary Dove se aplecă și îl puse la loc cu cleștii, adăugând încă un lemn și puținii cărbuni.

Gladys se duse în bucătărie unde doamna Crump, cu fața roșie și mânioasă, amesteca pastele într-un castron mare.

— Soneria din bibliotecă sună și iar sună. E vremea să duci ceaiul, fată.

— Îl duc, îl duc, doamnă Crump.

— Ce-am să-i spun eu diseară lui Crump! Bombăni doamna Crump. Las' că-i spun eu!

Gladys intră în cameră. Nu tăiase nici un sandviș. Ei bine, nici n-avea de gând să taie. Aveau mâncare din belșug și fără asta. Două checuri, biscuiți, plăcinte și miere. Unt proaspăt, cumpărat pe sub mână. De ce să se mai omoare să le facă și sandvișuri? Avea alte lucruri la care să se gândească. Doamna Crump era în toane rele, și asta pentru că domnul Crump ieșise în după-amiaza asta. Ei bine, era ziua lui liberă, nu-i așa? Bravo lui? Gândi Gladys.

Doamna Crump strigă din bucătărie.

— Fierbe ceainicul de-i sare capacul. N-ai de gând să faci o dată ceaiul ăla?

— Vin.

Aruncă niște ceai fără să-l măsoare într-un ibric mare de argint, îl duse în bucătărie și turnă peste el apa clocotită. Puse ceainicul și ibricul pe o tavă mare de argint și duse totul în bibliotecă pe o măsuță de lângă sofa. Ieși în grabă după cealaltă tavă cu mâncare. Tocmai trecea cu ea prin hol când pendula care se pregătea să bată o făcu să tresară...

În bibliotecă, Adela Fortescue îi spuse țâfnoasă lui Mary Dove:

— Unde e toată lumea în după-amiaza asta?

— Chiar nu știu, doamnă Fortescue. Domnișoara Fortescue a venit de câțva timp. Cred că doamna Percival scrie scrisori în camera ei.

Adele spuse sâcâită:

— Scrie scrisori! Femeia asta nu se mai oprește din scris scrisori. E ca toți cei din clasa ei. Găsește o adevărată plăcere în moarte și nenorocire. Are un spirit macabru, absolut macabru.

Mary murmură cu tact:

— Îi voi spune că ceaiul e gata.

Mergând spre ușă, se dădu puțin înapoi în prag, făcându-i loc lui Elaine Fortescue să intre. Elaine spuse: „E frig”, și se lasă să cadă lângă cămin, frecându-și mâinile.

Mary rămase o clipă în hol. O tavă mare cu prăjituri stătea pe unul din cuferele din hol. Cum în hol se făcea întuneric, Mary aprinse lumina. În acest timp, crezu că o aude pe Jennifer Fortescue trecând pe culoarul de la etaj. Totuși, nu cobora nimeni, și Mary urcă scările și o luă pe culoar.

Percival Fortescue și soția lui ocupau un apartament de sine stătător în una din aripile casei. Mary bătu la ușa camerei de zi. Doamnei Fortescue îi plăcea să-i bați la ușă, fapt care stârnea mereu disprețul lui Crump. Glasul ei se auzi vioi.

— Intră.

Mary deschise ușa și murmură:

— Tocmai a sosit ceaiul, doamnă Percival.

Era destul de surprinsă să o vadă pe Jennifer Fortescue îmbrăcată în hainele de oraș. Tocmai își scotea haina din păr de cămilă.

— Nu știam că ați fost plecată, spuse Mary.

Doamna Percival părea să găfâie ușor.

— Oh, am fost doar în grădină, atâta tot. Am luat puțin aer. Deși a fost prea frig. Voi fi bucuroasă să cobor la foc. Încălzirea centrală nu-i atât de bună cum ar fi trebuit. Cineva trebuie să vorbească cu grădinarii despre asta, domnișoară Dove.

— Așa voi face, promise Mary.

Jennifer Fortescue își aruncă haina pe un scaun și o urmă pe Mary afară din cameră. Coborî scările în fața lui Mary, care se dădu puțin înapoi să-i dea întâietate. În hol, spre mirarea lui Mary, tava cu de-ale mâncării se afla tot acolo. Tocmai era pe punctul de a se duce spre cămară să o strige pe Gladys când Adele Fortescue apărură în ușa bibliotecii și spuse pe-un ton iritat:

— Nu mai vine o dată mâncarea aia pentru ceai?

Mary apucă repede tava și o duse în bibliotecă, depunând diferitele farfurii pe măsuțele joase de lângă cămin. Ducea din nou tava goală în hol

când se auzi soneria de la intrare. Punând jos tava, Mary se duse să deschidă. Dacă era fiul risipitor, în sfârșit avea ocazia să îl vadă. „Ce diferit de restul familiei Fortescue!”, își zise ea și, deschizând ușa, dădu cu ochii de o față prelungă, brunetă pe care plutea un ușor zâmbet ironic. Întrebă liniștită:

— Domnul Lancelot Fortescue?

— În persoană.

Mary se uită dincolo de el.

— Bagajele dumneavoastră?

— Am plătit taxiul. Asta-i tot ce am.

Ridică o geantă cu fermoar, de mărime medie. Oarecum mirată, Mary spuse:

— Oh, ați venit cu taxiul. Credeam că ați urcat pe jos. Și soția dumneavoastră?

— Soția mea nu va veni. Cel puțin, nu încă.

— Înțeleg. Pofțiți pe aici, vă rog, domnule Fortescue. Toată lumea e în bibliotecă, la ceai.

Îl duse la ușa bibliotecii și îl lăsă acolo. În gând își spuse că Lancelot Fortescue era o persoană foarte atrăgătoare. Probabil multe alte femei gândeau la fel.

— Lance!

Elaine veni în grabă spre el. Își aruncă brațele după gâtul lui într-un gest de școlăriță care îl miră destul de tare pe Lance.

— Bună. Iată-mă-s.

Se desprinse cu blândețe.

— Ea e Jennifer?

Jennifer Fortescue îl privi cu o curiozitate vie.

— Mă tem că Val a fost reținut în oraș, spuse ea. Are atâtea treburi! Tot felul de aranjamente care, firește, îi revin lui Val. Trebuie să se îngrijească de toate. N-ai idee prin ce trecem noi.

— Trebuie să fie îngrozitor pentru voi, spuse cu gravitate Lance.

Se întoarse spre femeia de pe sofa care, cu o brioșă în mână, îl măsura liniștită.

— Oh, dar n-o cunoști pe Adele, nu-i așa? Strigă Jennifer.

Lance îngână: „Oh, ba da, o cunosc” în timp ce lua mâna lui Adele. Genele femeii fluturară. Lăsa jos brioșa și schiță un gest feminin, o intenție de aranjare a părului. Spuse cu glasul ei jos, moale:

— Stai aici lângă mine, Lance. Îi turnă o ceașcă de ceai. Mă bucur tare mult că ai venit. Aveam mare nevoie de un bărbat în casa asta.

Lance spuse:

— Am să fac tot ce pot să vă ajut.

— Știi. Dar probabil nu știi. A fost poliția aici. Ei cred. Ei cred. Se întrerupse și strigă pătimaș: Oh, e îngrozitor! Îngrozitor!

— Știu, spuse grav și compătimitor Lance. M-au așteptat la aeroport.

— Polițiștii?

— Da. '

— Ce-au spus?
— Mi-au povestit ce s-a întâmplat.
— Ei cred că a fost otrăvit, spuse Adele. Asta cred și asta spun. Nu intoxicație alimentară. A fost otrăvit de cineva. Eu cred că se gândesc că a făcut-o unul din noi.

Lance îi zâmbi scurt.

— Ăsta-i porumbelul lor, spuse el consolator. Nu are rost să ne facem probleme. Ce ceai delicios! De mult n-am mai băut un ceai englezesc ca lumea.

Ceilalți se molipsiră curând de buna lui dispoziție. Adele întrebă pe neașteptate:

— Dar soția ta. N-ai o soție, Lance?

— Ba da, am. E la Londra.

— Dar nu O. N-ar fi mai bine s-o aduci aici?

— Avem timp berechet să ne facem planuri, spuse Lance. Pat. Oh, Pat stă foarte bine acolo unde e.

Elaine rosti apăsător:

— Doar nu vrei să spui. Nu crezi.

Lance spuse repede:

— Ce frumos arată checul ăsta! Trebuie să iau o feliuță.

În timp ce-și tăia o felie întrebă:

— Mătușa Effie mai trăiește?

— Da, Lance. Nu coboară și nu ia masa cu noi, dar se simte foarte bine. Doar că devine tot mai ciudată.

— Întotdeauna a fost ciudată, spuse Lance. Trebuie să mă duc s-o văd după ceai.

Jennifer Fortescue murmură:

— La vârsta ei s-ar cuveni să se afle în vreun fel de azil. Adică, undeva unde să fie bine îngrijită.

— Domnul să le aibă în pază pe bătrânele care ar avea-o printre ele pe mătușa Effie, spuse Lance, apoi adăugă: Cine e cumințica ce mi-a deschis?

Adele se arătă surprinsă.

— Nu ți-a deschis Crump? Valetul? Oh, nu, am uitat. E ziua lui liberă.

Atunci, sigur Gladys.

Lance schiță o descriere:

— Ochi albaștri, părul cu cărare pe mijloc, glas dulce ca mierea.

— Trebuie să fie Mary Dove, spuse Jennifer.

Elaine spuse:

— Se ocupă de toată casa.

— Serios?

Adele spuse:

— Ne este foarte utilă.

— Da, rosti gânditor Lance, îmi închipui că vă e.

— Dar partea grozavă e că își cunoaște lungul nasului, spuse Jennifer. Nu face niciodată presupuneri, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Deșteaptă, Mary Dove asta, spuse Lance și se mai servi cu o felie de chec.

Capitolul XII

— Așadar, iar ai venit pe capul nostru, spuse domnișoara Ramsbottom. Lance rânji.

— Exact cum spui, mătușă Effie.

— Hm! Domnișoara Ramsbottom pufni dezaprobat. Ți-ai și găsit când s-o faci! Tatăl tău a fost omorât ieri, casa e plină de polițiști care-și bagă nasul peste tot, chiar și în lada de gunoi. I-am văzut pe fereastră. Se opri, pufni din nou, și întrebă: Ți-ai adus nevasta cu tine?

— Nu. Pe Pat am lăsat-o la Londra.

— Asta dovedește că ai ceva minte. În locul tău, n-aș aduce-o aici. Niciodată nu se știe ce se poate întâmpla.

— Ei? Lui Pat?

— Oricui.

Lance Fortescue o privi gânditor.

— Ai vreo idee despre toate astea, mătușă Effie?

Domnișoara Ramsbottom nu răspunse direct.

— Ieri a venit un inspector și mi-a pus niște întrebări. N-a scos prea multe de la mine. Dar nu era atât de prost precum părea, nici vorbă de asta! Adăugă cu o oarecare indignare: Ce-ar fi zis bunicul tău să fi știut că ne-a venit poliția în casă? S-ar răsuci în mormânt. Toată viața lui a fost mai catolic decât papa. Ce tămbălău a făcut când a descoperit că mă duceam la slujba de seară la biserica anglicană. Și aia era ceva destul de inofensiv pe lângă o crimă.

În mod normal, Lance ar fi zâmbit la cuvintele de mai sus, dar de data asta fața lui prelungă, bruneta rămase serioasă. Spuse:

— Sunt total în beznă după atâta timp petrecut departe. Ce s-a mai întâmplat pe aici în ultimul timp?

Domnișoara Ramsbottom își înălță privirea spre cer.

— Lucruri necurate, spuse ea cu fermitate.

— Da, mătușă Effie, asta ai spune-o oricum. Dar ce i-a făcut pe polițiști să creadă că tata a fost omorât aici, în casa asta?

— Adulterul e o treabă și crima e altă treabă. N-aș vrea să cred asta despre ea, nu, n-aș vrea.

Lance păru alarmat.

— Adele? Întrebă el.

— Buzele mele sunt pecetluite.

— Ei hai, draga mea, e o frază încântătoare dar nu înseamnă nimic. Adele avea un iubit? Adele și iubitul ei l-au îndopat cu măselăriță la micul dejun? Asta-i scenariul?

— Te-aș sfătui să nu glumești cu asta.

— Nici nu glumeam, să știi.

— Am să-ți spun ceva, spuse brusc domnișoara Ramsbottom. Eu cred că fata aia știe ceva.

— Care fată?

— Cea care pufăie. Cea care trebuia să-mi aducă ceaiul în după-amiaza asta, dar n-a făcut-o. A ieșit fără voie, așa se spune. Nu m-ar mira să se fi dus la poliție. Cine ți-a deschis?

— Am înțeles că o cheamă Mary Dove. Foarte moale și potolită. Dar n-aș băga mâna-n foc. Ea e cea care s-a dus la poliție?

— Ea nu s-ar duce la poliție. Mă refeream la proasta aia de slujnicuță. Toată ziua s-a răsucit și a tresărit ca un iepure. „Ce-ai pățit?” am întrebat-o. „Ai ceva pe conștiință?” Iar ea mi-a răspuns: „Eu n-am făcut nimic. N-aș face așa ceva”. „Sper să n-o fi făcut, dar te îngrijorează ceva, nu-i așa?” am întrebat-o. Aici a început să pufăie și a spus că nu vroia să bage pe nimeni în bucluc, că era sigură că totul era o greșeală. Atunci i-am spus: „Ei, fată, spune adevărul și fă-l de rușine pe diavol.” Așa i-am spus. „Mergi la poliție și spune-le tot ce știi, pentru că n-are rost să ascunzi adevărul, oricât de neplăcut ar fi.” Atunci ea a spus o mulțime de prostii, că nu se putea duce la poliție, că nimeni n-ar fi crezut-o, și că ce Dumnezeu ar fi avut de spus? A sfârșit prin a spune că oricum nu știa absolut nimic.

— Nu crezi. Lance ezită. Că-și dădea importanță?

— Nu, nu cred. Cred că era speriată. Cred că a văzut sau a auzit ceva care i-a dat o idee despre toată treaba. Ar putea fi important, sau dimpotrivă, fără nici o valoare.

— Nu crezi că ar fi putut avea un dinte împotriva tatei și. Lance ezită. Domnișoara Ramsbottom clătină din cap cu hotărâre.

— Nu e genul de fată pe care tatăl tău ar fi băgat-o în seamă. Nici un bărbat n-ar prea băga-o în seamă, biata de ea. Aș spune că așa e mai bine pentru sufletul ei.

Pe Lance nu-l interesa câtuși de puțin sufletul lui Gladys. Întrebă:

— Crezi că s-ar putea să fi dat fuga la secția de poliție?

Mătușa Effie dădu cu putere din cap.

— Da. S-ar putea să nu fi vrut să le spună nimic aici în casă de teamă să n-o audă cineva.

— Crezi că se poate să fi văzut pe cineva umblând la mâncare?

Mătușa Effie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— E posibil, nu-i așa? Întrebă ea.

— Da, așa presupun. Apoi adăugă pe ton de scuză: Toată treaba mi se pare însă extrem de improbabilă. Ca într-o carte polițistă.

— Soția lui Percival e asistentă medicală, spuse domnișoara Ramsbottom.

Remarca nu avea nici o legătură cu discuția de până atunci. Lance o privi nedumerit.

— Surorile sunt obișnuite să umble cu drogurile, spuse domnișoara Ramsbottom.

— Substanța asta. Taxina. E folosită în medicină?

— Cred că se obține din fructele de tisă. Copiii mănâncă uneori fructe din astea și se îmbolnăvesc foarte grav. Îmi amintesc un caz de când eram copil. M-a impresionat foarte tare. Nu l-am uitat. Lucrurile de care îți amintești se dovedesc câteodată folositoare.

Lance își înălță capul și o privi pătrunzător.

— Boala firească e un lucru, spuse domnișoara Ramsbottom. Dar ticăloșia n-o sprijin. Ticăloșia trebuie distrusă.

— A ieșit fără să-mi sufle o vorbă, spuse doamna Crump ridicându-și fața roșie și încruntată din aluatul pe care-l întindea pe o planșetă. S-a furișat fără să spună un cuvânt cuiva. Vicleană! Asta e. Vicleană! I-a fost frică să nu fie oprită, iar eu aș fi oprit-o dacă o prindeam! Ce harababură! Stăpânul e mort, domnul Lance vine acasă, el care n-a mai venit de ani de zile și i-am spus lui Crump, i-am spus: „Zi liberă sau neliberă, eu îmi știu datoria. N-o să fie cină rece cum e de obicei joia, ci o cină ca lumea. Un gentleman vine acasă din străinătate cu nevasta lui care a fost măritată mai înainte în aristocrație, treaba trebuie să fie făcută cum se cuvine.” Dumneavoastră mă știți, domnișoară, când e vorba de treaba am și eu mândria mea.

Mary Dove dădu din cap cu blândețe.

— Și ce spune Crump? Glasul doamnei Crump urcă mânios. „E ziua mea liberă și am să ies”, asta spune el. „Mă doare-n cot de aristocrație”, spune el. N-are nici pic de mândrie în munca lui, Crump. Așa că pleacă și-i spune lui Gladys să se descurce singură diseară. Ea spune: „Foarte bine, domnule Crump”, pe urmă, cum mă întorc cu spatele, o șterge și ea. Și nici n-avea zi liberă. Vineri e ziua ei liberă. Cum o să ne descurcăm acum, nu știu! Slavă Domnului că domnul Lancelot nu și-a adus azi nevasta.

— Ne vom descurca, doamnă Crump. Dacă simplificăm puțin meniul. Glasul lui Mary Dove era liniștitor dar și autoritar. Dădu câteva sugestii pe care doamna Crump le acceptă neavând încotro. Voi fi în stare, să servesc cu destulă ușurință felurile astea, concluziona Mary.

— Adică veți servi chiar dumneavoastră la masă, domnișoară? Doamna Crump părea să aibă îndoieli.

— Dacă Gladys nu se întoarce la timp.

— Ea n-o să se întoarcă, spuse doamna Crump. Umblă aiurea cheltuindu-și banii prin magazine. Are un iubit, să știți, domnișoară, deși n-ai zice când te uiți la ea. Îl cheamă Albert. O să se mărite la primăvară, așa mi-a spus. Fetele astea nu știu cum e cu măritișul. Ce-am pătit eu cu Crump! Oftă, apoi spuse pe un ton obișnuit: Cum rămâne cu ceaiul domnișoară? Cine o să strângă și o să spele vasele?

— Eu. Acum mă duc s-o fac.

În bibliotecă, lumina nu era aprinsă, deși Adele Fortescue stătea pe sofa, dincolo de tava cu ceai.

— Să aprind lumina, doamnă Fortescue? Întrebă Mary.

Adele nu răspunse.

Mary aprinse lumina și se duse la fereastră unde trase draperiile. Abia atunci întoarse capul și văzu chipul femeii care se prăbușise pe spate, pe perne. Lângă ea se afla o jumătate de brișă unsă cu miere și ceașca de ceai plină pe jumătate. Moartea venise tiptil la Adele Fortescue și o luase pe neașteptate.

— Ei bine? Întrebă nerăbdător inspectorul Neele. Doctorul spuse prompt:

— Cianură. Cianură de potasiu, probabil, în ceai.
— Cianură, îngână Neele. Doctorul îl privi curios.
— Nu-ți prea convine. Ai vreun motiv anume?
— Era considerată criminală, răspunse Neele.
— Și s-a dovedit a fi victimă. Hm. Va trebui s-o iei de la capăt, nu?
Neele dădu din cap. Pe chip i se citea amărăciunea, iar maxilarele îi erau încleștate.

Otrăvită! Chiar sub nasul lui! Taxină în cafeaua lui Rex Fortescue, cianură în ceaiul lui Adele Fortescue. Încă o afacere de familie. Sau așa părea.

Adele Fortescue, Jennifer Fortescue, Elaine Fortescue și proaspăt sositul Lance Fortescue luaseră ceaiul împreună în bibliotecă. Lance urcase s-o vadă pe domnișoara Ramsbottom, Jennifer plecase în camera ei să scrie scrisori. Elaine părăsise ultima biblioteca. Conform spuselor ei, Adele era perfect sănătoasă și tocmai își turna o ultimă ceașcă de ceai.

O ultimă ceașcă de ceai. Da, chiar că fusese ultima ei ceașcă de ceai.

Inspectorul Neele înjură în surdină și se duse la bucătărie. Într-un scaun de lângă masă, doamna Crump, a cărei mânie se dezumflase ca un balon, abia dacă se mișcă la intrarea inspectorului.

— Unde-i fata aia? Nu s-a întors încă?

— Gladys? Nu. Nu s-a întors. Îmi închipui că nici nu se întoarce înainte de unsprezece.

— Spui că ea a preparat ceaiul și l-a dus.

— Eu nu l-am atins, domnule, Dumnezeu mi-e martor. Ba mai mult, nu cred că Gladys a făcut ceva ce nu trebuia. Ea n-ar face așa ceva. Nu Gladys. E o fată destul de bună, domnule. Nițel cam proastă, atâta tot, dar nu ticăloasă.

Nici inspectorul Neele nu credea că Gladys era ticăloasă. Nu credea că era o criminală. În tot cazul, în ceainic nu se găsisese cianură.

— Dar de ce o fi plecat pe neașteptate? Spui că nu era ziua ei liberă.

— Nu, domnule. Mâine e ziua ei liberă.

— Oare Crump.

Mânia doamnei Crump reînvie brusc. Glasul i se ridică furios.

— Nu-i puteți pune nimic în cărcă lui Crump. Crump n-are nici o treabă cu toate astea. A plecat la trei. Și acum mă bucur că a făcut-o. E tot atât de nevinovat ca și domnul Percival. Niciunul n-a fost aici.

— Nu-l acuzam de nimic, doamnă Crump. Mă întrebam doar dacă știa ceva de planurile lui Gladys.

— Și-a pus cei mai buni ciorapi de nylon, spuse doamna Crump. Avea ea o socoteală, nu-mi spuneți mie. Nici n-a pregătit sandvișurile pentru ceai. Da, punea ea ceva la cale. Lasă că-i spun eu vreo două când s-o întoarce!

Când s-o întoarce.

O ușoară neliniște puse stăpânire pe Neele. Ca să se lepede de ea, urcă în dormitorul lui Adele Fortescue. Pe un perete era o ușă care dădea într-o baie placată cu oglinzi și în care se găsea o cadă de un roz ca al orhideelor.

Dincolo de baie se afla camera de toaletă a lui Rex Fortescue, la care se ajungea printr-o ușa de acces.

Neele se întoarse în dormitorul lui Adele și, prin ușa de pe partea opusă, intră în camera ei de zi.

Camera era mobilată în stil Empire și avea un covor trandafiriu. Neele aruncă circular o privire în acea cameră pe care o cercetase amănunțit în ziua precedentă.

Brusc, atenția îi fu atrasă de ceva. În mijlocul covorului se afla o fărâma de noroi întărit. Se aplecă și o ridică. Noroiul era încă umed.

Se uită în jur. Nu existau urme de pași. Doar acel fragment de pământ jilav.

Inspectorul Neele se uita prin dormitorul care îi aparținea lui Gladys Martin. Era trecut de unsprezece. Crump se întorsese de o oră, dar nici urmă de Gladys. Inspectorul se uită în jur. Indiferent de cât de instruită era Gladys ca servitoare, în intimitate era dezordonată. Patul era rar făcut, ferestrele rareori deschise. Totuși, nu obiceiurile lui Gladys îl preocupau în momentul de față. Începu să se uite cu grijă prin lucrurile ei.

Acestea constau în majoritate din lucruri ieftine și cam țiptoare. Puține erau durabile sau de bună calitate. Bătrâna Ellen, care fusese chemată să-l ajute, nu-i fu de nici un folos. Ea nu știa ce haine avea sau n-avea Gladys. Nu putea spune dacă lipsea ceva. Inspectorul lăsa hainele și lenjeria și se ocupa de conținutul sertarelor. Acolo își ținea Gladys comorile. Cărți poștale ilustrate, tăieturi din ziare, modele de tricotat, rețete de înfrumusețare, sfaturi pentru machiaj și modă.

Inspectorul Neele le ordonă pe categorii. Ilustratele reprezentau în mare peisaje ale locurilor unde era de presupus că își petrecuse Gladys concediile. Printre ele, erau trei semnate „Bert”.

Bert trebuia să fie „iubitul” de care pomenise doamna Crump. Pe prima scria: „Toate cele bune. Îmi lipsești mult. Al tău pentru totdeauna, Bert”. Scrisul era stângaci, de semianalfabet. A doua spunea: „Pe aici sunt o grămadă de fete drăguțe, dar niciuna nu se măsoară cu tine. Te voi vedea curând. Nu uita de întâlnirea noastră. Și ține minte că după aceea. Trai pe vătrai! „A treia spunea doar: „Nu uita. Am încredere în tine. Cu dragoste, Bert”.

În continuare, Neele se uită printre tăieturile din ziare și le sortă pe trei categorii. Erau sfaturi pentru machiaj și înfrumusețare, articole despre starurile de cinema care era clar că erau una din pasiunile ei, și, tot o pasiune păreau să fie și ultimele minuni ale științei. Erau decupaje despre farfurii zburătoare, despre arme secrete, despre drogurile folosite de ruși când vroiau să facă pe cineva să spună adevărul, și despre așa zisele droguri fantastice obținute de doctorii americani. Toată vrăjitoria secolului nostru, gândi Neele. Dar nimic din acea cameră nu-i dădea vreun indiciu privitor la dispariția ei. Nu ținea un jurnal, cum de fapt era de așteptat. Nu exista nici o scrisoare începută și neterminată, nici o însemnare despre ce ar fi putut auzi sau vedea în casă. De ce a doua tavă pentru ceai fusese lăsată în hol, și de ce Gladys însăși se evaporase subit, continua să rămână un mister.

Oftând, Neele părăsi camera, închizând ușa după el. În timp ce se pregătea să coboare pe scara de serviciu, auzi zgomotul unor pași care alergau pe palierul de jos.

La picioarele scărilor apăru chipul agitat al sergentului Hay. Hay gâfâia puțin.

— Domnule, spuse el grăbit. Domnule! Am găsit-o.

— Ați găsit-o?

— Menajera, domnule. Ellen. Și-a adus aminte că nu adunase rufele de pe frânghie. Chiar după colțul casei, lângă ușa din spate. Așa că s-a dus să le ia, cu lanterna, și aproape că a căzut peste cadavru. Cadavrul fetei. Era strangulată cu un ciorap. Era moartă de câteva ore, așa spune. Și, domnule, un gen de glumă ticăloasă. Avea prins de nas un cârlig de rufe.

Capitolul XIII

În tren, o doamnă în vârstă citea cele trei ziare de dimineață pe care le cumpărase. Pe măsură ce le termina de citit, le împăturea și le punea deoparte, lăsând să se vadă același titlu scris cu litere mari, care anunța tripla tragedie de la Cabana Tisa.

Bătrâna doamnă stătea foarte dreaptă și privea pe fereastră, cu buzele strânse și cu o expresie de nefericire și dezaprobare pe chipul ei rozaliu și ridat. Miss Marple plecase din St Mary Mead cu trenul de dimineață, schimbase la Londra, iar acum se îndrepta spre Baydon Heath.

Ajunsă în gară, făcu semn unui taxi și ceru să fie dusă la Cabana Tisa. Atât de fermecătoare, de inocentă, de drăgălașă cu coloritul ei rozaliu era miss Marple, încât obținuse mai ușor decât și-ar fi putut imagina cineva accesul în ceea ce acum era practic o fortăreață în stare de asediu. În timp ce o armată de reporteri și fotografi era ținută la distanță de poliție, miss Marple fu lăsată să intre fără probleme, astfel că oricine ar fi crezut că era o rudă a familiei.

Miss Marple plăti taxiul având grijă să lase un mic bacșiș, apoi sună la ușa principală. Îi deschise Crump. Miss Marple îl măsură cu o privire cunoscătoare. „Îi joacă ochii în cap”, își spuse ea. „E speriat de moarte”.

Crump văzu o doamnă în vârstă, înaltă, îmbrăcată cu o fustă și o jachetă de tweed, ambele demodate, cu două fulare și o pălărioară de fetru cu o aripă de pasăre. În mână, bătrâna doamnă, avea o poșetă încăpătoare, iar la picioarele ei odihnea un geamantan mic și uzat, dar de bună calitate. Crump recunoștea pe loc o doamnă. Spuse cât se poate de respectuos:

— Ce doriți, doamnă?

— Aș vrea să o văd pe stăpâna casei. Se poate?

Crump se dădu înapoi făcându-i loc să intre. Luă geamantanul și-l puse cu grijă în hol. Spuse cu oarecare îndoială:

— Ei bine, doamnă, nu prea știu.

— Am venit să stau de vorbă despre acea biată fată care a fost omorâtă. Gladys Martin.

— Oh, înțeleg, doamnă. În cazul ăsta. Se opri și se uită spre ușa bibliotecii pe care tocmai ieșise o tânără înaltă. Aceasta este doamna Lance Fortescue, doamnă.

Pat înaintă și cele două femei se uitară una la alta. Miss Marple încercă un ușor sentiment de surpriză. Nu se așteptase să întâlnească în această casă o persoană ca Patricia Fortescue. Ambianța casei era aproape așa cum și-o imaginase, dar Pat nu se prea potrivea cu acea ambianță.

— E vorba de Gladys, doamnă, spuse Crump săritor.

Pat rosti ezitând.

— Vreți să poftiți aici? Nu ne va deranja nimeni;

O luă spre bibliotecă iar miss Marple o urmă.

— Nu vroiați să vedeți pe cineva anume, nu-i așa? Întrebă Pat. Nu știu dacă vă pot fi de vreun ajutor. Știți, soțul meu și cu mine abia ne-am întors acum câteva zile din Africa. Nu știu prea multe despre casa asta. Dar pot s-o aduc pe cumnata mea, sau pe soția cumnatului meu.

Miss Marple se uită la fată. Îi plăcea. Îi plăceau gravitatea și simplitatea ei. Din nu se știe ce motiv, îi părea rău pentru ea.

Simți vag că un decor din creton ponosit și cai și câini i s-ar fi potrivit mult mai bine decât acest decor bogat mobilat. Văzuse multe Pat la viața ei la concursurile hipice ce se țineau la St Mary Mead. Se simțea în largul ei cu această fată cu înfățișare destul de nefericită.

— E foarte simplu, spuse miss Marple scoțându-și cu grijă mânușile și netezindu-le degetele. Am citit în ziare că Gladys Martin a fost omorâtă. O cunoșteam foarte bine. Era de prin părțile mele. De fapt, eu am instruit-o pentru slujba de servitoare. Iar de când am aflat ce i s-a întâmplat. Ei bine, m-am gândit să vin și să văd dacă pot face ceva.

— Da, spuse Pat. Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Gestul lui miss Marple i se părea firesc și inevitabil.

— Cred că ați făcut bine că ați venit. Se pare că nimeni nu știe prea multe despre ea. Mă refer la rudele ei și tot restul.

— Nu avea rude. A venit la mine de la orfelinat, de la St Faith's. Un loc foarte bine condus, dar cu fonduri extrem de mici. Facem tot ce putem pentru fetele de acolo, căutăm să le dăm o meserie bună și așa mai departe. Gladys a venit la mine la șaptesprezece ani... Am învățat-o să servească la masă, să întrețină argintăria și altele de genul ăsta. Firește că n-a rămas mult timp. Fetele astea nu stau niciodată mult. Cum capătă un pic de experiență, pleacă. Gladys a plecat și s-a angajat la o cafenea. Aproape toate fetele fac asta. Cred că-s mai libere, că au o viață mai veselă. S-ar putea să fie așa. Nu știu.

— N-am văzut-o niciodată. Era o fată drăguță?

— Nu cred să-și fi făcut mulți prieteni pe unde a fost. Îi plăceau foarte mult bărbații, sărăcuța. Dar ei n-o prea băgau în seamă, iar celelalte fete cam profitau de ea.

— Sună destul de crud, spuse Pat.

— Da, draga mea, mă tem că viața e crudă. Nici nu știi ce să faci cu sărmanele fete ca Gladys. Le place să meargă la film, și întotdeauna își imaginează lucruri imposibile de realizat. Poate e și ăsta un soi de fericire. Dar ajung să se simtă dezamăgite. Cred că și pe Gladys a dezamăgit-o viața de cafenea și restaurant. Nu i s-a întâmplat nimic formidabil și muncea pe

rupte. Probabil de asta a intrat într-o casă particulară. Știi de cât timp era aici?

Pat clătină din cap.

— Nu știu, dar așa zice că nu de prea mult timp. De o lună sau două. Pat se opri, apoi continuă: Pare atât de oribil și stupid ce i s-a întâmplat. Presupun că văzuse sau observase ceva.

— Ce m-a îngrijorat cu adevărat a fost cârligul ăla de rufe, spuse cu glas blând miss Marple.

— Cârligul de rufe?

— Da. Am citit în ziar despre asta. Atunci când a fost găsită, avea nasul prins cu un cârlig de rufe.

Pat dădu din cap. Obrajii rozalii ai lui miss Marple se colorară.

— Asta m-a înfuriat foarte tare, nu știu dacă mă înțelegi, draga mea. A fost un gest atât de crud, atât de înjositor! Asta m-a făcut să-mi formez o imagine despre criminal. Să faci un asemenea lucru! E o ticăloșie să insulti demnitatea umană. Mai ales după ce ai ucis.

Pat spuse încetișor:

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Se ridică. Ar fi mai bine să vorbiți cu inspectorul Neele. El se ocupă de caz și e aici acum. Este o persoană foarte cumsecade. Se cutremură brusc. Toată treaba e ca un coșmar înfiorător, fără sens, nebunesc. Fără nici un chichirez.

— Eu n-aș spune asta, să știi, spuse miss Marple. Nu, n-aș spune asta.

Inspectorul Neele arăta obosit și sâcâit. Avea pe cap trei morți și presa din toată țara. Un caz care părea modelat după vechile tipare o luase brusc razna. Adele Fortescue, principalul suspect, era acum a doua victimă într-un caz de crimă de neînțeles. La sfârșitul acelei zile fatale, comisarul adjunct trimisese după Neele și cei doi bărbați discutaseră până noaptea târziu.

În ciuda spaimei lui, sau mai degrabă dincolo de ea, inspectorul Neele simțise o ușoară satisfacție în lăuntrul său. Acel șablon al soției și amantului dusesse prea simplu, prea banal. Nu avusese niciodată încredere în el. Iar acum neîncrederea îi era justificată;

— Poată treaba ia un cu totul alt aspect, spusese comisarul adjunct, străbătând încruntat camera în lung și în lat. Am impresia, Neele, că avem de a face cu cineva dezechilibrat mintal. La început soțul, apoi soția. Dar toate circumstanțele cazului arată că e o treaba internă, de familie. Cineva care a luat micul dejun cu Fortescue i-a pus taxină în cafea sau în mâncare, și tot cineva care a luat ceaiul cu familia i-a pus lui Adele Fortescue cianură în ceașca de ceai. Cineva de încredere, cineva din familie. Dar cine, Neele?

Neele spuse sec:

— Percival n-a fost acasă, așa că să-l lăsăm deoparte. Asta îl scoate din cauză.

Comisarul adjunct îl privi pătrunzător. Ceva în tonul lui Neele îi atrăsese atenția.

— Care-i problema? Dă-i drumul, omule.

Inspectorul Neele părea impasibil.

— Nici o problemă, domnule. Tot ce spun e că a fost foarte convenabil pentru el.

— Cam prea convenabil, nu? Comisarul reflectă și clătină din cap. Crezi că ar fi putut cumva reuși asta? Nu văd cum, Neele. Nu, nu văd cum. Și e și un tip precaut.

— Dar foarte inteligent, domnule.

— Nu le bănuiești pe femei, așa-i? Și totuși, femeile sunt cele mai suspecte. Elaine Fortescue și soția lui Percival. Ele au fost și la micul dejun, și la ceai. Oricare din ele ar fi putut să o facă. Nimic anormal în comportarea lor? Ei bine, nu întotdeauna se vede. S-ar putea să existe ceva în fișa lor medicală, din trecut.

Inspectorul Neele nu răspunse. Se gândea la Mary Dove. Nu avea nici un motiv anume s-o suspecteze, totuși gândurile îi fugeau la ea. Mary Dove avea ceva de neexplicat, ceva nemulțumitor. După moartea lui Rex Fortescue, atitudinea ei avusese o ușoară notă de amuzament. Care era atitudinea ei acum? Purtarea și manierele ei erau, ca de obicei, exemplare. Nu mai aveau nici o urmă de amuzament. Se întrebă dacă nu văzuse, o dată sau de două ori, o urmă de teamă în ochii ei. În afacerea cu Gladys Martin, vinovatul fusese el. Considera că el purta toată vina. Pusese aerul ei încurcat, confuz, pe seama unei spaime firești în fața poliției. Se întâlnise de nenumărate ori cu genul ăla de nervozitate. Dar în cazul de față fusese ceva mai mult. Gladys văzuse sau auzise ceva care îi trezise bănuielile. Fusese probabil ceva atât de mărunț, ceva atât de vag și nedefinit încât nu voise să vorbească despre asta. Iar acum nu avea să mai vorbească niciodată.

Inspectorul Neele se uită cu oarecare interes la chipul blajin și isteț al bătrânei doamne din fața lui. Prima lui reacție fusese s-o trateze cu indiferență, dar se răzgândise repede. Miss Marple putea să-i fie de ajutor. Era de-o corectitudine impecabilă și avea, ca majoritatea doamnelor în vârstă, talentul de a adulmeca bârfele. Ar fi putut scoate de la servitori și poate chiar de la femeile din familia Fortescue lucruri pe care poliția nu le-ar fi scos niciodată. Discuții, impresii, amintiri, repetări ale unor lucruri spuse sau făcute, astfel încât putea să extragă din toate astea fapte concludente. Așa că inspectorul Neele adoptă o atitudine binevoitoare.

— Ați făcut foarte bine că ați venit aici, miss Marple, spuse el.

— Era de datoria mea, inspectore. Fata a locuit în casa mea. Într-un fel, mă simt răspunzătoare pentru ea. Era o fată tare prostuță, să știți.

Inspectorul Neele o privi admirativ.

— Da, chiar așa.

Își spuse că bătrâna intrase direct în miezul problemei.

— N-ar fi știut ce ar fi trebuit să facă, spuse miss Marple. Adică, dacă ar fi dat peste ceva. Oh, vai, mă exprim atât de prost!

Inspectorul Neele spuse că înțelegea.

— Nu avea prea multă minte ca să-și dea seama ce era important și ce nu, asta ați vrut să spuneți, nu?

— Exact, inspectore.

— Când ați spus că era prostuță. Inspectorul Neele se opri.

Miss Marple preluă ideea.

— Era genul credul. Era genul de fată care și-ar fi încredințat economiile unui escroc, dacă ar fi avut economii. Dar, firește, niciodată n-a avut economii pentru că își cheltuia banii pe cele mai nepotrivite haine.

— Dar cu bărbații cum stătea?

— Vroia cu ardoare să aibă un iubit, spuse miss Marple. De fapt, cred că ăsta-i adevăratul motiv pentru care a plecat din St Mary Mead. Acolo concurența e aprigă. Sunt atât de puțini bărbați. Își făcuse speranțe în legătură cu un tânăr care vindea pește. Tânărul Fred avea o vorbă bună pentru toate fetele foarte amărâte. Totuși, am impresia că până la urmă și-a găsit un prieten, nu-i așa?

Inspectorul dădu din cap.

— Așa se pare. Cred că-l chema Albert Evans. Pare să-l fi cunoscut în nu știu ce tabără de vacanță. Nu i-a dat vreun inel sau ceva, așa că se poate să fi scornit toată povestea. Era inginer minier, așa i-a spus ea bucătăresei.

— Mi se pare extrem de puțin probabil, dar aș îndrăznii să spun că asta i-a spus el. Cum spuneam, ea credea orice. N-ați făcut nici o legătură între el și cazul ăsta?

Inspectorul Neele clătină din cap.

— Nu. Nu cred că există vreo complicație de genul ăsta. Se pare că n-a vizitat-o niciodată. I-a trimis din când în când câte o carte poștală, de regulă dintr-un port. Probabil era inginer pe vreo navă de pe ruta baltică.

— Mă bucur că a avut și ea mica ei idilă. Cum viața i-a fost retezată în felul ăsta. Își strânse buzele. Știți, inspectore, asta mă supără foarte, foarte mult. Mai ales cleștele de rufe. Asta a fost o ticăloșie, inspectore.

Inspectorul Neele o privi cu interes.

— Știu exact ce vreți să spuneți, miss Marple.

Miss Marple tuși a scuză.

— Mă întreb. Presupun că e o mare îndrăzneală din partea mea. Mă întreb dacă n-aș putea da și eu o mână de ajutor, în felul meu umil și foarte femeiesc. Este vorba de un criminal ticălos, inspectore Neele, și ticăloșia n-ar trebui să scape nepedepsită.

— De acord cu dumneavoastră, miss Marple.

— Există un hotel lângă gară, și mai e și Golf Hotel, tatonă miss Marple, și cred că în această casă există și o domnișoară Ramsbottom pe care o interesează misiunile străine.

— Da, răspunse inspectorul Neele privind-o admirativ. Ar putea ieși ceva din asta. Personal, nu pot spune că am avut mare succes cu această doamnă.

— Sunteți foarte amabil, inspectore Neele. Mă bucur că nu mă considerați doar o amatoare de senzații.

Inspectorul Neele zâmbi fără să vrea. Își spunea că miss Marple era departe de imaginea din popor a zânei răzbunătoare. Și cu toate astea, probabil că tocmai asta era.

— Relatările din ziare sunt atât de senzaționale uneori! Spuse miss Marple. Dar mă tem că nu-s chiar atât de adevărate pe cât ar fi de dorit. Se uită întrebătoare la inspector. Dacă s-ar rezuma doar la faptele ca atare.

— Ei bine, dacă e să lăsăm la o parte senzaționalul, lucrurile stau în felul următor. Domnul Fortescue a murit la birou în urma otrăvirii cu taxină. Taxina se obține din fructele sau acele de tisă.

— Foarte convenabil.

— Se poate, dar noi nu avem nici o dovadă în acest sens. Nu încă, adică. Sublinie acest aspect pentru că, după părerea lui, miss Marple s-ar fi putut dovedi utilă în această problemă.

Dacă în casă se preparase vreo fiertură din fructe de tisă, era foarte posibil ca miss Marple să afle ceva despre asta. Era genul de bătrânică ce-și prepara singură ceaiuri și alte băuturi din plante. Cunoștea metodele de preparare și modul de folosire.

— Și doamna Fortescue?

— Doamna Fortescue a băut ceai cu familia în bibliotecă. Ultima persoană care a plecat de la masă și din cameră a fost domnișoara Elaine Fortescue, nora ei. Ea declară că, atunci când a ieșit, doamna Fortescue își turna încă o ceașcă de ceai. După vreo douăzeci de minute, domnișoara Mary Dove, care este intendentă acestei case, a intrat să ia tava. Doamna Fortescue stătea încă pe sofa, moartă. Lângă ea se afla o ceașcă de ceai pe jumătate plină, iar în ea s-a găsit cianură.

— Care își face efectul aproape imediat, spuse miss Marple.

— Exact.

— E o substanță atât de periculoasă! Se folosește la distrugerea cuiburilor de viespi, dar eu sunt întotdeauna foarte, foarte atentă.

— Și bine faceți. Era un pachetel în magazia grădinarului.

— Iarăși foarte convenabil, spuse miss Marple și adăugă: Doamna Fortescue mânca ceva?

— Da, au avut un ceai foarte consistent.

— Chec, presupun? Pâine cu unt? Brioșe, poate? Dulceață? Miere?

— Da, au avut brioșe și miere, chec cu ciocolată și cornuri elvețiene și altele. Se uită curios la ea. Cianura de potasiu era în ceai, miss Marple.

— Da, da. Am înțeles foarte bine. Îmi făceam doar o imagine completă, ca să zic așa. Destul de semnificativă, nu credeți?

Inspectorul o privi destul de derutat. Obrajii ei erau roz, ochii strălucitori.

— Și a treia moarte, inspectore Neele?

— Și aici lucrurile par destul de clare. Fata, adică Gladys, a dus în bibliotecă tava cu ceai, apoi a adus-o pe următoarea în hol, dar a lăsat-o acolo. Se pare că toată ziua fusese distrată. După aceea, n-a mai văzut-o nimeni. Doamna Crump, bucătăreasa, a tras concluzia că-și luase o seară liberă fără să spună nimănui. Convingerea ei se baza pe faptul că fata purta o pereche de ciorapi de nylon și cei mai buni pantofi pe care-i avea. Totuși, aici a greșit. E clar că fata și-a adus brusc aminte că nu luase niște rufe puse afară la uscat pe sârmă. A ieșit în fugă să le aducă, și se pare că adunase

jumătate din ele când cineva s-a strecurat pe neașteptate lângă ea și a sugrumat-o cu un ciorap. Asta a fost.

— Cineva din afară?

— S-ar putea. Dar s-ar putea tot așa de bine să fi fost cineva dinăuntru. Cineva care pândise ocazia s-o prindă singură. Fata era tulburată, nervoasă, când am interogat-o, dar mă tem că nu am înțeles importanța acestui lucru. Nu l-am apreciat cum s-ar fi cuvenit.

— Vai, dar cum ați fi putut când de regulă oamenii arată atât de stânjeniți și vinovați când sunt chestionați de poliției

— Asta așa e, miss Marple. Dar de data asta a fost mai mult de atât. Cred că Gladys văzuse pe cineva făcând ceva care i s-a părut că necesita o explicație. Totuși, nu cred că a fost ceva cu totul ieșit din comun, altfel ar fi vorbit. După părerea mea, s-a trădat în fața persoanei în cauză, iar acea persoană și-a dat seama că Gladys reprezenta un pericol.

— Și, ca urmare, Gladys a fost strangulată și i s-a prins de nas un cârlig de rufe, îngână ca pentru sine miss Marple.

— Da, ăsta a fost un gest scârbos. Un gest scârbos și insultător. O picătură mizerabilă de bravadă inutilă.

Miss Marple clătină din cap.

— Nu prea inutilă. Totul face parte dintr-un șablon, nu-i așa?

Inspectorul Neele se uită curios la ea.

— Mă tem că nu vă înțeleg, miss Marple. La ce vă referiți când spuneți șablon?

Miss Marple deveni brusc agitată.

— Vreau să spun că pare. Adică, luat ca o succesiune de fapte, dacă mă înțelegeți. Ei bine, nu se poate renunța la fapte, nu-i așa?

— Nu vă prea înțeleg.

— Adică. În primul rând îl avem pe domnul Fortescue. Rex Fortescue. Omorât în biroul său din oraș. Iar apoi o avem pe doamna Fortescue, stând aici în bibliotecă și bând ceai. Lângă ea erau briose și miere. Și la urmă, pe sărmana Gladys cu un cârlig de rufe prins de nas. Doar ca să sublinieze întreaga afacere. Acea deosebit de fermecătoare doamnă Lance Fortescue mi-a spus că nu vede nici o logică în treaba asta, dar eu nu pot fi de acord cu ea, pentru că există o logică ce te izbește, nu-i așa?

Inspectorul Neele spuse încetșor:

— Cred că nu.

Miss Marple continuă repede:

— Îmi închipui că aveți înjur de treizeci și cinci de ani, nu-i așa, inspectore Neele? Cred că chiar pe atunci a existat o reacție împotriva cântecelor pentru copii, vreau să spun, când erați băiețel. Dar când ăi crescut cu „Mama Gâscă”. Adică, e foarte semnificativ, nu-i așa? Ce mă întrebam eu e. Miss Marple se opri, apoi își făcu curaj și continuă: Știu că e o mare impertinență din partea mea să vă spun asemenea lucruri.

— Vă rog să spuneți tot ce vă place, miss Marple.

— Sunteți foarte amabil. Am să spun. Deși, cum spuneam, o fac cu cea mai mare reținere pentru că știu că sunt foarte bătrână și cam aiurită și s-ar

putea ca ideile mele să nu aibă nici o valoare. Dar, ceea ce vreau eu să vă întreb este dacă v-ați ocupat de problema cu mierlele.

Capitolul XIV

Timp de vreo zece secunde inspectorul Neele se holbă la miss Marple cu cea mai vie uimire. Primul lui gând fu că bătrâna o luase razna.

— Mierle? Repetă el.

Miss Marple dădu din cap cu putere.

— Da, spuse ea și începu să recite:

Am un buzunar de secară, și patru mierle aduse de-afară.

Alte douăzeci le-am pus în plăcintă, Când desfăci plăcinta, mierlele cântă:

Ce mâncare-i mai aleasă de pus regelui pe masă?

Regele era în visterie socotindu-și averea, Regina era în salon mâncându-și pâinea și mierea.

Servitoarea în grădină pune rufe la uscat, Când a venit o păsărică și nasul i-a retezat.

— Doamne Sfinte! Spuse inspectorul Neele.

— Se potrivește perfect, spuse miss Marple. În buzunar i s-a găsit secară, nu-i așa? Așa scria într-un ziar. În altele se spunea doar cereale, ceea ce ar fi putut însemna orice. Grâu, porumb chiar. Dar a fost secară, nu?

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Ei, vedeți?! Rosti triumfătoare miss Marple. Rex Fortescue. Rex înseamnă rege. În visterie. Iar doamna Fortescue e regina din salon, mâncând pâine cu miere. Și astfel, firește, criminalul a trebuit să-i prindă nasul sărmanei. Gladys cu acel clește de rufe.

Inspectorul Neele spuse:

— Vreți să spuneți că întreg scenariul este o nebunie?

— Nu trebuie să ne repezim să tragem concluzii. Dar, în mod sigur, e foarte ciudat. Însă trebuie neapărat să faceți cercetări cu privire la mierle. Pentru că trebuie să existe mierle!

În acel moment intră grăbit în cameră sergentul Hay.

— Domnule. Se opri și se uită la miss Marple.

Revenindu-și, inspectorul Neele spuse:

— Vă mulțumesc, miss Marple. Mă voi ocupa de problema asta. Cum vă interesează fata, probabil că ați dori să vă uitați prin lucrurile din camera ei. Sergentul Hay vi le va arăta puțin mai târziu.

Acceptând concedierea, miss Marple se grăbi să iasă.

— Mierle! Bombăni inspectorul Neele.

Sergentul Hay îl privi lung.

— Da, Hay, ce e?

— Uitați-vă la asta, domnule, rosti sergentul revenindu-și brusc.

Scoase un obiect învelit într-o batistă destul de murdară.

— L-am găsit într-un tufiș. Putea să fi fost aruncat de către cineva pe una din ferestrele din spate.

Așeză obiectul pe biroul diii fața inspectorului. Acesta se aplecă și îl examinează cu o emoție vie. Exponatul era un borcan de dulceată, aproape plin.

Inspectorul se uita lung la el, fără să vorbească. Expresia feței lui era ciudat de înlemnită și stupidă. În realitate, asta înseamnă că mintea inspectorului gonia o dată în plus pe cărările imaginației. Prin fața ochilor minții i se derula un tablou în mișcare. Vedea un borcan nou de dulceață, vedea mâini care îndepărtau cu grijă capacul, vedea cum e scoasă o cantitate mică de dulceață, care era apoi amestecată cu un preparat de taxină și pusă la loc în borcan, netezită cu grijă, și, în final, aceleași mâini așezau capacul la locul lui. În acest punct se opri și se întoarse spre Hay.

— Nu scoteau dulceața din borcan și o puneau în boluri sau pe farfurioare?

— Nu, domnule. Încă din timpul războiului, când lumea nu mai avea timp de farafastâcuri, a rămas obiceiul să fie servită direct din borcan.

Inspectorul Neele îngână:

— Asta simplifică lucrurile.

— Ba mai mult, domnule. Singurul care mânca dulceață la micul dejun era domnul Fortescue (și domnul Percival, când era acasă). Ceilalți mâncau gem sau miere.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Da, asta ne ușurează munca, spuse el.

După scurta întrerupere, imaginația inspectorului reluă derularea filmului. Acum prezenta secvența micului dejun. Rex Fortescue întinzând mâna după borcanul cu dulceață, luând o lingură de dulceață și întinzând-o pe felia de pâine cu unt. O cale mai simplă, mult mai simplă de a-i administra taxină, decât să i-o fi pus în cafea. Și mai departe? Aici, imaginea nu era prea clară. Un alt borcan de dulceață, cu exact aceeași cantitate de dulceață lipsă, înlocuindu-l pe celălalt. Apoi, o fereastră deschisă, un braț ieșit în afară și o mână aruncând vechiul borcan în tufiș. Al cui braț? A cui mână?

Inspectorul Neele rosti pe un ton oficial:

— Se înțelege că va trebui să-l dăm la analiză, să vedem dacă există urme de taxină. Nu ne putem repezi cu concluziile.

— Nu, domnule, aveți dreptate. S-ar putea să existe și amprente.

— Probabil nu cele pe care le vrem, spuse întunecat inspectorul. Vor fi găsite cele ale lui Gladys, ale doamnei Crump și ale lui Fortescue. Poate și cele ale lui Crump, ale vânzătorului de la magazin și alte câteva! Dacă cineva a băgat taxină în el, a avut grijă să nu-și lase amprente pe tot borcanul. În tot cazul, cum spuneam, nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. De unde cumpără dulceața și unde o țin? Cum o comandă?

Conștiinciosul sergent Hay avea răspuns la toate aceste întrebări.

— Dulceața și gemul vin în cutii de șase borcane. Când un borcan e pe terminate, se aduce unul nou din cămară.

— Asta înseamnă că se poate să se fi umblat la el cu câteva zile înainte de a fi adus la micul dejun. Și oricine s-a aflat în casă, sau a avut acces la casă, putea să umble la el.

Expresia „a avut acces la casă” îl nedumeri pe sergentul Hay. Nu înțelegea ce era în mintea superiorului său.

Dar Neele dăduse glas la ceea ce i se părea o presupunere logică.

Dacă la dulceață se umblase dinainte. Atunci, de bună seamă, asta îi excludea pe cei ce se aflaseră la micul dejun în dimineața fatală.

Ceea ce oferea niște posibilități noi și interesante.

Plănuî în minte discuții cu diferite persoane. De data asta dintr-un unghi de abordare cu totul diferit.

Avea o minte deschisă, fără idei preconcepute.

Reflectase cu seriozitate chiar și asupra sugestiei acelei bătrâne miss nu-știu-cum privitoare la cântecele de copii. Pentru că nu încăpea îndoială că acel cântecel se potrivea într-un mod ciudat cu întreaga afacere. Se potrivea mai ales cu un lucru care îl nedumerise dintr-un bun început. Buzunarul de secară.

— Mierle? Îngână pentru sine inspectorul Neele.

Sergentul Hay îl privi lung.

— Asta nu e miere, domnule, spuse el. E dulceață.

Inspectorul Neele plecă în căutarea lui Mary Dove. O găsi în unul din dormitoare de la primul etaj supraveghind-o pe Ellen care desfăcea un pat de ceea ce păreau a fi cearceafuri curate. Pe un scaun se afla un mic teanc de prosoape curate.

Inspectorul Neele se arătă nedumerit.

— Vine cineva să stea aici? Întrebă el.

Mary Dove îi zâmbi. În contrast cu Ellen care părea ursuză și țâfnoasă, Mary era imperturbabilă ca de obicei.

— De fapt, dimpotrivă, spuse ea.

Inspectorul Neele o privi întrebător.

— Asta e camera de oaspeți care fusese pregătită pentru domnul Gerald Wright.

— Gerald Wright? Cine e?

— Un prieten al domnișoarei Elaine Fortescue. Glasul lui Mary era lipsit de orice inflexiune aparte.

— Venea aici. Când?

— Cred că a ajuns la Golf Hotel la o zi după moartea domnului Fortescue.

— La o zi după?

— Așa spunea domnișoara Fortescue. Glasul lui Mary rămânea impersonal. Mi-a spus că vroia ca el să vină să stea aici. Așa că i-am pregătit o cameră. Acum. După celelalte două tragedii, i se pare mai potrivit să rămână la hotel.

— La Golf Hotel?

— Da.

Ellen adună cearceafurile și prosoapele și ieși din cameră.

Mary Dove se uită întrebătoare la Neele.

— Aveți să-mi spuneți ceva anume?

Neele spuse afabil:

— E foarte important să stabilim cu exactitate anumite ore. Membrii familiei sunt un pic cam vagi în ceea ce privește timpul și este de înțeles. Pe de altă parte, dumneata te-ai dovedit a fi foarte precisă referitor la ore.

— Iarăși de înțeleș.

— Da. Poate că trebuie să te felicit pentru felul în care continui să ții în mână casa asta în ciuda panicii provocate de ultimele două decese. Se opri, apoi întrebă curios: Cum reușești?

Își dăduse seama că singura fisură din inexpugnabila armură a lui Mary Dove era plăcerea de a-și auzi lăudată eficiența. Femeia se înmuie ușor și răspunse:

— Soții Crump vor să plece imediat.

— Nu le putem da voie.

— Știu. În plus, le-am spus că domnul Percival Fortescue va fi. Generos cu cei care i-au fost alături la greu.

— Și Ellen?

— Ellen nu dorește să plece.

— Ellen nu dorește să plece, repetă Neele. Are nervii tari.

— Îi plac nenorocirile, spuse Mary Dove. Ca și doamna Percival, ea găsește în nenorocire un soi de dramă încântătoare.

— Interesant. Crezi că doamna Percival A. Savurat tragediile?

— Nu. Firește că nu. Ar fi o exagerare. Aș spune doar că asta i-a permis să. Ei bine, să le înfrunte.

— Dar pe dumneata cum te-au afectat, domnișoară Dove?

Mary Dove ridică din umeri.

— Nu a fost o experiență plăcută, răspunde ea sec.

Inspectorul Neele simți din nou dorința de a înfrânge defensiva acestei femei detașate, pentru a afla ce se ascundea cu adevărat în spatele întregii ei atitudini atente și al adevărilor spuse doar pe jumătate. Spuse cu bruschete:

— Să recapitulăm orele și locurile. Ultima oară când ai văzut-o pe Gladys Martin a fost în hol, și era cinci fără douăzeci?

— Da. I-am spus să aducă ceaiul.

— Dumneata de unde veneai?

— De la etaj. Mi s-a părut că, puțin mai înainte, auzisem telefonul.

— Și cine răspunsese la telefon? Gladys?

— Da. Cineva greșise numărul. Căuta spălătoria Baydon Heath.

— Atunci a fost ultima dată când ai văzut-o?

— După zece minute sau așa ceva, a adus tava cu ceai în bibliotecă.

— După aceea a intrat domnișoara Elaine Fortescue?

— Da, după vreo trei sau patru minute. Pe urmă am urcat să-i spun doamnei Percival că ceaiul era gata.

— De obicei faci asta?

— Oh, nu, lumea vine la ceai când pofteste, dar doamna Fortescue a întrebat unde erau ceilalți. Mi s-a părut că am auzit-o pe doamna Percival venind. Dar a fost o greșală.

Neele o întrerupse. Asta, iată, era ceva nou.

— Vrei să spui că ai auzit pe cineva mișcându-se sus, la etaj?

— Da, în capul scărilor. Dar n-a coborât nimeni, așa că am urcat eu. Doamna Percival era în dormitorul ei. Tocmai sosise. Fusesse la plimbare.

— La plimbare. Înțeleg. Iar ora era.
— Aproape cinci, cred.
— Când a sosit domnul Lance Fortescue?
— La câteva minute după ce am coborât din nou la parter. M-am gândit că venise mai devreme. Dar.

Inspectorul Neele o întrerupse.

— De ce ai crezut că venise mai devreme?
— Pentru că mi s-a părut că l-am zărit pe fereastra de pe palier.
— În grădină, adică?
— Da. Am zărit pe cineva printre arbuștii de tisă, și m-am gândit că probabil era el.
— Asta a fost după ce i-ai spus doamnei Percival Fortescue că ceaiul era gata?

Mary îl corectă.

— Nu, asta a fost mai devreme, când am coborât prima dată.
Inspectorul Neele o privi fix.
— Ești sigură, domnișoară Dove?
— Da, sunt absolut sigură. De asta am fost surprinsă să-l văd. Când a sunat cu adevărat la ușă.

Inspectorul Neele clătină din cap. Glasul lui nu trăda nici o urmă din emoția ce-l încerca atunci când spuse:

— Cel pe care l-ai văzut în grădină nu putea fi Lancelot Fortescue. Trenul lui, care trebuia să ajungă la 4:28, a avut nouă minute întârziere. A ajuns în gara Baydon Heath la 4:37. A trebuit să aștepte câteva minute ca să prindă un taxi. Trenul asta e întotdeauna plin. Era, de fapt, aproape cinci fără un sfert când a plecat din gară (la cinci minute după ce-l văzuseși dumneata pe bărbatul din grădină), și drumul i-a mai luat vreo zece minute. A plătit taxiul la poartă cel mai devreme la cinci fără cinci. Nu, nu era Lancelot Fortescue cel pe care l-ai văzut.

— Sunt sigură că am văzut pe cineva.
— Da, ai văzut pe cineva. Se întuneca. L-ai putut vedea bine pe acel bărbat?
— Oh, nu, nu i-am putut vedea fața. Doar silueta înaltă și suplă. Noi îl așteptam pe Lancelot Fortescue. Așa că m-am grăbit să trag concluzia că el era.

— Pe unde o luase?
— Prin spatele arbuștilor de tisă dinspre partea de est a casei.
— Acolo există o ușă. E ținută încuiată?
— Se încuie numai când toată lumea merge la culcare.
— Oricine putea intra pe acolo fără să fie observat de cineva din casă, nu?

Mary Dove reflectă.

— Așa cred. Da. Adăugă repede: Vreți să spuneți că. Persoana pe care am auzit-o mai târziu la etaj ar fi putut intra pe acolo? Că se putea ascunde. La etaj?

— Ceva în genul ăsta.

— Dar cine?

— Asta rămâne de văzut. Mulțumesc, domnișoară Dove.

În timp ce femeia se întoarse să plece, inspectorul Neele spuse neglijent:

— Apropo, presupun că nu-mi poți spune nimic despre mierle, așa-i?

Pentru prima dată, sau cel puțin așa părea, Mary Dove era luată prin surprindere. Se întoarse rapid.

— Eu. Ce ați spus?

— Doar te-am întrebat despre mierle.

— Vreți să spuneți.

— Mierle, repetă inspectorul, afișând cea mai stupidă expresie a sa.

— Vă referiți la afacerea aia prostească de astă vară? Dar asta în mod sigur nu poate. Se opri brusc.

Inspectorul Neele spuse afabil:

— S-a auzit câte ceva despre asta, dar eram sigur că am să obțin o relatare completă de la dumneata.

Mary Dove redevenise ființa calmă și sigură pe ea.

— După părerea mea, trebuie că a fost o glumă prostească, fără haz, spuse ea. Pe masa din biroul de aici al domnului Fortescue s-au găsit patru mierle moarte. Era vară și ferestrele erau deschise, și ne-am gândit că trebuie să fi fost opera băiatului grădinarului, deși el s-a jurat că n-a făcut așa ceva. Dar erau chiar mierlele pe care le împușcase grădinarul și le atârnase lângă pomii fructiferi.

— Iar cineva le-a dat jos și le-a pus pe biroul domnului Fortescue?

— Da.

— A existat vreun motiv. Vreo asociere cu mierlele?

Mary clătină din cap.

— Nu cred.

— Ce părere a avut domnul Fortescue de treaba asta? S-a supărat?

— Firește că s-a supărat.

— Dar nu s-a arătat tulburat în vreun fel?

— Chiar că nu-mi amintesc.

— Înțeleg, spuse inspectorul Neele.

Nu spuse mai mult. Mary Dove se întoarse iar să plece, dar de data asta fără convingere, ca și cum ar fi vrut să știe mai bine ce era în mintea lui. Doar că, în mod ingrat, tot ce simțea inspectorul în acel moment era o cruntă supărare pe miss Marple. Ea îi sugerase că trebuiau să existe mierle, și uite că existau! E drept, nu patru și alte douăzeci.

Inspectorul Neele nu-și putea imagina ce legătură putea avea toată această poveste de astă vară cu tragediile ca atare. Nu avea de gând să lase această aiureală cu mierlele să-l distrugă de la investigarea logică și sobră a unor crime înfăptuite de un criminal zdravăn, dintr-un motiv zdravăn, dar se vedea de acum silit să nu excludă nici posibilitățile mai fanteziste ale cazului.

Capitolul XV

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, domnișoară Fortescue, dar vreau să mă lămuresc definitiv într-o problemă. Din cât cunoaștem,

dumneavoastră ați fost ultima persoană, sau mai degrabă penultima persoană care a văzut-o în viață pe doamna Fortescue. Era înjur de cinci și douăzeci când ați părăsit biblioteca?

— Cam așa, spuse Elaine. Nu pot spune cu exactitate. Nu te uiți la ceas tot timpul, argumentă ea.

— Categorie. Cât timp ați rămas singură cu doamna Fortescue, după plecarea celorlalți, despre ce ați discutat?

— Contează?

— Poate că nu, dar s-ar putea să-mi dea un indiciu despre ce era în mintea doamnei Fortescue.

— Adică. Credeți că și-a făcut-o singură?

Inspectorul Neele remarcă înseninarea bruscă a chipului ei. Ar fi fost soluție convenabilă pentru toată familia. Deocamdată, inspectorul Neele era departe de a lua în considerare o astfel de posibilitate. Adele Fortescue nu era genul care să se sinucidă. După părerea lui, chiar dacă și-ar fi otrăvit soțul și ar fi fost convinsă că era pe cale să fie descoperită, nici chiar atunci nu i-ar fi trecut prin gând să-și ia viața. Chiar și acuzată de crimă, ar fi sperat cu optimism, ar fi fost sigură că va fi achitată. Totuși, nu era recomandat să-i dezvăluie lui Elaine Fortescue această ipoteză, ci, dimpotrivă, să-i dea de înțeles că nu o excludea pe a ei. De aceea, spuse încrezător:

— Există și posibilitatea asta, domnișoară Fortescue. Ei bine, îmi puteți spune despre ce ați discutat?

— De fapt, despre problema mea. Elaine ezită.

— Problema dumneavoastră fiind?

— Eu. Un prieten de-al meu tocmai ajunsese în vecinătate și o întrebam pe Adele dacă ar fi avut vreo obiecție să. Dacă l-aș fi invitat să stea aici.

— Alia. Și cine este acest prieten?

— Domnul Gerald Wright. E învățător. E. stă la Golf Hotel.

— Un prieten apropiat, probabil?

Inspectorul Neele zâmbi hâtru, ca un unchi în vârstă.

— S-ar putea să ne așteptăm curând la un anunț interesant?

Simți un soi de remușcare când văzu gestul stânjenit pe care fata îl făcu din mână și îmbujorarea feței ei. Era limpede că era îndrăgostită lulea de acel tip.

— Noi. Noi, de fapt, nu ne-am logodit și, firește, nici n-am putea face vreun anunț în momentul de față, dar. Da, cred că o să ne căsătorim.

— Felicitări, spuse amabil inspectorul Neele. Spuneți că domnul Wright stă la Golf Hotel? De cât timp?

— L-am telegrafiat când a murit tata.

— Iar el a venit imediat. Înțeleg.

Rostise acest cuvânt favorit al său pe un ton prietenos și liniștitor.

— Și ce a spus doamna Fortescue privitor la venirea lui?

— A spus că nu era nici o problemă, puteam să aduc pe cine vroiam.

— Deci, a fost drăguță.

— Nu chiar drăguță. Adică, a spus.

— Ce a mai spus?

Elaine roși din nou.

— Oh, ceva stupid despre faptul că de acum puteam să-mi găsesc ceva mult mai bun. Genul de lucruri la care te puteai aștepta de la Adele.

— Rudele spun asemenea lucruri, spuse liniștitor inspectorul.

— Da. Dar adesea oamenilor le e greu să. Să-l aprecieze cum se cuvine Gerald. Vedeți dumneavoastră, el e intelectual și are o mulțime de idei progresiste și neconvenționale care nu plac lumii.

— Din cauza asta nu se înțelegea cu tatăl dumneavoastră?

Elaine se făcu roșie ca para.

— Tata avea multe prejudecăți și era nedrept. I-a rănit sentimentele lui Gerald. De fapt, Gerald a fost atât de supărat pe atitudinea tatei încât a plecat și n-am mai auzit de el săptămâni întregi.

Și probabil n-ai fi auzit de el nici acum dacă tatăl tău n-ar fi murit lăsându-ți o sumă considerabilă, gândi inspectorul Neele. Cu glas tare, spuse:

— Ați mai discutat și altceva cu doamna Fortescue? - - Nu.

— Asta a fost la cinci și douăzeci și cinci de minute, iar doamna Fortescue a fost găsită moartă la șase fără cinci. V-ați întors în cameră în acea jumătate de oră?

— Nu.

— Ce ați făcut?

— Am. Am făcut o scurtă plimbare.

— Până la Golf Hotel?

— Eu. Ei bine, da, dar Gerald nu era în hotel.

Inspectorul Neele spuse din nou „înțeleg”, dar de data asta cu o nuanță de concediere. Elaine Fortescue se ridică și spuse:

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnișoară Fortescue, mulțumesc.

În timp ce fata se pregătea să plece, Neele spuse ca din întâmplare:

— Nu-mi puteți spune nimic despre mierle, nu-i așa?

Ea îl privi lung.

— Mierle? Vă referiți la cele din plăcintă?

Ar putea fi și în plăcintă, gândi inspectorul. Tare, se mulțumi să întrebe:

— Când a fost asta?

— Acum trei sau patru luni. Și au mai fost unele și pe biroul tatei. S-a înfuriat.

— S-a înfuriat? A pus multe întrebări?

— Da, bine-nțeles, dar n-am putut afla cine le pusese acolo.

— Aveți vreo idee de ce s-a înfuriat atât de tare?

— Păi. A fost un lucru destul de oribil, nu credeți?

Neele o privi gânditor, dar nu zări nici un semn evaziv pe chipul ei.

— Încă ceva, domnișoară Fortescue. Cunoașteți dacă mama dumneavoastră vitregă și-a făcut vreodată testamentul?

— Habar n-am, dar. Eu. Presupun că da. E ceva obișnuit, nu?

— Da, dar nu întotdeauna oamenii recurg la această uzanță.

Dumneavoastră v-ați făcut testamentul?

— Nu. N-am avut. Până acum n-am avut nimic de lăsat. Acum desigur.

Văzu în ochii ei că începea să-și dea seama de schimbarea situației.
— Da, spuse el. Cincizeci de mii de lire sunt o adevărată responsabilitate, domnișoară Fortescue. Asta schimbă o mulțime de lucruri.

Timp de câteva minute după plecarea lui Elaine Fortescu, inspectorul Neele rămase privind gânditor în gol. Elemente noi îi alimentau gândurile. Declarația lui Mary Dove precum că văzuse un bărbat în grădină în jurul orei 4:35 deschidea anumite posibilități noi. Asta dacă, bine-nțeles, Mary Dove spunea adevărul. Dar, analizându-i declarația, nu vedea de ce ar fi mințit. Era înclinat să creadă că Mary Dove chiar văzuse un bărbat în grădină. Era limpede că acel bărbat nu putea să fi fost Lancelot Fortescue, deși motivul care o făcuse să presupună asta era cât se poate de firesc, date fiind circumstanțele. Nu fusese Lancelot Fortescue, ci un bărbat cu o alură asemănătoare celei a lui Lancelot Fortescue, iar dacă la acea oră anume fusese un bărbat în grădină care, în plus, părea că se furișă, asta, într-adevăr, crea o nouă sursă de gânduri.

La această declarație a ei se adăuga și următoarea, conform căreia auzise pe cineva mișcându-se la etaj. Această afirmație, la rândul ei, se lega de altceva. Bucătica de noroi găsită pe podeaua din salonașul lui Adele Fortescue. Mintea inspectorului Neele se opri asupra birouașului din acea cameră. O imitație drăguță, cu un sertar secret care nici măcar nu era prea secret. În el se găsiseră trei scrisori de la Vivian Dubois pentru Adele Fortescue. De-a lungul carierei sale, prin mâna inspectorului Neele trecuseră tot felul de scrisori. Scrisori pătimășe, scrisori protesti, scrisori sentimentale și scrisori cicălitoare. Întâlnise și scrisori precaute. Inspectorul Neele era înclinat să includă aceste trei scrisori în ultima categorie. Chiar și citite la un proces de divorț, ele ar fi trecut ca fiind inspirate de o simplă prietenie platonică. „Prietenie platonică pe dracu!” gândi fără eleganță inspectorul Neele. După descoperirea scrisorilor, inspectorul le trimisese imediat la Scotland Yard deoarece, la vremea aceea, principala întrebare era dacă Procuratura statului avea probe suficiente pentru a instrumenta cazul împotriva lui Adele Fortescue, sau a lui Adele Fortescue și Vivian Dubois în complicitate. Totul părea să indice că Rex Fortescue fusese otrăvit de soția lui cu sau fără complicitatea amantului ei. Deși precaute, scrisorile arătau destul de limpede că Vivian Dubois era amantul ei, dar nimic din conținutul lor nu trăda vreun semn de instigare la crimă. S-ar fi putut să fi existat o instigare verbală, dar Vivian Dubois era mult prea precaut ca să fi așternut pe hârtie ceva în genul ăsta.

Inspectorul Neele presupuse cu o precizie demnă de invidiat că Vivian Dubois îi ceruse lui Adele Fortescue să distrugă scrisorile și că Adele Fortescue îi spusese că o făcuse.

Ei bine, acum aveau pe cap încă două decese. Iar asta însemna, sau trebuia să însemne, că nu Adele Fortescue își omorâse soțul.

Doar dacă. Inspectorul Neele reflectă asupra noii ipoteze. Poate că Adele Fortescue vruse să se mărite cu Vivian Dubois, iar Vivian Dubois o vruse nu pe Adele Fortescue ci suta de mii de lire care avea să-i revină ei la moartea soțului. Presupusesese, probabil, că moartea lui Rex Fortescue avea să

fie pusă pe seama unor cauze naturale. Un infarct sau ceva în genul ăsta. În definitiv, în ultimul an, sănătatea lui Rex Fortescue îngrijorase pe toată lumea. (În paranteză, inspectorul își spuse că trebuia să cerceteze și acest aspect. Ceva îi spunea că ar fi putut fi ceva important). Numai că moartea lui Rex Fortescue nu decursese conform planului. Se descoperise imediat că fusese otrăvit și se precizase chiar numele otrăvii.

Presupunând că Adele Fortescue și Vivian Dubois fuseseră vinovați, care ar fi fost starea lor de spirit? Vivian Dubois ar fi fost speriat, iar Adele Fortescue și-ar fi pierdut capul. Ar fi putut să facă sau să spună lucruri prostesti. Ar fi putut să-l sune pe Dubois, vorbind indiscret și făcându-l să se gândească la faptul că oricine din Cabana Tisa ar fi putut s-o audă. Ce ar fi făcut atunci Vivian Dubois?

Era prea devreme pentru a încerca să găsească un răspuns la această întrebare, dar inspectorul Neele își propuse ca foarte curând să se intereseze la Golf Hotel dacă între 4:15 și 6 Vivian Dubois fusese sau nu în hotel. Vivian Dubois era înalt și brunet ca Lance Fortescue. Se poate să se fi strecurat prin grădină, să se furișat prin ușa din spate până sus, la etaj, ca să. Ce? Să caute scrisorile și să descopere că dispăruseră? Apoi, să fi așteptat acolo până când drumul era liber și, după aceea, să fi coborât în bibliotecă și s-o fi găsit pe Adele Fortescue singură?

Dar parcă prea se grăbea.

Le chestionase pe Mary Dove și pe Elaine Fortescue. Acum trebuia să vadă ce avea de spus soția lui Percival Fortescue.

Capitolul XVI

Inspectorul Neele o găsi pe doamna Percival în camera ei de zi de la etaj, scriind scrisori. La intrarea lui, femeia se ridică destul de nervoasă.

— Există ceva. Ce.

— Stați jos, doamnă Fortescue. Vreau doar să vă mai pun câteva întrebări.

— Da, desigur, cum să nu, inspectore. Totul e atât de cumplit, nu-i așa? Atât de înfiorător!

Se așază într-un fotoliu cu o mișcare oarecum nervoasă. Inspectorul luă loc pe un scaun lângă ea. O studie cu mai multă atenție decât o făcuse până atunci. Își zise că, în unele privințe, era tipul femeii mediocre, și își mai zise că nu era prea fericită. Fără astâmpăr, nemulțumită, limitată în gândire. Totuși, își spuse el, se poate să fi fost îndemânatică și eficientă în meseria ei de asistentă medicală. Deși prin căsătoria cu un bărbat înstărit obținuse mult timp liber, această libertate n-o satisfăcea. Cumpăra haine, citea romane și ronțăia dulciuri, dar el își amintea emoția ei vie din seara morții lui Rex Fortescue și vedea în asta nu atât o satisfacție răutăcioasă, ci mai degrabă deșertul de plictiseală în care își trăia viața.

Sub privirea lui cercetătoare, genele femeii fâlfâiră și coborâră.

Asta o făcu să pară atât nervoasă cât și vinovată, dar inspectorul nu putea fi sigur că așa stăteau lucrurile.

— Mă tem că suntem nevoiți să tot punem întrebări, spuse el liniștitor. Asta trebuie să fi fost obositor pentru dumneavoastră, toți. Îmi dau seama de

lucrul acesta, dar, sper că mă înțelegeți, multe depind de ora exactă a evenimentelor. Am înțeles că ați coborât la ceai destul de târziu; De fapt, domnișoara Dove a urcat și v-a adus.

— Da, așa e. A venit și mi-a spus că se adusese ceaiul. Habar n-aveam că era atât de târziu. Scriam niște scrisori.

Inspectorul Neele își aruncă privirea peste masa de scris.

— Înțeleg, spuse el. Nu știu de ce am rămas cu impresia că fuseserăți la plimbare.

— Așa v-a spus ea? Da. Acum cred că aveți dreptate. Scrisesem scrisori, dar aerul mi s-a părut atât de îmbâcsit și mă durea atât de tare capul încât am ieșit și. Ăă. M-am plimbat. Numai prin grădină.

— Înțeleg. Nu v-ați întâlnit cu nimeni?

— Să mă întâlnesc cu cineva? Îl privi lung. Ce vreți să spuneți?

— Mă întrebam doar dacă ați văzut pe cineva, sau cineva v-a văzut pe dumneavoastră în timpul acestei plimbări.

— L-am văzut pe grădinar în depărtare, atâta tot. Se uită bănuitoare la el.

— Apoi ați intrat, ați urcat aici, în camera dumneavoastră, și tocmai vă scoteați haina când domnișoara Dove a venit să vă spună că ceaiul era gata?

— Da. Și apoi am coborât.

— Pe cine ați găsit jos?

— Pe Adele și Elaine, și după câteva minute a sosit Lance. Știți, cumnatul meu. Cel care s-a întors din Kenya.

— Și pe urmă ați băut cu toții ceai?

— Da, am băut ceai. Apoi Lance s-a dus sus s-o vadă pe mătușa Effie, iar eu am urcat aici să-mi termin scrisorile. Am lăsat-o acolo pe Elaine cu Adele.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Da. Se pare că domnișoara Fortescue a rămas cu doamna Fortescue cinci sau zece minute după plecarea dumneavoastră. Soțul dumneavoastră nu venise încă acasă?

— Oh, nu. Percy. Val n-a ajuns acasă decât pe la șase jumătate sau șapte. Fusesse reținut în oraș.

— S-a întors cu trenul?

— Da. De la gară a luat un taxi.

— Era ceva, neobișnuit la el să se întoarcă acasă cu trenul?

— O mai face din când în când. Dar nu prea des. Cred că a avut treabă în locuri în care e greu să găsești un loc de parcare. I-a fost mai ușor să ia un tren spre casă din Cannon Street.

— Înțeleg, spuse inspectorul Neele, apoi continuă: L-am întrebat pe soțul dumneavoastră dacă doamna Fortescue își făcuse testamentul înainte de a muri. Mi-a răspuns că nu credea să-și fi făcut. Presupun că nici dumneavoastră nu aveți vreo idee, nu?

Spre mirarea lui, Jennifer Fortescue dădu cu putere din cap.

— Oh, ba da, Adele și-a făcut testamentul. Așa mi-a spus ea.

— Serios? Când a fost asta?

— Nu foarte demult. Cam acum o lună, parcă.

— Foarte interesant, spuse inspectorul.

Doamna Percival se aplecă repede. Pe chip i se putea citi o însuflețire de nedescris. Era clar că savura din plin importanța informației sale.

— Val nu știa de asta, spuse ea. Nimeni nu știa. S-a întâmplat ca doar eu să descopăr. Eram pe stradă. Tocmai ieșisem din papetărie când am văzut-o pe Adele ieșind din biroul avocaților. Anselle și Worrall, știți, din High Street.

— Ah, avocați din localitate?

— Da. Și i-am spus lui Adele: „Ce-ai căutat acolo?” Ea a râs și mi-a răspuns: „Ți-ar plăcea să știi, nu-i așa?” Apoi, în timp ce mergeam alături, mi-a spus: „Am să-ți spun, Jennifer. Mi-am făcut testamentul”. „De ce? Doar nu ești bolnavă, nu-i așa?”, am întrebat-o. Mi-a răspuns că nici vorbă de așa ceva, se simțea mai bine ca niciodată. Dar toată lumea ar trebui să-și facă testamentul. Mi-a spus că n-a vrut să se ducă la scorțoșii ăia de avocați din Londra, știți. Avocatul familiei, domnul Billingsley. Spunea că șarpele bătrân ar fi venit aici și i-ar fi spus familiei. „Nu, testamentul meu e o treabă care mă privește numai pe mine și nimeni n-o să afle despre el”, a spus ea. „Bine, Adele, eu n-am să spun nimănui”, i-am promis. „Chiar dacă o faci, nu contează. Nu știi ce e scris în el”. Dar n-am spus nimănui. Nici chiar lui Percy. Eu sunt de principiu că femeile trebuie să fie unite. Nu credeți, inspectore Neele?

— Un principiu care vă va face cinste, doamnă Fortescue, spuse cu diplomație inspectorul.

— Niciodată n-am avut o fire rea, spuse Jennifer. Nu țineam cine știe ce la Adele. Întotdeauna am considerat că era genul de femeie care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să obțină ce vroia. Acum că e moartă, mă gândesc că poate am judecat-o greșit, sărăcuța de ea.

— Ei bine, vă mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ați dat, doamnă Fortescue.

— Cu plăcere. Mă bucur să fiu de folos. Totul e atât de cumplit, nu-i așa? Cine este bătrâna doamnă care a sosit azi dimineață?

— Miss Marple. A fost foarte amabilă că a venit aici. Să ne dea toate informațiile pe care le deținea despre Gladys. Se pare că Gladys Martin a fost cândva în serviciul ei.

— Serios? Ce interesant!

— Ar mai fi ceva, doamnă Percival. Cunoașteți ceva despre mierle?

Jennifer Fortescue tresări violent. Scăpă poșeta pe podea și se aplecă s-o ridice.

— Mierle, inspectore? Mierle? Ce fel de mierle?

Glasul îi era întretăiat. Surâzând, inspectorul Neele spuse:

— Mierle, pur și simplu. Vii sau moarte sau, să spunem, simbolice.

Jennifer Fortescue spuse tăios:

— Nu știu la ce vă referiți. Nu știu despre ce vorbiți.

— Deci nu știți nimic despre mierle, doamnă Fortescue?

— Presupun că vă referiți la cele de astă vară, din plăcintă, spuse încetișor Jennifer. O poveste prostească.

— Au existat și unele lăsate pe masa din bibliotecă, nu-i așa?

— Totul a fost o glumă de prost gust. Nu știu cine v-a povestit despre asta. Socrul meu a fost foarte supărat din cauza asta.

— Doar supărat? Atât?

— Înțeleg la ce vă referiți. Da. Da, e adevărat. Ne-a întrebat dacă erau ceva străini prin preajma casei.

— Străini! Inspectorul Neele înălță din sprâncene.

— Astea au fost vorbele lui, se apără doamna Percival.

— Străini, repetă gânditor inspectorul. Părea să se teamă în vreun fel?

— Să se teamă? Nu știu ce vreți să spuneți:

— Era nervos? În legătură cu străinii, adică.

— Da, era destul de nervos. Nu-mi amintesc prea bine, știți, asta a fost acum câteva luni. După părerea mea, n-a fost decât o glumă proastă. Crump, probabil. Eu chiar cred că Crump este un om foarte dezechilibrat, și sunt absolut sigură că bea. Uneori, purtarea lui e foarte insolentă. Nu o dată m-am întrebat dacă nu cumva avea un dinte împotriva domnului Fortescue. Credeți că e posibil, inspectore?

— Totul e posibil, spuse inspectorul Neele și ieși.

Percival Fortescue era la Londra, dar inspectorul Neele îl găsi pe Lancelot în bibliotecă, alături de soția lui. Jucau șah.

— Nu vreau să vă întrerup, se scuză inspectorul.

— Nu facem decât să ne omoram timpul, inspectore, nu-i așa. Pat?

Pat aprobă din cap.

— Mă aștept să considerați că e o întrebare prostească aceasta pe care am venit să v-o pun, spuse Neele. Știți ceva despre mierle, domnule Fortescue?

— Mierle? Lance părea amuzat. Ce fel de mierle? Vă referiți la mierle adevărate, sau la comerțul cu sclavi?

Inspectorul Neele zâmbi dezarmant.

— Nu știu sigur la ce mă refer, domnule Fortescue. S-a menționat doar mierle, atât.

— Doamne Sfinte! Lancelot păru brusc alertat. Presupun că nu e vorba de vechea Mină a Mierlei.

— Mina Mierlei? Ce e asta?

Lance se încruntă încurcat.

— Necazul e că nici eu nu-mi amintesc prea multe. Am doar o idee. Vagă despre o tranzacție dubioasă din trecutul tatei. Ceva pe coasta de est a Africii. Mătușa Effie i-a reproșat cândva treaba asta, parcă, dar nu-mi aduc aminte cu exactitate despre ce era vorba.

— Mătușa Effie? Vă referiți la domnișoara Ramsbottom?

— Da.

— Mă voi duce s-o întreb, spuse inspectorul Neele și adăugă pe un ton jalnic: E o doamnă impunătoare, domnule Fortescue. Mereu mă face să mă simt nervos.

Lance râse.

— Da. Categorie, mătușa Effie e o figură, dar s-ar putea să vă fie de folos, inspectore, dacă știți cum s-o luați. Mai ales dacă sondați trecutul. Are o memorie excelentă și îi face o adevărată plăcere să-și amintească orice care e cât de cât necurat. Adăugă gânditor: Mai e ceva. Știți, curând după ce am sosit m-am dus s-o văd. De fapt, imediat după ceaiul din ziua aceea. Iar ea mi-a vorbit despre Gladys. Servitoarea care a fost omorâtă. Firește, atunci nu știam că e moartă. Mătușa Effie era convinsă că Gladys știa ceva ce nu spusese poliției.

— Asta-i aproape sigur, spuse inspectorul Neele. Iar acum, nici n-o va mai face, sărmana fată.

— Așa e. Se pare că mătușa Effie o sfătuisese să spună tot ce știa. Păcat că n-a ascultat-o.

Inspectorul Neele dădu din cap. Pregătit sufletește pentru confruntare, pătrunse în fortăreața domnișoarei Ramsbottom. Spre uimirea lui, o găsi acolo pe miss Marple. Cele două doamne păreau să discute despre misiunile străine.

— Eu am să plec, inspectore. Miss Marple se ridică grăbită.

— Nu e nevoie, doamnă, spuse inspectorul Neele.

— Am rugat-o pe miss Marple să vină să stea în casa asta, îl informă domnișoara Ramsbottom. N-are rost să-și cheltuiască banii pe caraghiosul ăla de Golf Hotel. Un cuib ticălos de profitori, asta e. Nu fac decât să bea și să joace cărți în fiecare seară. Mai bine ar veni să stea într-o casă decentă de creștini. Este o cameră liberă chiar alături. Ultima dată a stat în ea dr. Mary Peters, misionara.

— Este extrem de amabil din partea dumneavoastră, dar cred că nu se cuvine să dau buzna într-o casă în doliu, spuse miss Marple.

— Doliu? Prostii! Cine din casa asta ar lăcrima după Rex Fortescue? Sau după Adele? Sau vă faceți probleme din pricina poliției? Ai vreo obiecție, inspectore?

— Niciuna.

— Ei, vedeți!

— Sunteți foarte amabilă, spuse cu recunoștință miss Marple. Am să mă duc să telefoniez la hotel să-mi anuleze rezervarea.

Părăsi camera. Domnișoara Ramsbottom rosti tăios.

— Și dumneata ce mai vrei?

— Mă întrebam dacă mi-ați putea spune ceva despre Mina Mierlei, doamnă.

Domnișoara Ramsbottom scoase pe neașteptate un chicot ascuțit.

— Ha! Așadar, ai ajuns la asta! Te-ai prins la aluzia pe care ți-am făcut-o zilele trecute. Ei bine, ce vrei să știi?

— Tot ce-mi puteți spune, doamnă.

— Nu-ți pot spune multe. E mult de atunci. Douăzeci sau, poate, douăzeci și cinci de ani. Nu știu ce concesiune în Africa de Est. Cumnatul meu a intrat în afacerea asta cu un tip pe nume Mackenzie. Au plecat împreună acolo să cerceteze mina și Mackenzie a murit acolo de friguri. Rex

s-a întors acasă și a spus că revindecarea sau concesionarea sau cum vrei să-i spui era fără valoare. Asta-i tot ce știu eu.

— Eu cred că știți ceva mai mult, doamnă, rosti persuasiv Neele.

— Orice altceva sunt zvonuri. Legea nu se ia după zvonuri, așa mi s-a spus.

— Încă nu suntem la tribunal, doamnă.

— Eu nu-ți pot spune nimic. Familia lui Mackenzie a făcut război. Asta-i tot ce știu. Spuneau că Rex îl trăsesse pe sfoară pe Mackenzie. Aș spune că așa a și fost. Era un tip isteț, fără scrupule, dar n-am nici o îndoială că indiferent ce a făcut a fost perfect legal. Nu s-a putut dovedi nimic. Doamna Mackenzie era un soi de femeie dezechilibrată. A venit aici și l-a amenințat că o să se răzbune. Spunea că Rex îi omorâse bărbatul. Un tâmbălu prostesc, melodramatic! Cred că era nițel sărită de pe fix. De fapt, nu mult după aceea, a fost dusă la un azil, parcă. A venit aici târând după ea doi copii care arătau speriați de moarte. Spunea că își va crește copiii cu dorința de răzbunare. Ceva în genul ăsta. Totul a fost o aiureală. Ei bine, asta-i tot ce pot să-ți spun. Și, reține, Mina Mierlei n-a fost singura escrocherie pusă la cale de Rex, de-a lungul vieții. Dacă le cauți, găsești o mulțime. Cum ai dat de afacerea asta? Ai găsit vreo pistă care duce la familia Mackenzie?

— Nu știți ce s-a întâmplat cu familia?

— N-am idee. Reține, nu cred că Rex l-a omorât pe Mackenzie, dar se poate să-l fi lăsat să moară. În fața lui Dumnezeu e același lucru, dar nu și în fața legii. Morile Domnului macină încet, dar macină foarte mărunț. Acum ar fi bine să pleci, nu-ți pot spune mai mult și n-are rost să mai întreb.

— Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus, doamnă.

— Trimite-mi-o pe femeia aia, Marple, strigă după el domnișoara Ramsbottom. E frivolă ca toți anglicanii, dar știe cum să organizeze o acțiune filantropică.

Inspectorul Neele dădu două telefoane, primul la firma de avocatură Ansell și Worrall și al doilea la Golf Hotel, apoi îl chemă pe sergentul Hay și-i spuse că pleacă pentru scurt timp.

— Trec pe la avocați, iar apoi mă găsești la Golf Hotel dacă apare vreo urgență. Și află tot ce poți despre mierle, adăugă el peste umăr.

— Mierle? Întrebă interzis sergentul Hay.

— Cum ai auzit.

— Prea bine, domnule, spuse uluit sergentul.

Capitolul XVII

Inspectorul Neele găsea că domnul Ansell era genul de avocat care mai degrabă se intimida ușor, decât intimida. Membru al unei firme mici și nu foarte prospere, se arăta foarte dispus să ajute poliția.

Da, întocmise un testament pentru fosta doamnă Fortescue. Venise la el la birou cu vreo cinci săptămâni mai înainte. I se păruse o afacere destul de ciudată dar, firește, nu spusese nimic. Un avocat are de a face cu multe lucruri ciudate, și, desigur, inspectorul înțelegea că discreția, etc, etc. Inspectorul Neele dădu din cap ca să arate că înțelegea. Deja descoperise că

domnul Ansell nu mai tranzacționase anterior nici o afacere legală pentru doamna Fortescue sau pentru altcineva din familie.

— N-a vrut să apeleze la firma avocaților soțului ei, spuse domnul Ansell.

În esență lucrurile erau simple. Adele Fortescue își făcuse testamentul lăsându-i după moarte tot ce poseda lui Dubois.

— Dar am bănuț că, în realitate, nu avea prea mult de lăsat, spuse domnul Ansell uitându-se întrebător la inspector.

Inspectorul Neele dădu din cap. La vremea la care Adele Fortescue își făcuse testamentul, lucrul acesta era destul de adevărat. Dar cum după aceea Rex Fortescue murise și Adele Fortescue moștenise 100.000 lire, era de presupus că acum suma îi aparținea lui Vivian Edward Dubois.

La Golf Hotel, inspectorul Neele îl găsi pe Vivian Dubois așteptându-i nervos sosirea. Dubois fusese pe punctul de a părăsi hotelul, avea și bagajele făcute, când inspectorul Neele în ceruse prin telefon să rămână. Inspectorul fusese foarte amabil, păruse chiar că se scuză. Dar dincolo de cuvintele politicoase se citea un ordin. Vivian Dubois obiectase, dar nu prea tare.

Acum, spuse:

— Sper că vă dați seama, inspectore Neele, că nu-mi convine deloc că a trebuit să rămân. Am niște afaceri urgente care nu suferă amânare.

— Nu știam că vă ocupați de afaceri, domnule Dubois.

— Mă tem că în ziua de azi niciunul din noi nu o duce atât de bine pe cât i-ar plăcea.

— Moartea doamnei Fortescue trebuie să fie constituit un mare șoc pentru dumneavoastră, domnule Dubois. Erați prieteni buni, nu-i așa?

— Da, era o femeie fermecătoare. Jucam golf destul de des.

— Îmi închipui că vă va lipsi mult.

— Da, așa-i. Dubois oftă. Toată treaba e cât se poate de cumplită.

— De fapt, parcă i-ați telefonat în după-amiaza când a murit, nu?

— Serios? Chiar că nu-mi amintesc.

— În jur de patru, din cât am înțeles.

— Da, cred că am făcut-o.

— Vă amintiți despre ce ați discutat, domnule Dubois?

— N-a fost nimic important. Cred că am întrebat-o cum se simte și dacă mai avea vreo noutate cu privire la moartea soțului ei. O discuție mai mult sau mai puțin convențională.

— Înțeleg, spuse inspectorul Neele, și adăugă: Iar apoi ați ieșit la plimbare?

— Aă. Da. Da, eu. Da, parcă așa. Nu la plimbare, am jucat câteva găuri de golf.

Inspectorul Neele spuse blând.

— Nu cred, domnule Dubois. Nu în ziua aceea. Portarul de aici v-a văzut îndreptându-vă spre Cabana Tisa.

Ochii lui Dubois lunecară nervoși într-o parte.

— Mă tem că nu mai țin minte, inspectore.

— Probabil v-ați dus să-i faceți o vizită doamnei Fortescue.

Dubois spuse vehement.

— Nu, asta nu. Nu m-am mai apropiat de casa aia.

— Atunci, unde v-ați dus?

— Oh, eu. Am luat-o în jos pe sosea până la Trei Porumbei și pe urmă m-am întors prin spate, pe lângă terenurile de golf.

— Sunteți sigur că nu v-ați dus la Cabana Tisa?

— Foarte sigur.

Inspectorul clătină din cap.

— Ei, haideți, domnule Dubois, e mult mai bine să fiți sincer cu noi, să știți. Poate ați avut vreun motiv nevinovat să mergeți acolo.

— Vă spun că nu m-am mai dus la doamna Fortescue în ziua aceea.

Inspectorul se ridică. Spuse afabil:

— Știți, domnule Dubois, cred că vă vom chema să dați o declarație și ar fi recomandabil să aveți un avocat cu dumneavoastră când dați declarația.

Domnule Dubois se făcu pământiu la față.

— Mă amenințați, spuse el. Mă amenințați.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Inspectorul părea uimit. Nu avem voie să facem una ca asta. Dimpotrivă. Nu fac decât să vă atrag atenția că aveți anumite drepturi.

— N-am avut nici o legătură cu toate astea, vă spun! Nici o legătură.

— Ei haideți, domnule Dubois! În ziua aceea, pe la patru și jumătate erați la Cabana Tisa. Cineva s-a uitat pe fereastră și v-a văzut, să știți.

— Am fost doar în grădină. N-am intrat în casă.

— Serios? Sunteți sigur? N-ați intrat prin ușa din spate și apoi ați urcat la primul etaj în camera de zi a doamnei Fortescue? Căutați ceva, nu-i așa, în biroul de acolo?

— Dumneavoastră le-ați luat, spuse țâfnos Dubois. Proasta de Adele le-a păstrat. Și a jurat că le arse. Dar nu înseamnă ceea ce credeți.

— Doar nu negați că erați prieten apropiat cu doamna Fortescue, nu-i așa?

— Nu, firește că nu neg. Cum aș putea când ați pus mâna pe scrisori? Tot ce spun este să nu căutați în ele vreun subînțeles macabru. Să nu vă închipuiți nici chiar o clipă că noi. Că ea. S-a gândit măcar să scape de Rex Fortescue. Doamne Sfinte, eu nu sunt genul ăla de om!

— Dar poate că ea era.

— Prostii! Strigă Dubois. N-a fost omorâtă și ea?

— Oh, ba da.

— Și-atunci, nu e normal să crezi că cel care l-a omorât pe soțul ei a omorât-o și pe ea?

— S-ar putea. Dar există și alte soluții. De exemplu, (e un caz absolut ipotetic, domnule Dubois) e posibil ca doamna Fortescue să fie scăpat de soțul ei, iar după moartea lui să fi devenit un pericol pentru cineva. Cineva care poate că n-a ajutat-o în ceea ce făcuse, dar care o încurajase și-i furnizase motivul, să spunem. Pentru respectiva persoană ea putea fi un pericol.

Dubois se bâlbâi.

— N-nu puteți să m-mă acuzați. Nu puteți.
— Știți, ea și-a făcut testamentul și v-a lăsat toți banii și tot ce avea.
— Nu vreau banii. Nu vreau un penny.
— Într-adevăr, nu e o sumă foarte mare, spuse inspectorul Neele. Mai sunt niște bijuterii și câteva blănuri, dar îmi închipui că prea puțini bani lichizi.

Dubois se uită la el cu gura căscată.
— Dar eu credeam că soțul ei.
— Se opri ca fulgerat.
— Serios, domnule Dubois? Rosti inspectorul Neele. De data asta pe un ton tăios. Foarte interesant. Mă întrebam dacă cunoșteți conținutul testamentului lui Rex Fortescue.

A doua întrevedere a inspectorului Neele la Golf Hotel fu cu domnul Gerald Wright. Domnul Gerald Wright era un tânăr subțire, intelectual și superior. Inspectorul Neele remarcă imediat că semăna la alură cu Vivian Dubois.

— Cu ce vă pot ajuta, inspectore Neele? Întrebă.
— M-am gândit că ați putea să ne dați câteva informații, domnule Wright.
— Informații? Serios? Pare foarte puțin probabil.
— În legătură cu recente evenimente de la Cabana Tisa. Ați auzit de ele, desigur?

Tonul inspectorului Neele conținea o ușoară ironie. Domnul Wright zâmbi cu un aer superior.

— A auzi de ele” nu e chiar cuvântul potrivit. Ziarele par să nu mai scrie și despre altceva. Ce însetată de sânge este presa noastră! În ce epocă trăim! Pe de o parte, fabricarea bombelor atomice, pe partea cealaltă ziarele întrecându-se să relateze satisfăcute crime abominabile! Dar spuneți că aveți câteva întrebări. Sincer să fiu, nu văd cam care ar fi. Nu știu nimic despre afacerea de la Cabana Tisa. Când a fost omorât domnul Rex Fortescue mă aflam în Isle of Man.

— Ați sosit aici la foarte scurt timp după aceea, nu-i așa, domnule Wright? Ați primit o telegramă de la domnișoara Fortescue, dacă nu mă înșel.

— Poliția noastră știe tot. Da. Elaine m-a chemat. Desigur, am venit imediat.

— Și, din cât am înțeles, vă veți căsători curând.
— Foarte corect, inspectore Neele. Sper că nu aveți nimic împotrivă.
— Asta este problema domnișoarei Fortescue. Am înțeles că prietenia dumneavoastră durează de câțva timp. De fapt, de șase sau șapte luni, nu-i așa?

— Foarte adevărat.
— Dumneavoastră și domnișoara Fortescue doreați să vă căsătoriți. Domnul Fortescue a refuzat să-și dea consimțământul informându-vă că dacă fiica lui se mărită împotriva voinței lui nu va vedea un ban de la el. Ca urmare, ați rupt logodna și ați plecat. Am înțeles bine?

Gerald Wright zâmbi cam cu milă.

— Un mod foarte crud de a pune problema, inspectore Neele. De fapt, am fost sacrificat datorită opiniilor mele politice. Rex Fortescue era cel mai rău gen de capitalist. Normal că nu-mi puteam renega convingerile politice pentru bani.

— Dar nu aveți nimic împotriva să vă însurați cu o femeie care tocmai a moștenit 50.000 lire?

Gerald Wright zâmbi subțire.

— Absolut nimic, inspectore Neele. Bani vor fi folosiți în beneficiul comunității. Dar, desigur, nu ați venit aici ca să discutăm despre situația mea financiară. Sau despre convingerile mele politice.

— Nu, domnule Wright. Vroiam să discut cu dumneavoastră o problemă simplă. După cum cunoașteți; doamna Adele Fortescue a murit în după-amiaza zilei de 5 noiembrie în urma otrăvirii cu cianură. Cum în după-amiaza aceea vă aflați în împrejurimile Cabanei Tisa, m-am gândit că se poate să fi auzit sau văzut ceva care ar avea legătură cu cazul.

— Și ce v-a făcut să credeți că la acea vreme mă aflam în vecinătatea Cabanei Tisa?

— În acea după-amiază ați părăsit hotelul la patru și un sfert. După ce ați ieșit din hotel, ați luat-o pe jos pe șosea în direcția Cabanei Tisa. E firesc să se presupună că v-ați dus acolo.

— M-am gândit s-o fac, dar, reflectând, mi-am spus că nu avea sens. Stabilisem deja o întâlnire cu domnișoara Fortescue. Cu Elaine, la ora șase la hotel. Am luat-o pe o potecă ce se ramifică din drumul principal și m-am întors la Golf Hotel chiar înainte de șase. Elaine n-a venit la întâlnire, lucru firesc de altfel, date fiind circumstanțele.

— V-a văzut cineva în timp ce vă plimbați, domnule Wright?

— Au trecut câteva mașini pe lângă mine, pe șosea. N-am văzut pe nimeni cunoscut, dacă la asta vă referiți. Drumul pe care am luat-o era o idee mai lat decât o căruță și prea noroios pentru mașini.

— Așadar, nu avem decât cuvântul dumneavoastră referitor la unde ați fost între patru și un sfert și șase, când ați revenit în hotel?

Gerald Wright continua să zâmbească superior.

— Foarte supărător pentru amândoi, inspectore Neele, dar asta e! Inspectorul Neele spuse moale.

— Atunci, dacă cineva a spus că s-a uitat pe fereastra de pe palier și v-a văzut în grădina Cabanei Tisa pe la 4:35. Se opri, lăsând fraza în vânt.

Gerald Wright înălță din sprâncene și clătină din cap.

— La ora aceea vizibilitatea trebuie să fi fost foarte redusă, spuse el. Cred că acelui cineva i-ar fi greu să fie sigur pe ce a văzut.

— Îl cunoașteți pe domnul Vivian Dubois care stă și el în acest hotel?

— Dubois. Dubois? Nu, nu cred. E cumva bărbatul acela înalt și brunet care are gust în ceea ce privește pantofii de antilopă?

— Da. Și el a ieșit la plimbare în după-amiaza aceea, și. El s-a plimbat pe lângă Cabana Tisa. Nu l-ați observat, din întâmplare, pe drum?

— Nu.

Pentru prima dată Gerald Wright părea ușor îngrijorat. Inspectorul Neele spuse gânditor:

— Nu prea a fost un timp bun de plimbare, mai ales pe un drum noroios. E ciudat câtă energie pare să fi avut toată lumea.

Întors la Cabana Tisa, inspectorul Neele fu întâmpinat de sergentul Hay care afișa un aer satisfăcut.

— Am aflat ce-i cu mierlele, domnule.

— Serios?

— Da, domnule, erau în plăcinte. Plăcinta rece rămasă de la cina de duminică. Cineva a ajuns la ea în cămară sau unde o fi fost. I-a dat la o parte crusta și i-a scos umplutura, și ce credeți că a pus în loc? Niște mierle împuțite luate din magazia grădinarului. O farsă scârboasă, nu-i așa?

— Ce mâncare-i mai aleasă, de pus regelui pe masă? spuse inspectorul Neele.

Îl lăasă pe sergentul Hay privind lung după el.

Capitolul XVIII

— Așteaptă doar o secundă, spuse domnișoara Ramsbottom. Pasiența asta e pe cale să iasă.

Mută regele într-un spațiu gol, puse un șapte de roșu pe un opt de negru, mai făcu unele mutări rapide apoi se lăasă pe spate cu un oftat de satisfacție.

— Țsta e Dublu Jester, spuse ea. Nu iese des. Ridică ochii spre fata care stătea lângă cămin.

— Așadar ești nevasta lui Lance, spuse ea.

Pat, care fusese chemată la domnișoara Ramsbottom, dădu din cap.

— Da.

— Ești înaltă și pari sănătoasă, spuse domnișoara Ramsbottom.

— Sunt foarte sănătoasă.

Domnișoara Ramsbottom dădu mulțumită din cap.

— Nevasta lui Percival e gălbejită. Mănâncă prea multe dulciuri și nu face destulă mișcare. Ia loc, copilă, ia loc. Unde l-ai cunoscut pe nepotul meu?

— L-am cunoscut în Kenya când stăteam la niște prieteni.

— Ai mai fost măritată, înțeleag.

— Da. De două ori.

Domnișoara Ramsbottom pufni puternic.

— Divorț, presupun.

— Nu, spuse Pat. Glasul îi tremura puțin. Amândoi. Au murit. Primul meu soț era pilot militar. A murit în război.

— Și al doilea? Stai puțin. Am auzit eu ceva. S-a împușcat, nu-i așa? Pat dădu din cap.

— Din vina ta?

— Nu. N-am avut nici o vină.

— Juca la curse, nu-i așa?

— Da.

— N-am fost în viața mea la curse de cai, spuse domnișoara Ramsbottom.

Pariurile și jocul de cărți sunt uneltele diavolului.

Pat nu răspunse.

— N-am intrat într-un teatru sau într-un cinematograf. În fine, lumea de azi e o lume păcătoasă. În casa asta se petreceau o mulțime de blestemății, dar Domnul le-a curmat.

Pat încă nu știa ce să spună. Se întreba dacă mătușa lui Lance era cu adevărat întreagă la minte. Totuși, privirea pătrunzătoare a bătrânei reușea s-o stingherească.

— Cât de mult cunoști despre familia în care ai intrat?

— Presupun că tot atât cât cunoaște fiecare când intră într-o familie.

— Hm, e ceva în asta. Ei bine, am să-ți spun următoarele. Sora mea a fost proastă, cumnatul meu a fost un escroc, Percival e un șarpe, iar Lance al tău a fost întotdeauna oaia neagră a familiei.

— Cred că toate astea-s prostii, spuse cu fermitate Pat.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse în mod cu totul neașteptat domnișoara Ramsbottom. Oamenii nu se pot eticheta așa, pur și simplu. Dar nu-l subestima pe Percival. Există tendința să se creadă că cei etichetați buni sunt și proști. Percival nu-i câtuși de puțin prost. Este foarte isteț, într-un fel ipocrit. N-am ținut niciodată la el. Și, reține, n-am încredere în Lance, și nu-l aprob, dar nu mă pot abține să nu țin la el. E genul de om nesăbuit. Întotdeauna a fost. Trebuie să ai grijă de el și să vezi să nu meargă prea departe. Spune-i să nu-l subestimeze pe Percival, draga mea. Spune-i să nu creadă tot ce-i spune Percival. În casa asta sunt numai minciuni. Adăugă cu satisfacție: De foc și de pucioasă vor avea parte.

Inspectorul Neele încheia o convorbire telefonică cu Scotland Yard. La celălalt capăt al firului, comisarul adjunct spunea:

— Ar trebui să fim în stare să-ți obținem informația aia, verificând diferitele sanatorii particulare. Dar, s-ar putea să fi murit.

— E posibil, A trecut mult de atunci.

Păcatele vechi aruncă umbre lungi. Așa spusese domnișoara Ramsbottom, și o spusese cu subînțeles, ca și cum i-ar fi dat un indiciu.

— E o teorie fantezistă, spuse comisarul adjunct.

— Nu știu, domnule. Dar consider că nu putem ignora cu totul pista asta. Prea multe se potrivesc.

— Da. Da. Secara. Mierlele. Numele de botez al tipului.

Neele spuse:

— Am în vedere și celelalte piste. Una din posibilități e Dubois. La fel și Wright. S-ar putea ca Gladys să-l fi zărit pe vreunul din ei afară, să fi lăsat tava în hol și să fi ieșit să vadă cine era și ce făcea. Atunci, cel care o fi fost a strangulat-o pe loc și i-a cărat cadavrul lângă frânghia de rufe și i-a prins un cârlig de nas.

— Un lucru nebunesc și scârbos pe deasupra!

— Da, domnule. Asta a supărat-o pe bătrâna doamnă. Pe miss Marple, adică. O bătrânică drăguță și foarte șireată. S-a mutat în casă, să fie lângă

domnișoara Ramsbottom. Și n-am nici o îndoială că va ajunge să afle tot ce se petrece.

— Care-i următoarea mutare, Neele?

— Am o întâlnire cu avocații din Londra. Vreau să descopăr ceva mai mult despre afacerile lui Rex Fortescue. Și deși e o poveste veche, vreau să mai aflu câte ceva despre Mina Mierlei.

Domnul Billingsley de la firma Billingsley, Horsethorpe și Walters era un bărbat civilizat a cărui discreție era de regulă mascată de o înșelătoare purtare îndatoritoare. Era a doua întrevedere pe care inspectorul Neele o avea cu el, și de data asta discreția domnului Billingsley era mai puțin observabilă decât fusese cu prima ocazie. Tripla tragedie de la Cabana Tisa îl scosese pe domnul Billingsley din rezerva lui profesională. Acum era cât se poate de dispus să ofere poliției toate informațiile pe care le deținea.

— Toată povestea asta e absolut de neimaginat, spuse el. În toată cariera mea de avocat n-am mai întâlnit o asemenea tragedie.

— Ca să fiu sincer, domnule Billingsley, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține.

— Puteți conta pe mine, domnule dragă. Vă ajut cu dragă inimă atât cât pot.

— În primul rând, permiteți-mi să vă întreb cât de bine îl cunoșteți pe domnul Fortescue și cât de bine cunoșteți afacerile firmei lui?

— Îl cunoșteam pe Rex Fortescue destul de bine. Altfel spus, îl cunoșteam de șaisprezece ani. Rețineți, nu suntem singura firmă de avocați la care apela.

Inspectorul Neele dădu din cap. Știa asta. Firma Billingsley, Horsethorpe și Walters era ceea ce s-ar fi putut descrie ca firma onorabilă de avocați ai lui Rex Fortescue. Pentru afacerile lui mai puțin onorabile, apelase la alte câteva firme mai puțin scrupuloase.

— Deci, ce doriți să știți? Continuă domnul Billingsley. V-am spus despre testamentul lui. Percival Fortescue este moștenitorul lui de drept.

— Acum mă interesează testamentul văduvei lui. Am înțeles că la moartea domnului Fortescue ei i-a revenit suma de o sută de mii de lire.

Domnul Billingsley dădu din cap.

— O sumă considerabilă și vă pot spune cu titlu confidențial, inspectore, că firma nu-și permitea să o plătească.

— Așadar, nu e o firmă prosperă?

— Cinstiți, și strict între noi fie vorba, e pe butuci și așa a fost în ultimul an și jumătate.

— Există vreun motiv anume?

— Vai, da. Aș spune că motivul a fost însuși Rex Fortescue. Căci în ultimul an Rex Fortescue a acționat ca un nebun. A vândut acțiuni valoroase, a cumpărat altele proaste, făcea tot timpul pe grozavul într-un mod de nedescris. Nu vroia să asculte nici un sfat. Percival, fiul lui, a venit la mine, rugându-mă să fac uz de influența mea asupra tatălui său. El încercase dar fusese dat la o parte. Ei bine, am făcut ce am putut, dar Fortescue nu mai asculta de logică. Părea să fie un om total schimbat.

- Dar nu unul deprimat, presupun.
- Nu. Dimpotrivă. Debordant, bombastic.

Inspectorul Neele dădu din cap. Ideea pe care deja și-o formase era întărită. I se părea că începea să înțeleagă unele din cauzele fricțiunilor dintre Percival și tatăl său.

Domnul Billingsley vorbea în continuare:

— Dar nu mă întrebați despre testamentul soției lui. Eu nu i-am întocmit niciunul.

— Știu. Vroiam doar să verific dacă a avut ceva de lăsat. Pe scurt, o sută de mii de lire.

Domnul Billingsley clătină cu putere din cap.

— Nu, nu, dragul meu domn. Aici vă înșelați.

— Vreți să spuneți că suta de mii de lire i-a fost lăsată doar pe durata cât trăia?

— Nu, nu, i-a fost lăsată definitiv. Numai că testamentul conținea o clauză conform căreia suma îi revenea numai dacă îi supraviețuia o lună soțului ei. E o clauză foarte comună în zilele noastre. S-a instituit datorită nesiguranței călătorilor aeriene. Dacă două persoane mor într-un accident de avion, devine deosebit de complicat de spus cine este supraviețuitorul și apar o mulțime de probleme ciudate.

Inspectorul Neele îl privea lung.

— Deci Adele Fortescue n-a avut ce lăsa. Ce se întâmplă cu banii ăștia?

— Merg înapoi la firmă. Sau, mai degrabă, merg la moștenitorul de drept.

— Iar moștenitorul de drept este domnul Percival Fortescue.

— Așa e, merg la Percival Fortescue. Iar cu situația în care se află firma, aş spune că sunt cât se poate de bine veniți!

— Voi, polițiștii, vreți să știți tot, spuse prietenul inspectorului Neele, doctorul.

— Hai, Bob, dă-i drumul.

— Ei bine, cum suntem singuri, n-ai să mă poți cita în instanță. Din fericire! Dar trebuie să spun că ideile tale sunt a naibii de corecte. Familia a bănuț și a vrut să-l convingă să consulte un doctor. El n-a vrut. Treaba asta se manifestă exact așa cum o descrii tu. Pierderea rațiunii, megalomanie, crize violente de nervozitate și mânie. Lăudăroșenie. Iluzii de grandoare. Convingerea că era un geniu al finanțelor. Oricine în situația asta ar fi dus de răpă o firmă solventă, dacă nu era oprit. Da, aş spune că prietenii tăi au avut un pic de noroc că omul a murit.

— Nu sunt prietenii mei. Repetă ceea ce mai spusese o dată: Toți sunt niște oameni foarte antipatici.

Capitolul XIX

Întreaga familie Fortescue era adunată în salonul de la Cabana Tisa. Percival Fortescue, rezemat de cămin, le vorbea celor de față.

— Situația este cât se poate de nemulțumitoare. Poliția vine și pleacă și nu ne spune nimic. E de presupus că urmăresc un fir. Iar în tot acest timp, totul stă pe loc. Nu-ți poți face planuri, nu poți face aranjamente pentru viitor.

— Totul e atât de irațional! Atât de stupid! Spuse Jennifer.

— Se pare că încă mai e valabilă interdicția de a părăsi casa, continuă Percival. Totuși, cred că ne putem face planuri de viitor, aici între noi. Ce ai de spus, Elaine? Îmi închipui că urmează să te măriți cu. Cum îl cheamă? Gerald Wright. Ai vreo idee când?

— Cât mai repede, răspunse Elaine.

Percival se încruntă.

— Adică, în decurs de șase luni?

— Nu. De ce să așteptăm șase luni?

— Consider că așa ar fi mai decent.

— Aiureli, spuse Elaine. O lună. Nu mai mult de atât.

— Ei bine, asta-i treaba ta. Și ce planuri ai după ce te măriți?

— Ne gândim să deschidem o școală.

Percival clătină din cap.

— În vremurile astea este o afacere riscantă. Sună perfect dar, în locul tău, m-aș mai gândi.

— Ne-am gândit. Gerald consideră că întreg viitorul acestei țări constă într-o educație corespunzătoare.

— Poimâine mă duc la domnul Billingsley, spuse Percival. Trebuie să trecem în revistă niște probleme financiare. El îmi sugera că s-ar putea să vrei să bagi banii pe care ți i-a lăsat tata într-un cont pe numele tău și al copiilor tăi.

— Nu vreau să fac așa ceva. Avem nevoie de bani ca să deschidem școala. Există o casă foarte potrivită despre care am auzit că ar fi de vânzare. În Cornwall. O casă foarte bună, cu teren mare și frumos. Va trebui să-i mai adăugăm câteva aripi.

— Adică. Vrei să spui că ai de gând să-ți bagi toți banii în afacerea asta? Zău, Elaine, nu cred că e un lucru înțelept.

— Aș spune că-i mai înțelept să-i iau decât să-i las, spuse Elaine. Afacerile se duc de râpă în toate direcțiile. Tu însuți spuneai înainte de-a muri tata că lucrurile se înrăutățesc văzând cu ochii.

— Oi fi spus, rosti vag Percival, dar trebuie să înțelegi, Elaine, că a-ți scoate tot capitalul și a-l topi pe cumpărarea, echiparea și întreținerea unei școli e curată nebunie. Ce se întâmplă dacă dai greș? Rămâi fără o lețcaie.

— Nu vom da greș! Spuse cu încăpățănare Elaine.

— Eu sunt de partea ta. Lance, tolănit într-un scaun, vorbea încurajator. Fă o încercare, Elaine. După părerea mea, va fi o școală a naibii de ciudată, dar, în definitiv, asta-i dorința ta. A ta și a lui Gerald. Dacă chiar îți vei pierde banii, cel puțin vei rămâne cu satisfacția că ai făcut ce ți-a plăcut.

— Nici nu era de așteptat să spui altceva, Lance, spuse acid Percival.

— Știu. Eu sunt fiul risipitor. Dar continuu să cred că am avut parte de o viață mai amuzantă acolo, afară, decât tine, băiete.

— Depinde de ce numești tu amuzant, spuse cu răceală Percival. Și cu asta, am ajuns la planurile tale, Lance. Presupun că te vei întoarce în Kenya. Sau Canada. Sau ai să te cațeri pe Everest, sau ceva de genul ăsta.

— Ce te face să crezi asta? Întrebă Lance.

— Ei bine, nu-ți prea stătea în fire să rămâi prea mult în Anglia, nu-i așa?

— Pe măsură ce îmbătrânești, te mai schimbi. Te așezi la casa ta. Știi, Percy, băiete, mă bate gândul să încerc să devin un sobru om de afaceri.

— Vrei să spui.

— Vreau să spun că intru la firmă cu tine, băiete. Lance rânji. Oh, desigur, tu ești partenerul senior. Ai partea, leului. Eu sunt doar partenerul junior. Dar am o parte a mea care îmi dă dreptul să fiu în miezul lucrurilor, nu-i așa?

— Da. Desigur. Dacă pui problema în felul ăsta. Dar te asigur, dragul meu frate, că te vei plictisi de moarte.

— Mira-m-aș. Nu cred că am să mă plictisesc.

Percival se încruntă.

— Lance, vorbești serios când spui că vrei să intri în afaceri?

— Da, exact asta vreau să fac.

Percival clătină din cap.

— Lucrurile sunt într-o stare foarte proastă. Ai să vezi și tu. Abia dacă o să-i putem plăti lui Elaine partea ei, dacă insistă să și-o primească.

— Ei, vezi, Elaine? Vezi cât de deșteaptă ai fost să insiști să-ți iei banii cât încă mai ai ce lua?

Percival rosti mânios:

— Faci niște glume de prost gust, Lance.

— Ar trebui să fii mai atent cum vorbești, Lance, spuse Jennifer.

Retrasă lângă fereastră, Pat îi studia pe rând pe fiecare. Dacă asta însemna să-l calce pe coadă pe Percival, ei bine, Lance își atinsese obiectivul. Calmul elegant al lui Percival se spulberase. Se stropși din nou, mânios:

— Vorbești serios, Lance?

— Al dracului de serios.

— N-o să țină, să știi. O să ți se ia repede.

— Nu cred. Gândește-te ce schimbare grozava pentru mine! Un birou în capitala, dactilografe. Am să am o secretară blondă ca domnișoara Grosvenor. Mai e domnișoara Grosvenor? Îmi închipui că i-ai dat papucii. Dar am să găsesc una exact ca ea. „Da, domnule Lancelot; nu, domnule Lancelot; ceaiul dumneavoastră, domnule Lancelot”.

— Nu face pe prostul, mârâi Percival.

— De ce te-ai înfuriat așa, dragul meu frate? Nu ești nerăbdător să împărți cu mine grijile tale?

— N-ai nici cea mai mică idee despre cât de încurcate sunt lucrurile.

— Nu. Va trebui să mă pui la curent tu.

— În primul rând trebuie să înțelegi că în ultimele șase luni, ba nu, mai mult, în ultimul an tata n-a mai fost el însuși. A făcut cele mai inimaginabile prostii, din punct de vedere financiar vorbind. A vândut pachete de acțiuni bune și a achiziționat diverse proprietăți riscante. Uneori, pur și simplu arunca cu banii în stânga și-n dreapta, de-ai fi zis că o făcea doar de dragul de a-i cheltui.

— De fapt, pentru familie e foarte bine că s-a pricopsit cu taxină în ceai, spuse Lance.

— E un mod urât de a pune problema, dar, în esență, ai dreptate. Este singurul lucru care ne-a salvat de la faliment. Dar va trebui să fim extrem de moderați și să acționăm cu multă prudență o perioadă.

Lance clătină din cap.

— Nu sunt de acord cu tine. Prudența nu e bună la nimic. Trebuie să riști puțin, să dai lovitura. Trebuie să urmărești ceva mareț.

— Nu-s de acord, spuse Percival. Prudență și economie. Astea sunt cuvintele noastre de ordine.

— Nu și ale mele, spuse Lance!

— Tu nu ești decât partenerul junior, nu uita.

— Perfect, perfect. În tot cazul, am și eu un cuvânt de spus.

Percival se plimba agitat prin cameră.

— N-are nici un rost. Lance. Eu țin la tine și tot restul.

— Serios? Îl întrerupse Lance. Percival se făcu că nu-l aude.

— Dar chiar nu cred că o să putem lucra împreună. Avem concepții total diferite.

— Asta ar putea fi un avantaj, spuse Lance.

— Singurul lucru rațional e să dizolvăm parteneriatul.

— Ai de gând să mă cumperi. Asta-i ideea?

— Băiete dragă, cu părerile noastre atât de diferite, asta-i singura soluție logică.

— Dacă găsești că e greu să-i dai lui Elaine ceea ce i se cuvine, cum ai să reușești să-mi plătești partea mea?

— Ei bine, nu mă refeream la bani lichizi. Am putea. Ăă. Să împărțim proprietățile.

— Tu luând caimacul și lăsându-mi mie riscurile, presupun?

— Se pare că tocmai asta preferi, spuse Percival, Lance rânji brusc.

— Într-un fel, ai dreptate, Percy. Dar nu mă pot lăsa cu totul în voia gusturilor mele. Trebuie să mă gândesc și la Pat.

Ambii bărbați se uitară la ea. Pat deschise gura, apoi o închise iar. Indiferent de jocul lui Lance, era mult mai bine să nu se amestece. Era sigură că Lance urmărea ceva, dar n-ar fi putut spune cu precizie care era adevăratul lui obiectiv.

— Să le înșirăm, Percy, spuse râzând Lance, Minele fantomă de diamante, rubinele inaccesibile, concesiunile petroliere unde nu-i nici un strop de petrol. Mă crezi chiar atât de prost precum par.

Percival spuse:

— Desigur, unele din aceste proprietăți sunt riscante, dar, reține, s-ar putea dovedi fantastic de valoroase.

— Ai schimbat placa, nu? Spuse rânjind Lance. Ai de gând să-mi oferi ultimele achiziții nesăbuite ale tatei, ca și vechea Mină a Mierlei și chestii de genul ăsta. Apropo, a întrebat inspectorul de Mina Mierlei?

Percival se încruntă.

— Da, a întrebat. Nu-mi imaginez ce anume vroia să știe despre ea. N-am putut să-i spun prea multe. Pe vremea aceea și tu și eu eram copii. Îmi amintesc vag că tata a plecat acolo și s-a întors spunând că toată treaba nu era bună de nimic.

— Ce era, o mină de aur?

— Cred că da. Tata s-a întors foarte convins că nu se găsea pic de aur acolo. Și, reține, nu era genul de om care să se fi înșelat.

— Cine l-a băgat în afacerea asta? Un tip Mackenzie, nu?

— Da. Mackenzie a murit acolo.

— Mackenzie a murit acolo, repetă gânditor Lance. N-a existat și o scenă cumplită? Parcă îmi amintesc de. Doamna Mackenzie, nu-i așa? A venit aici. A tunat și a fulgerat. L-a blestemat pe tata. Dacă îmi aduc bine aminte, l-a acuzat că-i omorâse bărbatul.

— Eu nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, spuse Percival înăbușit.

— Eu da. Eram mai mic decât tine. Poate de asta mi-a și rămas în minte. M-a impresionat adânc. Unde era Mierla? În Africa de Vest, nu-i așa?

— Da, așa cred.

— Am să mă uit peste actele concesiunii într-o bună zi, când voi fi la birou.

— Poți să fii sigur că tata n-a făcut nici o greșală. Dacă s-a întors spunând că nu există aur, sigur nu exista.

— S-ar putea să ai dreptate. Sărmana doamnă Mackenzie! Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea și cu cei doi copii pe care i-a adus aici. Ciudat. Acum trebuie să fie adulți.

Capitolul XX

La Pinewood Private Sanatorium, inspectorul Neele stătea în salonul rezervat vizitatorilor, față-n față cu o doamnă în vârstă, cu părul cărunt. Helen Mackenzie avea șaiszeci și trei de ani, deși părea mai tânără. Avea ochii de un albastru deschis cu o privire cam rătăcită, și o bărbie moale, de om nehotărât. Buza de sus îi zvâcnea din când în când. Ținea în poală o carte voluminoasă și se uita la ea în timp ce inspectorul îi vorbea. Mintea inspectorului Neele era la discuția pe care tocmai o avusese cu doctorul Crosbie, directorul sanatoriului.

— E o pacientă voluntară, spuse doctorul Crosbie. Nu are certificat.

— Deci nu e periculoasă?

— Oh, nu. Majoritatea timpului e tot atât de zdravănă ca mine sau ca dumneata. Se poate vorbi cu ea. Acum e în perioada ei bună și puteți purta cu ea o conversație perfect normală.

Cu aceste cuvinte în minte, inspectorul Neele începu discuția.

— Sunteți foarte amabilă că ați acceptat să mă primiți, doamnă.

Numele meu e Neele. Am venit la dumneavoastră în legătură cu un anume domn Fortescue care a murit de curând. Rex Fortescue. Sper că vă e cunoscut numele.

Ochii doamnei Mackenzie erau fixați pe carte. Spuse:

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Domnul Fortescue, doamnă. Domnul Rex Fortescue.

— Nu, spuse doamna Mackenzie. Categorie, nu.
Inspectorul Neele era ușor nedumerit. Se întreba dacă asta însemna în concepția doctorul Crosbie să fii perfect normal.

— Cred că l-ați cunoscut cu mulți ani în urmă, doamnă.

— Nu chiar. Asta a fost ieri.

— Înțeleg, rosti inspectorul, deloc sigur că înțelegea. Continuă: Cred că i-ați făcut o vizită cu mulți ani în urmă, la reședința lui, Cabana Tisa.

— O casă foarte ostentativă, spuse doamna Mackenzie.

— Da, s-ar putea numi așa. Domnul Fortescue avusese anumite legături cu soțul dumneavoastră, privitor la o mină din Africa. Mina Mierlei parcă se chema.

— Trebuie să citesc cartea. Timpul e scurt și trebuie s-o citesc.

— Da, doamnă. Da, înțeleg foarte bine asta: Făcu o pauză, apoi continuă: Domnul Mackenzie și domnul Fortescue s-au dus împreună în Africa să inspecteze mina.

— Era mina soțului meu. El a găsit-o. Îi trebuiau bani ca s-o pună în funcțiune. S-a dus la Rex Fortescue. Dacă aș fi fost deșteaptă, dacă aș fi știut mai multe, nu l-aș fi lăsat.

— Înțeleg. În tot cazul, au plecat împreună în Africa, și acolo soțul dumneavoastră a murit de friguri.

— Trebuie să citesc cartea, spuse doamna Mackenzie.

— Credeți că Rex Fortescue l-a escrocat pe soțul dumneavoastră privitor la Mina Mierlei, doamnă Mackenzie?

Fără să-și ridice ochii, doamna Mackenzie spuse:

— Ce prost sunteți.

— Da, se prea poate. Dar, vedeți dumneavoastră, a trecut atâta timp de atunci, și ca să investighezi o problemă încheiată demult nu e prea simplu.

— Cine a spus că e încheiată?

— Înțeleg. Nu credeți ca e încheiată?

— Nici o problemă nu e rezolvată până nu e rezolvată corect. Kipling a spus-o. În ziua de azi nimeni nu-l citește pe Kipling, dar a fost un om mare.

— Credeți că problema va fi rezolvată corect în una din zilele astea?

— Rex Fortescue a murit, nu-i așa? Așa ați spus.

— A fost otrăvit.

Oarecum neașteptat, doamna Mackenzie începu să râdă.

— Ce prostie! Spuse ea. A murit de friguri.

— Eu vorbesc despre domnul Rex Fortescue.

— Și eu la fel. Își ridică brusc ochii și îl fixă. Ei, asta-i, a murit în patul lui, nu-i așa? A murit în patul lui?

— A murit la St Jude's Hospițial.

— Nimeni nu știe unde a murit soțul meu. Nimeni nu știe cum a murit și unde a fost îngropat. Toată lumea știe numai ce a spus Rex Fortescue. Iar Rex Fortescue era un mincinos!

— Credeți că a fost vorba de o mână criminală?

— Mână criminală, mână criminală. Găinile fac ouă, nu-i așa?

— Credeți că domnul Rex Fortescue era răspunzător de moartea soțului dumneavoastră?

— Azi dimineață la micul dejun am mâncat un ou. Și era foarte proaspăt. E surprinzător, nu-i așa, când te gândești că era de acum treizeci de ani.

Neele inspiră adânc. I se părea puțin probabil să ajungă undeva în ritmul ăsta, dar perseveră.

— Cu o lună sau două înainte să moară, cineva a pus pe biroul lui Rex Fortescue niște mierle moarte.

— Interesant: Foarte interesant.

— Aveți vreo idee cine a făcut-o, doamnă?

— Ideile nu-ți ajută la nimic. Trebuie să acționezi. Pentru asta i-am crescut, să știți, să acționeze.

— Vorbiți despre copii dumneavoastră?

Femeia dădu repede din cap.

— Da. Donald și Ruby. Aveau nouă și șapte ani când au rămas fără tată. Le-am spus. Le-am spus în fiecare zi. I-am pus să jure în fiecare noapte.

Inspectorul se aplecă.

— Ce i-ați pus să jure?

— Că o să-l omoare, bine-nțeleș.

— Înțeleg.

Inspectorul vorbea de parcă ar fi fost cea mai logică remarcă din lume.

— Au făcut-o?

— Donald a plecat la Dunkirk. Nu s-a mai întors. Mi-au trimis o telegramă în care îmi spuneau că e mort. „Mort în misiune”. Misiune, înțelegeți, genul incorect de misiune.

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă. Și fiica dumneavoastră?

— N-am nici o fată.

— Tocmai ați vorbit de ea. Fiica dumneavoastră, Ruby.

— Ruby. Da, Ruby. Se aplecă spre el. Știți ce i-am făcut lui Ruby?

— Nu, doamnă. Ce i-ați făcut?

Femeia șopti pe neașteptate.

— Priviți Cartea.

Inspectorul coborî privirea și văzu că ceea ce ținea ea în poală era o Biblie. Era o Biblie foarte veche, iar când femeia o deschise la pagina din față, inspectorul Neele văzu scris pe ea diferite nume. Era limpede că era o Biblie de familie în care, conform vechiului obicei, era trecută fiecare nouă naștere. Degetul subțire al doamnei Mackenzie indică ultimele două nume: „Donald Mackenzie” cu data nașterii, și „Ruby Mackenzie”.

— Cu data nașterii. Dar numele Ruby Mackenzie era tăiat cu o linie groasă.

— Vedeți? Am scos-o din Biblie. Am tăiat-o pentru totdeauna.

— De ce, doamnă?

Doamna Mackenzie se uită la el cu o privire șireată.

— Știți de ce, spuse ea.

— Nu știu. Serios, doamnă, nu știu.

— Nu și-a ținut promisiunea. Știți că nu și-a ținut promisiunea.
— Unde e acum fiica dumneavoastră?
— V-am spus. N-am nici o fiică. Nu mai există nici o Ruby Mackenzie.
— Adică, a murit?
— A murit? Femeia izbucni în râs. Era mai bine pentru ea să fi murit. Mult mai bine. Mult, mult mai bine. Oftă și se întoarse neliniștită în scaun. Apoi, revenind la acea politețe formală de la începutul conversației, spuse: Îmi pare nespus de rău, dar mă tem că nu mai pot sta de vorbă cu dumneavoastră. Înțelegeți, timpul e tot mai scurt și trebuie să-mi citesc cartea.

Inspectorul Neele îi mai puse câteva întrebări, dar doamna Mackenzie nu-i răspunse. Făcu doar un ușor gest de iritare și continuă să citească Biblia, urmărind cu degetul ei subțire liniile versetului pe care îl citea.

Neele se ridică și ieși. Avu încă o scurtă întrevvedere cu directorul.
— O vizitează vreo rudă? Întrebă el. De exemplu, fiica?
— Cred că pe vremea predecesorului meu a venit la ea fiica ei, dar acea vizită a tulburat-o atât de tare pe pacientă încât a sfătuit-o să nu mai vină. De atunci, toate aranjamentele se fac prin avocați.

— Aveți vreo idee unde este acum Ruby Mackenzie?
Directorul clătină din cap.
— Absolut niciuna.
— Nu știți dacă, de pildă, e căsătorită?
— Nu știu. Tot ce pot să fac este să vă dau adresa avocaților care tratează cu noi.

Inspectorul Neele deja dăduse de urma acelor avocați. Ei nu fuseseră în stare, sau cel puțin așa afirmaseră, să-i spună nimic. Ei se ocupau cu administrarea unui fond trecut în contul doamnei Mackenzie cu ani în urmă, și de atunci n-o mai văzuseră pe domnișoara Mackenzie.

Inspectorul încercă să obțină o descriere a lui Ruby Mackenzie, dar rezultatele nu fură încurajatoare. Atâtea rude veneau să viziteze pacientele încât, după ani, nu se mai știa cine venise să viziteze pe cine. Menajera care era acolo de ani de zile părea să-și amintească de domnișoara Mackenzie ca fiind scundă și brunetă. Singura infirmieră ce fusese în sanatoriu în tot acest răstimp își amintea că era o fată robustă și blondă.

— Așadar, asta-i situația, îi raportă inspectorul Neele comisarului adjunct. E o înscenare nebunească în care totul se leagă. Trebuie să însemne ceva.

Comisarul adjunct dădu gânditor din cap.

— Mierlele din plăcintă se leagă de Mina Mierlei, în buzunarul mortului s-a găsit secară, pâinea și mierea au legătură cu doamna Fortescue. (nu că asta ar fi ceva elocvent. În definitiv, oricine putea să mănânce la ceai pâine cu miere!) Și apoi, cea de a treia crimă, fata strangulată cu un ciorap, și cu un cârlig de rufe prins de nas. Da, oricât de nebunească pare înscenarea asta, ea nu poate fi ignorată.

— O secundă, domnule, spuse inspectorul Neele.

— Ce e?

Neele se încruntă îngândurat.

— Știți, ceea ce ați spus adineaori. Ceva a sunat fals. Undeva a fost ceva greșit. Clătină din cap și oftă. Nu, nu pot să-mi dau seama ce.

Capitolul XXI

Lance și Pat cutreierau domeniul bine întreținut din jurul Cabanei Tisa.

— Sper că nu-ți rănesc sentimentele, Lance, dacă spun că e cea mai nesuferită grădină pe care am văzut-o vreodată.

— Nu-mi rănești nici un sentiment. Chiar e? Nu-mi dau seama. Se pare că există trei grădinari care muncesc cu râvnă.

Pat spuse:

— Probabil tocmai asta nu e în regulă. Nu are pic de notă personală grădina asta. Totul e ca la carte.

— Ei bine, ce-ai pune tu în grădina ta, dacă ai avea o grădină?

— În grădina mea ar fi nalbe, nemțișori și colțunași, nici un strat și niciuna din tisele astea oribile.

Se uită cu dezgust la gardul viu din arbuști de tisă.

— O asociație de idei, spuse dezinvolt Lance.

— Cel care a pus otrava trebuie să aibă o minte oribilă, răzbunătoare, de-a dreptul înspăimântătoare.

— Așadar, așa vezi tu toată treaba? Ciudat! Eu o consider doar ceva practic, înfăptuit cu sânge rece.

— S-ar putea să fie și cum zici tu. Se cutremură ușor. În tot cazul, să comiți trei crime. Indiferent cine a făcut-o, trebuie să fie nebun.

— Da, spuse Lance încet. Mă tem că așa e. Apoi, izbucni: Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, pleacă de aici! Întoarce-te la Londra. Du-te în Devonshire sau sus la lacuri. Du-te la Stratford-on-Avon și uită-te la Norfolex Broads. Poliția n-ar spune nimic că pleci. Tu n-ai avut nici o legătură cu toate astea. Erai la Paris când a murit tata, și la Londra când s-au comis celelalte două crime. Crede-mă, mă îngrijorează de moarte să te știu aici.

Pat spuse liniștită:

— Știi cine, nu?

— Nu, nu știu.

— Dar crezi că știi. De asta ți-e frică pentru mine. Aș vrea să-mi spui și mie.

— N-am ce să-ți spun. Nu știu nimic. Dar te implor să pleci de aici.

— Nu plec, iubitul. Am să rămân aici. Și la bine, și la rău. Așa înțeleg eu. Apoi, adăugă cu glasul sugrumat: Numai că, cu mine, întotdeauna e rău.

— Ce naiba vrei să spui, Pat?

— Eu aduc ghinion. Asta vreau să spun. Aduc ghinion tuturor celor cu care vin în contact.

— Zăpăcita mea adorabilă, mie nu mi-ai adus ghinion. Gândește-te numai cum, după ce m-am însurat cu tine, bătrânul m-a chemat acasă și a vrut să fim prieteni.

— Da, și ce s-a întâmplat când ai venit acasă? Îți spun, port ghinion oamenilor.

— Ascultă, scumpa mea. Ceea ce ți-a intrat ție în cap este pur și simplu o superstiție tâmpită.

— Dar asta simt. Unii oameni aduc ghinion. Iar eu sunt unul din ei. Lance o luă de umeri și o scutură violent.

— Tu ești Pat a mea, și faptul că m-am însurat cu tine e cel mai mare noroc din lume. Bagă-ți asta în căpșorul tău prostuț. Apoi, calmându-se, spuse pe un ton mai sobru: Dar, serios, Pat, trebuie să fii foarte atentă. Dacă cineva chiar dă târcoale pe aici, nu vreau să fii tu ținta lui. Nu vreau ca glonțul lui să te nimerească pe tine, sau să bei tu măselarița.

— Sau să beau măselarița, cum spui.

— Când nu sunt pe aproape, stai pe lângă bătrâna aia, Marple, parcă. De ce crezi că mătușa Effie a invitat-o să stea aici?

— Numai Dumnezeu știe de ce face mătușa Effie tot ce face. Lance, cât o să mai stăm aici?

Lance ridică din umeri.

— Greu de spus.

— Nu cred că suntem cu adevărat bineveniți. Ezită puțin. Presupun că acum casa îi aparține fratelui tău. Iar el nu ne vrea aici, nu-i așa?

Lance chicoti brusc.

— Nu ne vrea, dar trebuie să ne suporte, cel puțin deocamdată.

— Și pe urmă? Ce vom face, Lance? Ne vom întoarce în Africa de Est, sau ce?

— Asta ai vrea, Pat?

Tânăra dădu cu putere din cap.

— Ei bine, află că și eu vreau același lucru. Nu mă mai simt atașat de țara asta, așa cum arată ea azi.

Fața lui Pat se luminează.

— Minunat. După cum vorbeai ieri, m-am temut că s-ar putea să vrei să te stabilești aici.

În ochii lui Lance apăru o luminiță diabolică.

— Va trebui să-ți ții gura referitor la planurile noastre, Pat. Am de gând să-l mai fierb un picuț pe dragul meu frate.

— Oh, Lance, ai grijă.

— Voi avea, iubito, dar nu văd de ce Percy trebuie să reușească în toate.

Cu capul ușor lăsat într-o parte, semănând întrucâtva cu un cacadu politicos, miss Marple ședea în salonul spațios ascultând ce-i spuneam doamna Percival Fortescue. Miss Marple contrasta izbitor cu salonul. Silueta ei subțirică se pierdea pe sofaua largă pe care stătea înconjurată de o mulțime de perne. Stătea foarte dreaptă, cum fusese învățată încă de mică. Într-un fotoliu mare de alături, stătea doamna Percival. Era îmbrăcată în negru și vorbea vrute și nevrute. „Exact ca soția directorului băncii, sărmana doamnă Emmet” gândi miss Marple. Își aminti cum, într-o zi, doamna Emmet venise să discute despre organizarea Zilei Macilor și, după ce stabiliseră ce trebuia făcut, doamna Emmet se pornise brusc să vorbească fără să se mai oprească. Doamna Emmet ocupa o poziție destul de dificilă în St. Mary Mead.

Ea nu aparținea vechii gărzi a doamnelor care locuiau în case cochete în jurul bisericii și care cunoșteau toate ramificațiile familiilor din comitat, deși poate ele însele nu erau din comitat. Directorul băncii se însurase fără doar și poate cu cineva mai prejos decât el, iar rezultatul era că soția lui suferea de o mare singurătate deoarece, firește, nu se putea însoți cu soțiile negustorilor. Snobismul își înălță capul hidos și o condamnă pe doamna Emmet la o permanentă singurătate. Doamna Emmet simțea tot mai acut nevoia să vorbească, iar în ziua aceea zăgazurile fuseseră rupte și miss Marple se pomenise invadată de torent. Îi fusese milă de doamna Emmet, iar acum îi era milă și de doamna Percival Fortescue.

Doamna Percival avusese de îndurat o mulțime de necazuri, iar nevoia de a se ușura împărtășindu-le unui străin era enormă.

— Desigur, nu vreau să mă plâng, spuse doamna Percival. Nu sunt genul care să se vaite. Întotdeauna am spus că trebuie să faci față lucrurilor. Ceea ce nu poți să vindecii trebuie să înduri, iar eu n-am suflat o vorbă nimănui. E atât de greu să știi cu cine poți să vorbești. În unele privințe, aici ești foarte izolat. Foarte izolat. Desigur, e foarte convenabil și ne-a scutit de multe cheltuieli faptul că aveam un apartament al nostru în casa asta. Dar, bine-nțeles, nu e deloc același lucru cu a avea o casă a noastră. Sunt sigură că sunteți de acord cu mine.

Miss Marple spuse că era de acord.

— Din fericire, noua noastră casă e aproape gata. Mai au ceva de lucru zugravii și decoratorii. Oamenii ăștia sunt atât de înceți! Firește, soțului meu îi convine să locuiască aici. Dar bărbații sunt altfel, nu? Ei văd altfel lucrurile, nu sunteți de acord?

Miss Marple fu de acord că bărbații vedeau altfel lucrurile.

Și o spunea fără să mintă. În mintea lui miss Marple, „gentlemenii” intrau în cu totul altă categorie decât membrele propriului sex. Ei aveau nevoie de două ouă plus costiță, trei mese copioase pe zi, și nu trebuiau contraziși sau înfrunțați niciodată înainte de cină. Doamna Percival continuă:

— Vedeți dumneavoastră, soțul meu e toată ziua în oraș. Când vine acasă e deja obosit și nu vrea decât să stea și să citească. Pe când eu sunt singură toată ziua, fără nici un fel de companie. Am tot confortul și toate celelalte. Mâncare excelentă. Dar omul are nevoie cu adevărat de un cerc de prieteni. Lumea de pe aici nu e genul meu. O parte sunt ceea ce numesc eu jucători de bridge de prost gust. Nu un bridge drăguț. Eu vreau ca la bridge să joc pe mâna mea, la fel ca oricare altul, dar, desigur, toți de aici sunt foarte bogați. Joacă pe niște mize enorme și beau de sting. De fapt, genul de viață aparținând unei societăți frivole. Și, bine-nțeles, mai există o mână de băbuțe care își fac de lucru grădinărint.

Miss Marple se simți ușor vinovată deoarece ea însăși era o grădinăreasă inveterată.

— Știu că de morți se vorbește numai de bine, reluă doamna Percy repede, dar nu e nici un dubiu că domnul Fortescue, socrul meu adică, a făcut o mare prostie când s-a recăsătorit. Nici nu pot să-i spun soacră, pentru că era de-o vârstă cu mine. Adevărul e că știa să înnebunească bărbații! Și

cum mai cheltuia banii! Socrul meu era nebun după ea. Nu-i păsa de notele de plată enorme ale cumpărăturilor făcute de ea. Asta în deranja foarte mult pe Percival, chiar foarte mult. Percy este întotdeauna grijuliu în probleme de bani. Nu suportă risipa. Și apoi, s-a mai întâmplat ca domnul Fortescue să devină atât de ciudat, cu accesele lui de furie, și să arunce banii pe niște chestii nesăbuite, riscante. Ei bine. N-a fost deloc plăcut.

Miss Marple se aventurează să pună o întrebare.

— Și asta trebuie să-l fi îngrijorat pe soțul dumneavoastră, nu-i așa?

— Oh, da. În ultimul an Percy a fost foarte necăjit. A devenit un alt om. Chiar și față de mine s-a schimbat. De multe ori când vorbeam cu el nici nu-mi răspundea. Doamna Percival oftă, apoi continuă: Și-apoi, Elaine, cumnata mea, e o fată foarte ciudată. Îi place să tot umble și așa mai departe. Nu că ar fi neprietenoasă, dar nu e genul care să te înțeleagă. Niciodată n-a vrut să mergem la Londra la cumpărături, sau la un teatru, ceva. N-o interesează nici măcar hainele. Doamna Percival oftă iarăși și murmură: Dar nu mă plâng. O undă de regret păru s-o cuprindă brusc. Spuse grăbită: Trebuie că vi se pare foarte ciudat că vă spun toate astea dumneavoastră, unei străine. Dar zău, cu tot stresul și șocul ăsta. Eu cred că șocul contează cel mai mult. Șocul întârziat. Mă simt atât de nervoasă, să știți. Atât de nervoasă încât trebuie să vorbesc cu cineva. Dumneavoastră îmi reamintiți de o doamnă în vârstă, tare cumsecade, domnișoara Trefusis James. Avea șaptezeci și cinci de ani când și-a fracturat femurul. Am îngrijit-o în spital și am devenit bune prietene. (Când am plecat mi-a dat o capă de blană de vulpe, un gest foarte drăguț din partea ei.

— Știu exact ce simțiți, spuse Marple.

Nici de data asta miss Marple nu mințea. Era evident că soțul doamnei Percival se plictisise de ea și nu-i prea mai dădea atenție, iar sărmana femeie nu reușise să-și facă nici un prieten pe acolo.

— Sper că nu e nepoliticos din partea mea să vorbesc așa, dar consider că fostul domn Fortescue nu a fost un om prea drăguț, spuse miss Marple cu un glas blând de bătrânică.

— N-a fost, confirmă nora. Între noi două fie vorba, a fost un om detestabil. Nu mă miră că cineva i-a venit de hac.

— Nu aveți nici o idee cine. Începu miss Marple și se opri. Vai, probabil că n-ar trebui să întreb asta, dar nu mă pot abține. Nu bănuți cine ar fi putut s-o facă?

— Cred că omul acela oribil, Crump. Niciodată n-am putut să-l sufăr. Se poartă nu chiar ca un mitocan, dar e mitocan. Mai bine zis, impertinent.

— Totuși, presupun că ar fi trebuit să aibă un motiv.

— Nu știu dacă soiul ăsta de oameni are neapărat nevoie de un motiv. Aș spune că domnul Fortescue l-a muștruluit în legătură cu ceva. Știți, cam bănuiesc că uneori bea prea mult. Dar adevărata mea părere este că nu-i prea întreg la minte, să știți. Ca lacheul ăla, sau valetul, sau ce era, care umbla în jurul casei și trăgea în toată lumea. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, eu am bănuț-o pe Adele că l-a otrăvit, pe domnul Fortescue. Dar acum, cum și ea a fost otrăvită, nu mai poți bănuț asta. Se poate ca ea

să-l fi acuzat pe Crump. El și-a ieșit din fire și a reușit cumva să pună ceva în sandvișuri, iar Gladys l-a văzut și a trebuit s-o omoare și pe ea. Cred că e periculos să-l ai în casă. Vai, cât aș vrea să plec, dar îmi închipui că polițiștii ăștia oribili nu vor lăsa pe nimeni să plece! Se aplecă brusc și puse o mână durdulie pe brațul lui miss Marple. Uneori simt că trebuie să plec. Că dacă nu se termină repede toate astea am să. Am să fug.

Se lăsă pe spate studiind chipul bătrânei.

— Dar, probabil că. N-ar fi înțelept, nu?

— Nu, nu cred că ar fi prea înțelept. Poliția v-ar găsi repede, să știți.

— Oare? Chiar m-ar găsi? Sunt destul de deștepți ca s-o facă?

— E o prostie să subestimați poliția. Inspectorul Neele mi-a făcut impresia unui om deosebit de inteligent.

— Oh! Eu credeam că e cam prost.

Miss Marple clătină din cap.

— Am sentimentul. Jennifer Fortescue ezită. Că e periculos să rămâi aici.

— Periculos pentru dumneavoastră, adică?

— D-da. Da.

— Din cauză că știți. Ceva?

Doamnei Percival i se tăie respirația.

— Oh, nu, bine-nțeles că nu știu nimic. Ce-aș putea eu să știu? Doar că. Pur și simplu mă simt nervoasă. Omul acela, Crump.

Dar nu la Crump se gândea doamna Fortescue, își zise miss Marple urmărind tremurul nervos al mâinilor femeii. Se gândi că, dintr-un motiv, anume, Jennifer Fortescue era extrem de înspăimântată.

Capitolul XXII

Începuse să se întunece. Miss Marple își luase andrelele și ghemurile de lână și se așezase lângă fereastra bibliotecii. Uitându-se pe geam, o văzu pe Pat Fortescue străbătând în sus și în jos terasa. Miss Marple deschise ușa dinspre terasă și o strigă.

— Intră, draga mea. Te rog, intră. E prea frig și umezeală, să stai afară.

Pat se supuse. Intră și închise ușa, apoi aprinse două dintre lămpi.

— Da, nu-i o după-amiază prea frumoasă, spuse ea. Se așeză lângă miss Marple, pe sofa. Ce tricotați?

— Oh, doar o hăinuță, draga mea. Pentru un copilaș. Întotdeauna am fost de părere că tinerele mame n-au destule hăinuțe groase pentru copilași. E mărimea a doua. Întotdeauna tricotez mărimea a doua. Copiilor le rămâne atât de repede mică mărimea întâi.

Pat își întinse spre foc picioarele lungi.

— Azi e plăcut aici înăuntru, spuse ea. Focul și lămpile și dumneavoastră tricotând lucruri pentru copii mici. Totul pare atât de domestic și tihnit și englezesc!

— Este englezesc, draga mea. Nu există prea multe Cabane Tisa, să știi.

— Cred că asta e bine. Am convingere că asta n-a fost niciodată o casă fericită. În ciuda banilor cheltuiți și a lucrurilor pe care le-au avut, nu cred că cei de aici au fost vreodată fericiți în ea.

— Nu, o aprobă miss Marple. N-aș spune că a fost o casă fericită.

— S-ar putea ca Adele să fi fost fericită, spuse Pat. Eu n-am cunoscut-o, așa că n-am de unde să știu, dar Jennifer e destul de nefericită iar Elaine se perpelește din cauza unui tânăr despre care, în adâncul sufletului ei, știe că nu ține la ea. Oh, cât aș vrea să plec de aici! Se uită la miss Marple și zâmbi. Nu știți că Lance mi-a spus să nu mă dezlipesc de dumneavoastră. El crede că așa mă aflu în siguranță.

— Soțul dumitale nu-i prost.

— Nu, Lance nu-i prost. Cel puțin, în unele privințe. Dar aș dori să-mi spună exact de ce se teme. Un lucru pare destul de limpede. Cineva din casa asta e nebun, iar nebunia este întotdeauna înfricoșătoare pentru că nu știi cum lucrează mintea nebunului. Nu știi ce va face mai departe.

— Sărmană copilă, spuse miss Marple.

— Oh, eu n-am nimic, serios. Până la ora asta s-ar fi convenit să mă întăresc.

Miss Marple spuse cu blândețe:

— Ai avut parte de multă nefericire, nu-i așa, draga mea?

— Am cunoscut și vremuri bune. Am avut o copilărie fericită în Irlanda, călătorii, vânătoare și o casă mare, pustie, în care bătea din belșug soarele. Nimeni nu-ți poate lua copilăria fericită pe care ai avut-o, nu-i așa? Mai târziu, după ce am crescut, toate păreau să meargă prost. În primul rând, a venit războiul.

— Soțul dumitale era pilot pe un avion de vânătoare, nu?

— Da. Eram căsătoriți numai de o lună când Don a fost doborât. Se uită fix în focul din fața ei. La început am vrut să mor și eu. Mi se părea atât de crud, atât de nedrept! Și totuși, în final, aproape că am început să cred că fusese mai bine așa. Don era minunat în război. Curajos și neastâmpărat și vesel. Avea toate calitățile de care e nevoie în război. Dar nu cred că pacea i s-ar fi potrivit. Avea un fel de. Cum să spun? Un fel de nesupunere arogantă. N-ar fi putut sta într-un loc, nu s-ar fi adaptat. S-ar fi răzvrătit încontinuu. Era, într-un fel, antisocial. Nu, nu s-ar fi adaptat.

— Ești înțeleaptă că îți dai seama de asta, draga mea. Miss Marple se aplecă asupra lucrului și începu să numere în surdină ochiurile. Trei pe față, unu pe dos, scad unu, lucrez două. Tare, spuse: Și cel de-al doilea soț, draga mea?

— Freddy? Freddy s-a împușcat.

— Vai! Ce trist! Ce tragedie!

— Eram foarte fericiți. Cam la vreo doi ani după ce ne-am căsătorit am început să-mi dau seama că Freddy nu era. Ei bine, nu era întotdeauna sincer. Am început să descopăr tot felul de lucruri. Dar păreau să n-aibă importanță, între noi doi, adică. Pentru că, vedeți dumneavoastră, Freddy mă iubea și eu îl iubeam. Am încercat să nu vreau să știu ce se întâmplă, știu că

a fost o lașitate din partea mea, dar oricum nu l-aș fi putut schimba. Nu poți schimba oamenii.

— Nu, nu poți schimba oamenii.

— Îl iubeam și mă măritasem cu el așa cum era, și am considerat că, pur și simplu, trebuia să iau lucrurile ca atare. Mai apoi, povestea a luat o întorsătură urâtă și Freddy nu i-a putut ține piept și s-a împușcat. După ce a murit, am plecat în Kenya, la niște prieteni. Nu puteam rămâne în Anglia, unde m-aș fi întâlnit în permanență cu cei care știau întreaga poveste. În Kenya l-am cunoscut pe Lance. Chipul i se înmuie. Continua să se uite în foc, iar miss Marple o privea. La un moment dar, Pat întoarce capul și spuse: Spuneți-mi, miss Marple, ce credeți cu adevărat despre Percival?

— Nu l-am prea văzut. De regulă, doar la micul dejun. Cred că nu-i prea place faptul că mă aflu aici.

Pat izbucni în râs.

— E zgârcit, să știți. E foarte strâns când e vorba de bani. Lance spune că întotdeauna a fost așa. Și Jennifer se plânge de asta. O ține din scurt pe domnișoara Dove în privința cheltuielilor casei, strâmbă din nas la orice lucru. Dar domnișoara Dove o ține pe-a ei. E o ființă de-a dreptul minunată, nu credeți?

— Ba da. Îmi amintesc de doamna Latimer, din orășelul meu, St Mary Mead. Ea conduce și administrează cam tot ce există la noi. A trebuit să treacă cinci ani ca să descoperim că. Oh, dar nu-i frumos să bârfesc. Nimic nu-i mai plictisitor decât oamenii care îți povestesc despre lucruri și oameni pe care nu i-ai văzut și nu știi nimic despre ei. Iartă-mă, draga mea.

— St Mary Mead e un orășel drăguț?

— Aș zice că da, draga mea. În el trăiesc oameni cumsecade, dar și oameni despre care nu se poate spune același lucru. De fapt, ca peste tot. Firea oamenilor este cam la fel, oriunde te-ai duce.

— Mergeți des sus la domnișoara Ramsbottom, nu-i așa? Pe mine mă înspăimântă.

— Te înspăimântă? De ce?

— Pentru că am impresia că e nebună. Cred că are un fel de manie religioasă. Nu credeți că ar putea fi într-adevăr nebună?

— În ce fel, nebună?

— Știți foarte bine ce vreau să spun, miss Marple. Stă acolo sus, nu coboară niciodată și se gândește numai la păcate. S-ar putea să fi ajuns la concluzia că misiunea ei pe pământ este să-i pedepsească pe păcătoși.

— Asta crede soțul dumitale?

— Nu știu ce crede Lance. Nu mi-a spus. Dar de un lucru sunt sigură, și anume, că el e convins că cineva e nebun, iar acel cineva face parte din familie. Ei bine, Percival e destul de întreg la minte, așa spune. Jennifer e proastă și cam patetică. E un pic nervoasă, dar atâta tot, iar Elaine e una din fetele acelea ciudate, încordate și impetuoase. Îl iubește cu disperare pe tânărul ăla și n-ar recunoaște în ruptul capului că el o ia doar pentru bani.

— Crezi că se însoară cu ea pentru bani?

— Da. Dumneavoastră nu credeți?

— Sunt convinsă. Ca tânărul Ellis care s-a însurat cu Marion Bates, fiica negustorului de fierărie. Era o fată foarte ștearsă și moartă după el. Totuși, povestea s-a sfârșit cu bine. Bărbații ca tânărul Ellis și acest Gerald Wright devin cu adevărat dezagreabili când se însoară cu o fată din dragoste. Sunt atât de supărați pe ei înșiși că au făcut-o, încât i-o reproșează bieteii fete. Dar dacă se căsătoresc cu o fată bogată, continuă să o respecte.

— Nu văd cum putea s-o facă cineva din afară, continuă Pat, încruntându-se. Și apoi, n-ar justifica atmosfera de aici. Fiecare îl pândește pe celălalt. Numai de nu s-ar mai întâmpla ceva.

— Nu va mai muri nimeni, spuse miss Marple. Cel puțin eu așa cred.

— Nu puteți fi sigură.

— De fapt, sunt sigură. Criminalul și-a atins scopul.

— Criminalul?

— Criminalul sau criminala.

— Ați spus „scopul”. Care scop?

Miss Marple clătină din cap. Încă nu era foarte sigură.

Capitolul XXIII

Iarăși domnișoara Somers tocmai făcuse ceaiul în camera dactilografelor și iarăși ceainicul nu dăduse în clocot când turnă apa peste ceai. Istoria se repeta. Domnișoara Griffith, acceptând ceașca, își spuse: „Trebuie să discut cu domnul Percival despre Somers. Sunt sigură că se poate face ceva. Dar cu toată povestea asta cumplită, nu-l poți deranja cu mărunțișuri”.

Și ca de atâtea ori până atunci, domnișoara Griffith rosti tăios:

— Iarăși n-a clocotit apa, Somers.

Iar domnișoara Somers, înroșindu-se, rosti cunoscuta formulă:

— Oh, vai, eram sigură că de data asta a clocotit. Obișnuita desfășurare a evenimentelor fu întreruptă de intrarea lui Lance Fortescue. Acesta se uită cu un aer vag în jurul lui, iar domnișoara Griffith sări și-i ieși înainte.

— Domnul Lance! Exclamă ea.

Lance se răsuci către ea și pe față îi apăru un zâmbet.

— Bună, domnișoară Griffith.

Domnișoara Griffith era încântată. Trecuseră unsprezece ani de când n-o mai văzuse, și încă mai știa cum o cheamă! Rosti derutată:

— Ce drăguț că v-ați amintit!

Lance răspunse degajat, cu tot farmecul de care era în stare:

— Firește că mi-am amintit.

Un val de emoție cuprinse camera dactilografelor. Necazurile domnișoarei Somers cu privire la ceai erau uitate. Se uita pierdută, cu gura ușor căscată, la Lance. Domnișoara Bell se uita pe furiș, peste mașina de scris, iar domnișoara Chase își scoase discret pudriera și își pudră nasul. Lance Fortescue se uită în jur.

— Așadar, aici totul a rămas la fel, spuse el.

— N-au fost prea multe schimbări, domnule Lance. Ce bine arătați și ce bronzat! Presupun că ați dus o viață interesantă în străinătate.

— Se poate spune și așa, dar acum am de gând să încerc să duc o viață interesantă în Londra.

— Vă întoarceți aici, la birou?

— S-ar putea.

— Oh, dar e minunat!

— Mă vei găsi foarte stângaci, domnișoară Griffith. Va trebui să mă pui la curent cu toate treburile de pe aici.

Domnișoara Griffith râse încântată.

— Va fi grozav să vă avem iar printre noi, domnule Lance.

Lance îi aruncă o privire de apreciere.

— E drăguț din partea dumatăle să spui asta. Foarte drăguț.

— Nu am crezut. Niciuna din nou nu s-a gândit. Domnișoara Griffith se opri și se înroși.

Lance o bătu ușurel pe braț.

— N-ați crezut că dracul e chiar atât de negru pe cât se spune? Ei bine, poate că n-a fost. Dar asta e de acum o poveste veche. N-are rost să ne gândim la ce-a fost. Trebuie să privim înainte. Fratele meu e aici?

— Cred că e în biroul lui.

Lance dădu din cap și trecu mai departe. În antecamera sanctuarului o femeie între două vârste, cu o față dură, se ridică de la un birou și rosti autoritar:

— Numele și scopul vizitei, vă rog.

Lance o privi cu îndoială.

— Ești. Domnișoara Grosvenor?

Domnișoara Grosvenor îi fusese descrisă ca o blondă superbă. Chiar așa apăruse și în fotografiile ziarelor ce relataseră ancheta cazului Rex Fortescue. În mod sigur, femeia asta nu putea fi domnișoara Grosvenor.

— Domnișoara Grosvenor a plecat săptămâna trecută. Eu sunt doamna Hardcastle, secretara personală a domnului Percival Fortescue.

„Cât de tipic bătrânului Percy!” gândi Lance. „Să scapi de o blondă superbă și să-ți iei în schimb o Gorgonă! Mă întreb de ce? Pentru siguranță sau pentru că asta-i mai ieftină?”

Spuse degajat:

— Sunt Lancelot Fortescue. Nu ne-am cunoscut.

— Oh, mă scuzați, domnule Lancelot, dar cred că asta-i prima dată când veniți la birou, nu-i așa?

— Prima dar nu și ultima, spuse zâmbind Lance.

Traversă camera și deschise ușa fostului birou al tatălui său. Oarecum spre mirarea sa, cel care stătea la birou nu era Percival ci inspectorul Neele. Inspectorul se uita printr-un teanc mare de hârtii pe care le sorta.

— Bună dimineată, domnule Fortescue. Presupun că ați venit să vă preluați îndatoririle.

— Așadar ați auzi că m-am hotărât să intru la firmă?

— Așa mi-a spus fratele dumneavoastră.

— Serios? Era entuziasmat?

Inspectorul Neele se strădui să-și ascundă un zâmbet.

— Entuziasmul nu era vizibil, spuse el serios.

— Sărmanul Percy!

Inspectorul Neele îl privi curios.

— Chiar aveți de gând să deveniți citadin?

— Nu credeți că ar fi posibil, inspectore Neele?

— Nu pare să vă stea în fire, domnule Fortescue.

— De ce nu? Sunt fiul tatălui meu.

— Și al mamei dumneavoastră.

Lance clătină din cap.

— Aici n-ați nimerit-o, inspectore. Mama era o romantică. Lectura ei favorită era Idilele regelui, după cum poate ați dedus din numele ciudate de botez pe care ni le-a pus. Era invalidă și nu avea nici un contact cu realitatea. Eu nu sunt deloc așa. N-am nici un sentiment, romantism într-o cantitate infimă, și, de la cap la coadă, sunt realist.

— Nu întotdeauna oamenii sunt ceea ce cred ei că sunt.

— Da, asta-i adevărat, recunosc Lance.

Se așează pe un scaun și își întinse picioarele lungi în felul lui caracteristic. Zâmbea ca pentru sine. Apoi, pe neașteptate, spuse:

— Sunteți mai isteț ca fratele meu, inspectore.

— În ce sens, domnule Fortescue?

— Fratelui meu i-am băgat frica-n oase. El crede că m-am decis definitiv pentru o viață citadină. Crede că va trebui să mă vadă înfruntându-mă din plăcinta lui. Crede că mă voi apuca să cheltuiesc banii firmei și că am să-l atrag în proiecte riscante. Aproape că ar merita s-o fac, de dragul de a mă amuza! Aproape, dar nu îndeajuns. Nu m-aș putea adapta la o viață de birou, inspectore. Mie îmi plac aerul liber și aventura. M-aș sufoca într-un loc ca ăsta. Adăugă repede: Asta rămâne între noi, inspectore. Nu mă dați de gol în fața lui Percy, vă rog.

— Nu cred că va apărea ocazia, domnule Fortescue.

— Trebuie să am părțicica mea de distracție cu Percy. Vreau să-l fac să transpire nițel. Trebuie să-mi scot un pic pârleala.

— E o frază destul de ciudată, domnule Fortescue. Să vă scoateți pârleala. Pentru ce?

Lance ridică din umeri.

— E o poveste veche. Nu merită s-o reluăm.

— Am înțeles că a existat cândva o mică problemă cu un cec. La asta vă refereați?

— Ce multe știți, inspectore!

— Am înțeles că nu s-a pus problema urmăririi în justiție. Tatăl dumneavoastră n-ar fi făcut așa ceva.

— Nu, doar m-a alungat, atâta tot.

Inspectorul Neele se uită gânditor la el, dar de fapt se gândea la Percival. Cinstitul, harnicul, zgârcitul Percival. I se părea că pretutindeni în acel caz se împiedica de enigma lui Percival Fortescue, un bărbat pe care toată lumea îl cunoștea după aspectul exterior, dar a cărei personalitate interioară era greu de dibuit. Văzându-l, ai fi spus că era un personaj șters și

insignifiant, care nu cârtise în fața tatălui său. Acum, prin intermediul lui Lance, inspectorul Neele căuta să obțină o apreciere mai exactă a personalității lui Percival.

— Se pare că fratele dumneavoastră era într-un totu dominat de tatăl dumneavoastră, dacă pot să mă exprim așa.

Lance păru să reflecteze.

— Da, așa ar putea să pară. Dar nu sunt sigur că e și adevărat. Știți, când privești înapoi e uimitor să constăți că Percy a făcut întotdeauna numai ce a vrut el, fără să pară că o face.

Da, gândi inspectorul Neele, era uimitor, într-adevăr. Căută prin hârtiile din fața lui, alege o scrisoare și i-o întinse peste birou lui Lance.

— Aceasta este scrisoarea pe care ați scris-o în august, nu-i așa, domnule Fortescue?

Lance își aruncă privirea peste ea, apoi i-o dădu înapoi.

— Da, am scris-o astă vară, după ce m-am întors în Kenya. Văd că tata a păstrat-o. Unde era. Aici, în birou?

— Nu, domnule Fortescue, era printre hârtiile tatălui dumneavoastră de la Cabana Tisa.

Inspectorul se uită lung la ea, așa cum zăcea în fața lui, pe birou. Nu mai era o scrisoare.

Dragă tată,

Am discutat problema cu Pat și sunt de acord cu propunerea ta. O să mai dureze puțin până îmi rezolv treburile aici, să zicem cam până la sfârșitul lui octombrie sau începutul lui noiembrie. Te voi anunța eu când sunt gata. Sper să ne înțelegem mai bine ca pe vremuri. În tot cazul, îmi voi da toată silința. Mai mult nu pot spune. Ai grijă de tine. Al tău, Lance.

— Unde ați trimis această scrisoare, domnule Fortescue? La birou sau la Cabana Tisa?

Lance se încruntă într-un efort de a-și aminti.

— E greu de spus. Nu-mi amintesc. Vedeți dumneavoastră, au trecut aproape trei luni. La birou, parcă. Da, sunt aproape sigur. Aici la birou. Se opri o clipă, apoi întreabă cu o curiozitate sinceră: De ce?

— Mă întrebam și eu așa. Tatăl dumneavoastră n-a pus-o în dosarul, cu hârtiile lui particulare. A luat-o la Cabana Tisa, iar eu am găsit-o în biroului de acolo. Mă întrebam de ce o fi făcut asta.

Lance râse.

— Ca să n-o vadă Percy, presupun.

— Da, așa s-ar părea. Deci, fratele dumneavoastră avea acces la hârtiile personale ale tatălui dumneavoastră de aici?

Lance ezită și se încruntă.

— Păi, nu chiar. Adică, bănuiesc că se putea uita oricând prin ele, dar n-ar fi.

Inspectorul Neele termină fraza în locul lui.

— N-ar fi fost de presupus că o va face, nu-i așa?

Lance rânji larg.

— Așa-i. Asta ar fi fost spionaj. Dar îmi imaginez că Percy întotdeauna a spionat.

Inspectorul Neele dădu din cap. Și el era de părere că Percival Fortescue spiona. Se potrivea cu ceea ce inspectorul începea să învețe despre caracterul lui.

— Vorbești de lup. Îngână Lance, deoarece, în acel moment, ușa se deschise și intră Percival Fortescue.

La vederea lui Lance, Percival se încruntă.

— Bună, spuse el. Tu aici? Nu mi-ai spus că vii azi.

— M-a cuprins un fel de dor de muncă, așa că iată-mă gata să mă fac util. Ce-mi dai să fac?

— Deocamdată nimic, răspunse Percival. Absolut nimic. Va trebui să stabilim care e partea ta de afaceri de care te vei ocupa. Și va trebui să-ți aranjăm un birou.

Lance întrebă rânjind:

— Apropo, băiete, de ce ai dat-o afară pe superba Grosvenor și ai luat-o în schimb pe Față de Cal de dincolo?

— Fii serios, Lance! Protestă tăios Percival.

— E clar o schimbare în rău, spuse Lance. Eu mă uitam după superba Grosvenor. De ce i-ai dat papucii? Te-ai gândit că știa cam prea multe?

— Firește că nu. Ce idee! Percy vorbea cu mânie, în timp ce un val de roșeață îi cuprindea fața. Se întoarse către inspector. Nu trebuie să-i dați atenție fratelui meu, spuse el cu răceală. Are un simț al umorului destul de ciudat. Adăugă: N-am avut niciodată o părere foarte bună despre inteligența domnișoarei Grosvenor. Doamna Hardcastle are recomandări excelente, și, pe lângă faptul că e foarte moderată în exprimare, este extrem de capabilă.

— Foarte moderată în exprimare, îngână Lance aruncându-și ochii spre tavan. Să știi, Percy, eu nu aprob zgârcenia când e vorba de personalul firmei. Apropo, luând în considerare loialitatea persoanelor care ne-au fost alături în aceste ultime tragice săptămâni, nu crezi că s-ar cuveni să le acordăm o mărire de salariu?

— Categoric, nu! Se stropși Percival Fortescue. E absolut fără sens.

Inspectorul Neele observă licărirea drăcească din ochii lui Lance. Percival era prea supărat ca s-o observe.

— Întotdeauna ai avut cele mai extravagante idei, bombăni el. În starea în care e firma acum, singura noastră speranță e economia.

Inspectorul Neele tuși.

— Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră, îi spuse el lui Percival.

— Desigur, inspectore.

— Vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Fortescue. Am înțeles că în ultimele șase luni, ba chiar mai mult, purtarea tatălui dumneavoastră era o sursă de neliniște crescândă pentru dumneavoastră.

— Nu se simțea bine, spuse cu hotărâre Percival. Categoric, nu se simțea deloc bine.

— Ați încercat să-l convingeți să consulte un doctor, dar n-ați reușit. V-a refuzat categoric?

— Da.

— Pot să vă întreb dacă ați bănuir că tatăl dumneavoastră suferea de ceea ce cheamă familiar PGD, paralizia generală a demenței, o stare caracterizată prin megalomanie și irascibilitate și care, mai devreme sau mai târziu, sfârșește în demență irecuperabilă?

Percival se arată surprins.

— Sunteți extraordinar de deștept, inspectore. Da, exact de asta mă temeam. Din cauza asta am insistat atât ca tata să-și facă un control medical.

Neele continuă:

— Între timp, până îl convingeați s-o facă, tatăl dumneavoastră era în stare să provoace ravagii în afaceri?

— Categorie, aprobă Percival.

— O situație foarte nefericită, spuse inspectorul Neele.

— Înfrorătoare. Nimeni nu știe prin ce spaimă am trecut.

Inspectorul spuse blând:

— Din punct de vedere al afacerilor, moartea tatălui dumneavoastră a fost o împrejurare cât se poate de norocoasă.

Percival spuse tăios:

— Doar nu credeți că aș privi moartea tatălui meu în această lumină.

— Nu e vorba de cum o priviți, domnule Fortescue. Eu discut doar de o stare de fapt. Tatăl dumneavoastră a murit înainte ca finanțele lui să se ducă de râpă.

Percival spuse nerăbdător:

— Da, ținând cont de situația actuală, aveți dreptate.

— Cum toți depind de această firmă, a fost o împrejurare norocoasă pentru întreaga familie.

— Da. Dar, serios, inspectore, nu văd unde vreți să ajungeți cu. Percival se opri brusc.

— Oh, nu vreau să ajung nicăieri, domnule Fortescue. Doar că îmi place să fiu sigur că am înțeles corect. Și acum, încă ceva. Înțeleg că susțineți că n-ați mai ținut în nici un fel legătura cu fratele dumneavoastră de când a părăsit Anglia, acum mulți ani.

— Foarte corect, spuse Percival.

— Dar, de fapt, nu-i deloc corect, domnule Fortescue, nu-i așa? Adică astă primăvară, când erați atât de îngrijorat de sănătatea tatălui dumneavoastră, i-ați scris de fapt fratelui dumneavoastră în Africa și i-ați împărtășit neliniștea dumneavoastră provocată de comportarea tatălui. Vroiați, cred eu, ca fratele dumneavoastră să vă ajute să vă supuneți tatăl unui examen medical și, dacă era nevoie, să-l internați într-un ospiciu.

— Eu. Eu. Serios, nu văd. Percival era extrem de răvășit.

— Am dreptate, nu-i așa, domnule Fortescue?

— Păi, de fapt, m-am gândit că așa era corect. În definitiv, Lancelot era partener la firmă.

Inspectorul Neele își mută privirea asupra lui Lance. Acesta rânjea.

— Ați primit acea scrisoare? Întrebă inspectorul.

Lance confirmă din cap.

— Ce ați răspuns?

Rânjetul lui Lance se lărgi.

— I-am spus lui Percy să-și vadă de treabă și să-l lase pe bătrân în pace. I-am spus că, probabil, bătrânul știa foarte bine ce face.

Privirea inspectorului se întoarse la Percival.

— Țsta a fost răspunsul fratelui dumneavoastră?

— Eu. Ță. În mare, da. Totuși, o exprimare mult mai agresivă.

— M-am gândit că e mai bine ca inspectorul să primească o versiune cenzurată, spuse Lance. Cîstit, inspectore Neele, ăsta a fost unul din motivele pentru care, atunci cînd am primit scrisoarea de la tata, am venit să văd cu ochii mei care era situația. Din scurta întrevvedere pe care am avut-o cu el, n-am văzut că ar fi avut ceva. Era ușor agitat, atăta tot. În tot cazul, după ce m-am întors în Africa și am discutat cu Pat, m-am hotărât să vin acasă și. Cum să spun. Să respect regulile jocului.

În timp ce vorbea îi aruncă o privire lui Percival.

— Obiectez! Spuse Percival Fortescue. Obiectez cu tărie la ceea ce insinuezi. Intenția mea nu era să-l persecut pe tata, eram îngrijorat de sănătatea lui. Recunosc că eram îngrijorat și de.

Lance se grăbi să continue fraza.

— Și de buzunarul tău, ai? De buzunarul lui Percy. Se ridică și, dintr-o dată, întreaga purtare i se schimbă. Perfect, Percy, am isprăvit. Aveam de gând să te pun pe jar prefăcîndu-mă că vreau să lucrez aici. Nu aveam de gând să te las să-ți faci jocul, dar al naibii să fiu dacă am să mai continuu. Sincer să fiu, mi-e greață să mă aflu în aceeași cameră cu tine. Toată viața ai fost un ticălos împuțit și egoist. N-ai făcut decît să-ți bagi nasul peste tot, să spionezi, să minți și să creezi probleme. Și-ți mai spun ceva. N-o pot dovedi, dar sunt convins că tu ai falsificat cecul ăla care a stîrnit tot tărăboiul și a făcut să fiu alungat de aici. În primul rînd că a fost un fals atît de prost, un fals care a atras atenția de la o poștă asupra lui. Aveam prea multe la activ ca să pot protesta efectiv, dar adesea m-am întrebat cum de nu și-a dat seama bătrînul că dacă eu i-aș fi falsificat semnătura, aș fi făcut o treabă mult mai bună decît aia. Ei bine, Percy, n-am de gând să continuu jocul ăsta prostesc. Mi-e silă de țara asta, de Londra, și de omuleți ca tine cu pantaloni pepit și haine negre și glasuri mieroase și afaceri egoiste și îmbâcsite. Vom împărți totul cum ai propus și voi pleca cu Pat în altă țară – o țară în care să existe o cameră în care să respiri și să te miști. Păstrează-ți tu partea și dă-mi mie ultimele afaceri nesăbuite ale tatei, cum le-ai numit. Probabil că majoritatea dintre ele sunt moarte. Dar pun pariu că una sau două se vor dovedi în final mai valoroase decît toate afacerile tale sută la sută sigure. Tata era un diavol isteț. Mă bazez pe judecata și pe norocul lui. Cât despre tine, vierme ce ești. Lance înaintă spre fratele său care se retrase rapid spre inspectorul Neele. Perfect, spuse Lance, n-am să te ating. Vrei să mă vezi plecat, ei bine, plec. Ar trebui să fii mulțumit. Adăugă în timp ce se îndrepta spre ușă: Dacă vrei, poți să-mi arunci și concesionarea aia veche a Minei Mierlei. Dacă trebuie să-i omorăm pe toți Mackenzie ăia în drumul nostru, am

să-i trag după mine în Africa. Se răsuci în prag și adăugă: E foarte puțin probabil să te mai gândești la răzbunare după atâția ani. Dar se pare că inspectorul Neele o ia în serios, nu-i așa?

— Prostii! Spuse Percival. Așa ceva e imposibil!

— Întreabă-l, spuse Lance. Întreabă-l ce-i cu toate întrebările astea despre mierie și secara din buzunarul tatei.

Ciupindu-și ușor buză de sus, inspectorul Neele spuse:

— Vă amintiți de mierlele de astă vară, domnule Fortescue. Există anumite temeuri pentru a pune întrebări.

— Prostii, repetă Percival. Nimeni n-a mai auzit de ani de zile de familia Mackenzie.

— Și, cu toate astea, aș putea să jur că avem în mijlocul nostru un Mackenzie. Aproape că-mi închipui că și inspectorul Neele crede asta.

Inspectorul Neele îl prinse din urmă pe Lancelot Fortescue în timp ce acesta ieșea în stradă.

Lance rânji la el cam prostește.

— N-am vrut să fac asta, spuse el. Dar mi-am ieșit din fire. În fine, oricum o făceam în curând. Mă întâlnesc cu Pat la Savoy. Mergeți în aceeași direcție, inspectore?

— Nu, mă întorc la Baydon Heath. Dar aș vrea să vă întreb ceva, domnule Fortescue.

— Sigur.

— Când ați intrat în birou și m-ați văzut acolo ați fost surprins. De ce?

— Pentru că nu mă așteptam să vă văd. Mă gândeam că am să-l găsesc pe Percy acolo.

— Nu vi se spusese că ieșise?

Lance îl privi curios.

— Nu. Spuneau că e în biroul lui.

— Înțeleg. Nimeni nu știa că ieșise. Nu există o altă ușă de ieșire din birou. Dar există o ușă care dă direct în coridor din mica antecameră. Presupun că fratele dumneavoastră a ieșit pe acolo, dar mă miră că doamna Hardcastle nu v-a spus.

Lance râse.

— Probabil era plecată să-și ia ceașca de ceai.

— Da. Da. Chiar așa.

Lance se uită la el.

— Care-i ideea, inspectore?

— Mă nedumiresc câteva amănunte, domnule Fortescue, atâta tot.

Capitolul XXIV

În trenul care-l ducea spre Baydon Heath, inspectorul Neele nu reușea nicicum să dezlege careul de cuvinte încrucișate din The Times. Mintea îi fugea la diferite ipoteze. La fel citise și știrile. Citise despre un cutremur în Japonia, despre descoperirea unor zăcămintele de uraniu în Tanganica, despre cadavrul unui marinar adus de ape în apropiere de Southampton, și despre iminenta grevă a docherilor. Citise despre victimele ultimei băătăi de stradă și

despre un medicament nou care făcuse minuni în cazurile avansate de tuberculoză.

În fundul minții lui, toate aceste subiecte formau un gen ciudat de șablon. La un moment dat, se întoarse la cuvintele încrucișate și reuși să dezlege rapid trei definiții.

Când ajunse la Cabana Tisa, luase o anumită hotărâre, îi spuse sergentului Hay.

— Unde-i bătrâna aceea? Mai e aici?

— Miss Marple? Da, e aici. S-a împrietenit la toartă cu bătrâna de la etaj.

— Înțeleg. Neele se gândi o clipă, apoi spuse: Unde-i acum? Aș vrea să vorbesc cu ea.

Miss Marple ajunse în câteva minute, ușor îmbujorată și respirând repede.

— Ați vrut să mă vedeți, inspectore Neele? Sper că nu v-am făcut să așteptați. Sergentul Hay nu m-a găsit de prima dată. Eram la bucătărie și discutam cu doamna Crump. O felicitam pentru aluatul ei și pentru ce mână ușoară are, și îi spuneam ce delicios a fost sufleul de aseară. Întotdeauna am fost de părere că e mai bine să abordezi un subiect treptat, nu credeți? Presupun că pentru dumneavoastră nu-i chiar atât de ușor. Dumneavoastră trebuie să treceți direct la ceea ce aveți de întrebat. Dar pentru o bătrână ca mine care are tot timpul la dispoziție, e chiar de așteptat să pălăvrăgească vrute și nevrute. Iar drumul spre inima unei bucătărese trece prin alaturările ei, să știți.

— Doreați să vorbiți cu ea despre Gladys Martin? Întrebă inspectorul.

— Da. Despre Gladys. Vedeți dumneavoastră, doamna Crump a putut să-mi spună o mulțime de lucruri despre sărmana fată. Nu în legătură cu crima. N-am vrut să spun asta. Ci în legătură cu starea de spirit a fetei din ultimul timp și despre lucrurile ciudate pe care le-a spus.

— Și v-a folosit la ceva?

— Da. Găsesc că mi-a folosit. Să știți, acum am convingerea că lucrurile devin mult mai clare, nu credeți?

— Și da, și nu, răspunse inspectorul Neele.

După cum observase, sergentul Hay părăsise camera. Îi părea bine de asta pentru că ceea ce era pe cale să facă era cam neortodox.

— Ascultați-mă, miss Marple. Vreau să discutăm serios.

— Vă ascult.

— Într-un fel, dumneavoastră și eu reprezentăm puncte de vedere diferite. Recunosc că am auzit câte ceva despre dumneavoastră la Scotland Yard. Se pare că sunteți bine cunoscută acolo, adăugă el zâmbind.

Miss Marple roși.

— Nu știu cum se face, dar adesea mă pomenesc implicată în lucruri care nu mă privesc. Crime, adică, și întâmplări ciudate.

— Ați devenit cunoscută.

— Desigur, sir Heniy Clithering îmi este un foarte vechi prieten.

— Cum spuneam, continuă inspectorul Neele, dumneavoastră și cu mine reprezentăm puncte de vedere diferite. Aproape că le-am putea numi mintea sănătoasă și demența.

Miss Marple își lăsă ușor capul într-o parte.

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți, inspectore Neele.

— Ei bine, există un fel sănătos de a privi lucrurile. De pe urma acestei crime beneficiază anumiți oameni. Mai ales o persoană, așa putea spune. De pe urma celei de a doua crime beneficiază aceeași persoană. A treia crimă s-ar putea numi o crimă pentru siguranță.

— Dar pe care ați numi-o a treia crimă? Întrebă miss Marple. Ochii ei, de un albastru luminos de porțelan, se uitau isteți la inspector. Acesta dădu din cap.

— Da. E ceva în ceea ce spuneți. Știți, zilele trecute, în timp ce vorbeam cu comisarul adjunct despre aceste crime, ceva în cele ce spunea mi-a sunat greșit. Asta era. Firește, mă gândeam la acel cântecel. Regele în visteria lui, regina în salonaș și servitoarea întinzând rufe.

— Exact. Acea era succesiunea, dar, în realitate, Gladys trebuie că a fost omorâtă înaintea doamnei Fortescue, nu-i așa?

— Așa cred, spuse Neele. Da, categoric, așa a fost. Cadavrul ei n-a fost descoperit decât târziu și, firește, atunci a fost greu de spus de cât timp era moartă. Dar eu personal cred, aproape cu certitudine, că a fost omorâtă în jur de ora cinci, pentru că altfel.

Miss Marple îl întrerupse.

— Pentru că altfel ar fi dus și cea de a doua tavă în bibliotecă, nu-i așa?

— Exact. A luat o tavă și a dus-o înăuntru, a adus a doua tavă în hol, și atunci s-a întâmplat ceva. Poate a auzit sau a văzut ceva. Întrebarea e ce anume? Se poate să fi fost Dubois care cobora scările venind din camera doamnei Fortescue. Se poate să fi fost tânărul lui Elaine Fortescue, Gerald Wright, care intra prin ușa laterală. Indiferent cine sau ce a fost, a îndepărtat-o de tava de ceai și a scos-o în grădină. Și o dată acest lucru întâmplat, nu văd nici o posibilitate ca moartea ei să fi întârziat. Afară era frig, iar ea purta o uniformă subțire.

— Aveți absolută dreptate, spuse miss Marple. N-am crezut o clipă că servitoarea era în grădină întinzând rufe. N-ar fi întins rufe fără să-și fi pus o haină pe ea. Totul a fost un camuflaj, ca și cârligul de rufe, pentru ca treaba să se potrivească cu cântecelul.

— Exact, o nebunie, spuse inspectorul Neele. Tocmai aici punctele noastre de vedere diferă. Eu nu pot. Pur și simplu nu pot să înțeleg povestea cu cântecelul.

— Dar se potrivește, inspectore. Trebuie să fiți de acord că se potrivește.

— Se potrivește, totuși succesiunea faptelor e greșită. Adică, dacă e să ne luăm după cântecel, a treia crimă este clar cea căreia i-a căzut victimă servitoarea. Altfel spus, servitoarea a murit ultima. Dar noi știm că regina a fost cea de a treia victimă. Adele Fortescue a fost omorâtă abia între cinci și

douăzeci și cinci și șase fără zece. La vremea aceea Gladys trebuie că era deja moartă.

— Deci toate astea-s greșite, nu-i așa? Spuse miss Marple. Cântecelul e greșit. Asta-i foarte semnificativ, nu?

Inspectorul Neele ridică din umeri.

— Asta ar însemna să despicăm firu-n patru. Decesele au îndeplinit condițiile din cântecel și presupun că doar asta s-a urmărit. Dar acum vorbesc ca și cum aș fi de partea dumneavoastră. Acum am să subliniez punctul meu de vedere, miss Marple. Las cu totul la o parte mierlele și secara și celelalte. Eu mă iau după faptele ca atare, și după bunul simț și după motivele pentru care oamenii sănătoși la minte comit crime. În primul rând, moartea lui Rex Fortescue. Cine beneficiază de pe urma ei? Ei bine, beneficiază o mulțime de oameni dar cel mai mult fiul său, Percival. Fiul său Percival n-a fost în dimineața aceea la Cabana Tisa. Prin urmare, n-ar fi putut pune otravă în cafeaua tatălui său sau în orice altceva de la micul dejun. Sau; cel puțin, așa am crezut la început.

Ochii lui miss Marple se luminau.

— Ah, așadar a existat o metoda, nu-i așa? M-am gândit mult la asta, să știți, și am avut câteva idei. Dar, firește, nici o dovadă.

— Nu văd nimic rău dacă vă pun în temă, spuse inspectorul Neele. Taxina a fost pusă într-un borcan de dulceață nou. Borcanul acela a fost pus pe masă la micul dejun; iar stratul de deasupra a fost mâncat de domnul Fortescue. Mai târziu, acel borcan a fost aruncat în tufe, și în locul lui a fost pus în cămară un alt borcan, cu aceeași cantitate de dulceață lipsă. Borcanul din tufiș a fost descoperit și tocmai am primit; rezultatul la laborator. El arată clar că avea în el urme de taxină.

— Deci așa a fost, îngână miss Marple. Atât de simplu și ușor de realizat!

— Firma era într-o situație precară. Dacă, în conformitate cu testamentul soțului ei, ar fi trebuit să-i plătească lui Adele Fortescue o sută de mii de lire, cred că ar fi dat faliment. Dacă doamna Fortescue i-ar fi supraviețuit soțului ei o lună, banii aceia ar fi trebuit să-i fie plătiți. Ei puțin i-ar fi păsat de firmă și de greutățile ei. Dar nu i-a supraviețuit soțului ei o lună. A murit, și de pe urma morții ei a avut de câștigat moștenitorul de drept a lui Rex Fortescue care, conform testamentului, e Percival: Iarăși Percival Fortescue. Pretutindeni Percival Fortescue, continuă cu amărăciune inspectorul. Și deși el ar fi putut umbla la borcanul cu dulceață, n-ar fi putut s-o otrăvească pe mama sa vitregă sau s-o stranguleze pe Gladys. Conform spuselor secretarei sale, în după-amiaza aceea la ora cinci el era la biroul său din Londra, și n-a ajuns acasă decât pe la șapte.

— Asta complică lucrurile, nu-i așa?

— Le face imposibile, spuse întunecat inspectorul. Cu alte cuvinte, Percival e scos din cauză. Renunțând la reținerea și prudența lui caracteristice, continuă cu amărăciune: Unde mă duc, unde mă întorc, dau de aceeași persoană. Percival Fortescue! Și totuși, nu poate fi Percival

Fortescue. Calmându-se puțin, spuse: Există și alte posibilități, alte persoane care aveau un motiv la fel de buh.

— Domnul Dubois, desigur, spuse repede miss Marple. Și tânărul acela, Gerald Wright. Sunt într-un totu de acord cu dumneavoastră, inspectore Neele. Oriunde se pune problema câștigului, trebuie să fii foarte suspicios. Singura cale cu adevărat grozavă de a evita acest lucru e să ai, într-un fel, o minte încrezătoare.

Inspectorul Neele zâmbi fără să vrea.

— Întotdeauna vă gândiți la ce-i mai rău, nu?

Părea oarecum ciudat ca acea doctrină să vină tocmai de la bătrânica aceea fermecătoare și fragilă.

— Oh, da, spuse cu aprindere miss Marple. Întotdeauna mă gândesc la ce e mai rău. Dar e atât de trist că, de regulă, sunt justificată să procedez așa!

— Perfect, să ne gândim la ce e mai rău. Dubois putea s-o facă, Gerald Wright putea să o facă (dacă admitem, desigur, că a acționat de comun acord cu Elaine și ea a umblat la dulceață), doamna Percival putea s-o facă. A fost la fața locului. Dar niciunul pe care l-am menționat nu se leagă cu aspectul nebunesc al cazului. Nu se leagă cu mierlele și cu buzunarul de secară. Asta-i teoria dumneavoastră și s-ar putea să aveți dreptate. Dacă-i așa, totul se reduce la o persoană, nu? Doamna Mackenzie e într-un ospiciu, și e acolo de mult timp. Ea n-a încurcat borcanele cu dulceață și nici n-a pus cianură în ceva. Fiul ei, Donald, a fost omorât la Dunkirk. Rămâne fiica, Ruby Mackenzie. Și dacă teoria dumneavoastră e corectă, dacă toată seria asta de crime a fost cauzată de vechea afacere a Minei Mierlei, atunci Ruby Mackenzie trebuie că se află în această casă, și există o singură persoană care ar putea fi Ruby Mackenzie.

— Cred că sunteți puțin prea dogmatic, spuse miss Marple.

— Doar o persoană, spuse el întunecat.

Se ridică și ieși din cameră.

Mary Dove era în camera ei. Era o încăpere mică, mobilată destul de auster, dar confortabilă. De fapt, domnișoara Dove o făcuse confortabilă. Când inspectorul Neele bătu la ușă, Mary Dove își înălță ochii din registrul pe care îl răsfoia și rosti cu glasul ei limpede.

— Intră.

Inspectorul intră.

— Luați loc, inspectore. Puteți aștepta o secundă? Totalul notei de plată al negustorului de pește nu mi se pare corect și trebuie să verific.

Inspectorul se așeza în tăcere și o urmări cum face totalul. Ce calm minunat și câtă siguranță de sine avea fata asta! Îl intriga personalitatea care se ascundea în spatele acestei siguranțe de sine. Încercă să-i găsească vreo asemănare cu femeile despre care i se vorbea la Pinewood Sanatorium. Culoarea se potrivea, dar nu-i putea găsi nici o trăsătură a feței care să se apropie de cele ce-i fuseseră descrise. La un moment dat, Mary Dove închise registrul și spuse:

— Vă ascult, inspectore.

Inspectorul Neele spuse liniștit:

— Știi, domnișoară Dove, cazul ăsta are anumite aspecte foarte ciudate.

— Da?

— În primul rând, secara găsită în buzunarul domnului Fortescue.

— A fost un lucru absolut neobișnuit, fu de acord Mary Dove. Nu-i găsesc nici o explicație.

— Și apoi a fost întâmplarea ciudată cu mierlele. Cele patru mierle de pe biroul domnului Fortescue și, de asemenea, incidentul cu mierlele care au fost puse în locul umpluturii plăcintei. La vremea când s-au petrecut aceste două incidente, cred că te aflai aici, domnișoară Dove, nu-i așa?

— Da, eram aici. Acum îmi aduc aminte. A fost extrem de supărător. Părea ceva atât de fără sens, atât de răutăcios, mai ales la vremea aceea.

— Poate nu într-un totu fără sens. Ce știi despre Mina Mierlei, domnișoară Dove?

— Nu cred să fi auzit vreodată de Mina Mierlei.

— Mi-ai spus că te numești Mary Dove. Asta-i numele dumitale adevărat, domnișoară Dove?

Mary înălță din sprâncene. Inspectorul era aproape sigur că în ochii ei albaștri apăruse o expresie bătaioasă.

— Ce întrebare ciudată, inspectore. Insinuați că numele meu nu este Mary Dove?

— Exact asta insinuez, spuse afabil inspectorul Neele. Spun că numele dumitale e Ruby Mackenzie.

Ea îl privi lung. O clipă, față ei nu exprimă nimic – nici protest, nici uimire. Era limpede că-și făcea calculele, gândi inspectorul. După câteva clipe, tânăra spuse cu un glas liniștit, plat:

— Ce vă așteptați să spun?

— Te rog să-mi răspunzi. Te numești Ruby Mackenzie?

— V-am spus că numele meu e Mary Dove.

— Da, dar o poți dovedi, domnișoară Dove?

— Ce doriți să vedeți? Certificatul meu de naștere?

— Ar putea fi util, dar ar putea nici să nu fie. Adică, s-ar putea să fii în posesia certificatului de naștere al unei persoane numită Mary Dove. Această Mary Dove ar putea să fie o prietenă, a dumitale, sau cineva care a murit.

— Da, există o mulțime de posibilități, nu-i așa? În glasul lui Mary Dove se strecurase iar amuzamentul. E o dilemă serioasă pentru dumneavoastră, nu-i așa, inspectore?

— S-ar putea să fii recunoscută la Pinewood Sanatorium.

— Pinewood Sanatorium! Mary ridică din sprâncene. Ce sau unde este Pinewood Sanatorium?

— Cred că știi foarte bine, domnișoară Dove.

— Vă asigur că sunt într-o beznă totală.

— Și negi categoric că ești Ruby Mackenzie?

— Nu neg nimic. Știți, inspectore, cred că dumneavoastră trebuie să dovediți că sunt această Ruby Mackenzie, oricine ar fi ea. Acum în ochii ei se

citea limpede amuzamentul, amuzamentul și provocarea. Da, dovediți dacă puteți că eu sunt Ruby Mackenzie.

Capitolul XXV

— Vă caută băbuța, domnule, șopti conspirativ sergentul Hay în timp ce inspectorul Neele cobora scările. Se pare că are multe să vă spună.

— Fir-ar a naibii de treabă!

— Da, domnule, spuse sergentul Hay fără ca un mușchi să-i tresară pe față.

Era pe cale să se îndepărteze când inspectorul îl chemă înapoi.

— Uită-te prin notele pe care ni le-a dat domnișoara Dove cu privire la foștii ei patroni. Verifică-le și, da, există doar unul sau două lucruri în plus pe care aș vrea să le știu. Apucă-te de treabă, bine?

Scrise la repezeală câteva rânduri pe o hârtie pe care apoi i-o întinse sergentului Hay.

— Mă ocup imediat de asta, domnule.

În timp ce trecea pe lângă bibliotecă, inspectorul Neele auzi un murmur de glasuri și privi înăuntru. Indiferent dacă miss Marple îl căutase sau nu, acum era cu totul prinsă într-o discuție cu doamna Percival Fortescue în timp ce andrelele ei lucrau de zor. Inspectorul prinse mijlocul unei fraze.

— Întotdeauna am considerat că pentru a fi asistentă medicală îți trebuie vocație. În mod categoric e o profesie nobilă.

Inspectorul Neele se retrase repede. Miss Marple îl observase, gândi el, dar nu-i semnalase nicicum prezența.

Bătrâna continuă cu glasul ei blând, moale:

— O dată când mi-am rupt încheietura mâinii, m-a îngrijit o soră fermecătoare. De la mine a plecat să-l îngrijească pe fiul doamnei Sparrow, un tânăr ofițer de marină foarte drăguț. A fost foarte romantic pentru că s-au logodit. Apoi s-au căsătorit și au fost fericiți și au avut doi copilași tare scumpi. Miss Marple oftă sentimental. A fost pneumonie, să știi. În pneumonie, atât de multe depind de felul în care ești îngrijit!

— Oh, da, spuse Jennifer Fortescue, îngrijirea este aproape totul în pneumonie, deși, desigur, în ziua de azi M și B fac minuni.

— Sunt sigură că ai fost o asistentă excelentă, draga mea. Așa a început idila dumitale, nu-i așa? Adică, ai venit aici să-l îngrijești pe domnul Percival Fortescue, nu?

— Da, spuse Jennifer. Da. Așa s-a întâmplat.

Glasul ei nu era încurajator, dar miss Marple păru să nu observe.

— Am înțeles. N-ar trebui să-ți pleci urechea la bârfele servitorilor, bine-nțeles, dar mă tem că o bătrână ca mine este întotdeauna interesată să audă cât mai multe despre persoanele din casă. Dar ce spuneam? Oh, da. La început a fost o altă asistentă, nu-i așa, dar a fost pusă pe liber. Cam așa ceva. Neglijență, parcă.

— Nu cred că a fost neglijență, spuse Jennifer. Tatăl ei sau altcineva din familie s-a îmbolnăvit grav, și așa am ajuns eu să-i iau locul.

— Înțeleg. Și v-ați îndrăgostit și asta a fost. Da, foarte drăguț.

— Nu sunt atât de sigură în privința asta, spuse Jennifer Fortescue. De multe ori îmi doresc. Glasul îi tremură. Îmi doresc să fi fost iar în spital.

— Da, da, am înțeles. Ții mult la profesia dumitale.

— La vremea respectivă nu țineam cine știe ce, dar acum când mă gândesc la ea. Viața e tare monotună, să știți. Zilele trec fără să fac nimic, iar Val e atât de absorbit de afacerile lui!

Miss Marple clătină din cap.

— Domnii trebuie să muncească din greu în ziua de azi, spuse ea. Pare să nu mai existe nici un pic de libertate, indiferent de câți bani ai avea.

— Da, pentru o soție asta înseamnă de multe ori singurătate și plictiseală. Deseori îmi doresc să nu fi venit niciodată aici. În fine, să-mi fie învățătură de minte. Nu ar fi trebuit s-o fac.

— Ce n-ar fi trebuit să faci, draga mea?

— N-ar fi trebuit să mă mărit cu Val. Oftă brusc. În fine, să nu mai vorbim de asta.

Politicoasă, miss Marple începu să vorbească despre noile fuste care se purtau la Paris.

— Ați fost foarte amabil că nu ne-ați întrerupt, spuse miss Marple după ce inspectorul Neele o pofti să intre. Știți, existau câteva mici aspecte pe care vroiam să le verific. Adăugă cu reproș: Nici acum nu ne-am terminat conversația cu adevărat.

— Îmi pare rău, miss Marple. Inspectorul Neele afișă un zâmbet fermecător. Mă tem că am fost cam necioplit. V-am chemat la o consultație, iar de discutat cu doamnă Percival nu mai e nevoie, am tras singur concluziile.

— Oh, asta-i foarte bine, spuse repede miss Marple, pentru că, vedeți dumneavoastră, nu eram cu adevărat pregătită să-mi pun cărțile pe masă. Adică, n-aș fi vrut să fac vreo acuzație până când nu eram absolut sigură. Sigură în mintea mea, firește. Iar acum sunt sigură.

— Sigură, în legătură cu ce, miss Marple?

— Cu cine l-a omorât pe domnul Fortescue, bine-nțeles. Ceea ce mi-ați spus despre dulceață lămurește problema, arătând cum și cine și cum e cu capacitatea mintală.

Inspectorul Neele clipi nedumerit.

— Îmi pare rău, spuse miss Marple, înțelegându-i reacția. Mă tem că uneori mi-e greu să mă exprim foarte clar.

— Încă nu sunt sigur că înțeleg despre ce vorbiți, miss Marple.

— Ei bine, poate ar fi mai bine s-o iau de la început. Adică, dacă aveți timp. Aș prefera să vă expun punctul meu de vedere. Vedeți dumneavoastră, am discutat foarte mult cu bătrâna domnișoară Ramsbottom și cu doamna Crump și cu soțul ei. Firește, el e un mincinos, dar asta nu prea contează pentru că, dacă știi că mincinoșii sunt mincinoși, ajungi la același lucru. Dar eu vroiam să clarific povestea cu apelurile telefonice și cu ciorapii de nylon și toate astea.

Inspectorul Neele clipi din nou și se întrebă pentru ce se lăsase târât în treaba asta și cum de-i trecuse prin gând că miss Marple ar fi putut să-i fie o

colegă eficientă și cu mintea limpede. Totuși, așa aiurită cum ea, se poate să fi cules câteva informații folositoare. Tot succesul pe care inspectorul Neele îl obținuse în profesia sa îi venise din faptul că știa să asculte. Iar acum era pregătit să asculte.

— Vă rog să-mi povestiți totul, miss Marple, dar începeți cu începutul, vă rog.

— Da, bine-nțeles, iar începutul e Gladys. Vreau să spun că am venit aici din cauza lui Gladys. Iar dumneavoastră ați fost foarte amabil și m-ați lăsat să mă uit prin lucrurile ei. Și din asta și din ciorapii de nylon și din convorbirile telefonice și din una și din alta, totul a reieșit foarte clar. Mă refer la domnul Fortescue și la taxină.

— Aveți vreo teorie privitor la cine a pus taxina în dulceața domnului Fortescue?

— Nu-i o teorie. Știu.

Inspectorul Neele clipi pentru a treia oară.

— A fost Gladys, bine-nțeles, spuse miss Marple.

Capitolul XXVI

Inspectorul Neele se uită lung la miss Marple și clătină încet din cap.

— Spuneți că Gladys Martin a pus în mod deliberat taxină în dulceața domnului Fortescue? Întrebă neîncrezător. Că l-a omorât în mod deliberat pe Rex Fortescue? Îmi pare rău, miss Marple, dar pur și simplu n-o cred.

— Nu, firește că n-a intenționat să-l omoare, dar totuși a făcut-o! Dumneavoastră personal ați spus că era nervoasă și răvășită când ați interograt-o. Și că arăta vinovată.

— Da, dar nu vinovată de crimă.

— Oh, nu, de acord. Cum spuneam, ea n-a intenționat să omoare pe nimeni, dar ea a pus taxină în dulceață. Firește, nu știa că e otravă.

— Ce credea că era? Glasul inspectorului Neele încă suna neîncrezător.

— Îmi închipui că a crezut că era un drog al adevărului, adică o substanță care te face să spui adevărul. E foarte interesant, să știți, și foarte instructiv să vezi ce decupează fetele astea din ziare și ce păstrează. Întotdeauna a fost așa.

Rețete de înfrumusețare, și cum să-l atragi pe bărbatul pe care-l iubești, și farmece și întâmplări miraculoase. În ziua de azi sunt atrase de știință. Nimeni nu mai crede în magicieni, nimeni nu crede că vine cineva și, cu un semn al mâinii te transformă în broască. Dar dacă citești în ziar că, injectându-ți anumite glande, savanții îți pot modifica țesuturile vitale și vei căpăta caracteristici de broască, ei bine, asta o va crede toată lumea. Și, după ce a citit în ziare despre drogul adevărului, bine-nțeles că Gladys a crezut fără nici cea mai mică îndoială când i-a spus că asta era.

— Când i-a spus. Cine?

— Albert Evans. Nu că ăsta ar fi numele lui adevărat. Dar, în orice caz, a cunoscut-o astă vară într-o tabără de vacanță, și a flatat-o, și a făcut dragoste cu ea, și îmi imaginez că i-a îndrugat o poveste despre nedreptate sau persecuție sau ceva în genul ăsta. În tot cazul, treaba era că Rex Fortescue trebuia să fie făcut să mărturisească ceea ce făcuse și să îndrepte

nedreptatea. Firește, asta n-o știu, dar sunt destul de sigură că așa a fost. A convins-o să intre în serviciu aici, lucru care în ziua de azi e destul de simplu, având în vedere penuria de personal. Apoi au aranjat o întâlnire. Vă amintiți ce scria pe ultima lui carte poștală: „Nu uita de întâlnirea noastră.” Asta urma să fie ziua cea mare pe care o pregăteau. Gladys avea să pună în dulceață drogul pe care i-l dăduse el, așa încât domnul Fortescue să-l înghită la micul dejun, și tot ea avea să-i pună secara în buzunar. Nu știu ce poveste i-a înșirat în legătură cu secara, dar cum v-am spus încă de la început, Gladys Martin era o fată foarte credulă. De fapt, cu greu ar fi existat ceva ce să nu creadă dacă un tânăr prezentabil știa cum să i-o spună.

— Continuăți, spuse inspectorul Neele cu un glas uluit.

— Probabil că ideea era ca Albert să treacă pe la biroul lui în ziua aceea, și până atunci drogul avea să-și facă efectul, iar domnul Fortescue avea să mărturisească totul și așa mai departe. Vă imaginați ce a simțit biata fată când a auzit că domnul Fortescue murise!

— Dar, de bună seamă, ar fi vorbit, obiectă inspectorul.

Miss Marple întrebă apăsător:

— Care a fost primul lucru pe care vi l-a spus când ați interogat-o?

— A spus: „N-am făcut-o eu”.

— Exact. Nu înțelegeți că asta este exact ceea ce ar fi spus? Știți, când spărgea vreun bibelou, Gladys spunea: „N-am făcut-o eu, miss Marple. Nu știu cum s-a întâmplat”. Nu se pot abține, sărmanele fete. Sunt tare necăjite de ceea ce au făcut și primul lor gând este să evite să fie certate. Doar nu credeți că o tânără nervoasă care a omorât pe cineva pe care nu intenționase să-l omoare o s-o recunoască, nu-i așa? Asta ar fi împotriva firii ei.

— Da, spuse Neele. Presupun ca așa e.

Mintea îi zbură înapoi, la întrevvedere cu Gladys. Nervoasă, tulburată, vinovată, priviri piezișe, toate astea. S-ar fi putut să aibă o semnificație foarte mică sau una foarte mare. Nu se putea învinui că nu trăsese concluzia corectă.

— Cum spuneam, continuă miss Marple, primul ei gând a fost să nege tot. Apoi, într-un mod confuz, a încercat să-și facă ordine în minte, să găsească o explicație. Probabil că Albert nu știuse cât de puternică era substanța, sau făcuse o greșală și-i dăduse prea multă. A încercat să-i găsească scuze. Spera ca el să ia legătura cu ea, ceea ce, firește, s-a și întâmplat. Prin telefon.

— Știți sigur asta? Întrebă repede Neele.

Miss Marple clătină din cap.

— Nu. Recunosc că e o presupunere. Dar în ziua aceea au existat niște apeluri telefonice inexplicabile. Adică cineva suna, iar când răspundeau Crump sau doamna Crump, acel cineva închidea. Asta a fost el, să știți. A sunat până a răspuns Gladys, și i-a dat o întâlnire.

— Înțeleg. Vreți să spuneți că în ziua în care a murit, avea întâlnire cu el.

— Da. Doamna Crump a avut dreptate referitor la un lucru. Fata își pusese cei mai buni ciorapi și cei mai buni pantofi. Urma să se întâlnească cu

cineva. Numai că ea nu urma să iasă în oraș ca să-l întâlnească. Venea el la Cabana Tisa. Din cauza asta în ziua aceea era agitată și împrăștiată și a întârziat cu ceaiul. Apoi, când a dus în hol a doua tavă pentru ceai, cred că s-a uitat în lungul culoarului spre ușa laterală, și l-a văzut acolo făcându-i semn cu mâna. A pus tava jos și a ieșit afară să se întâlnească cu el.

— Și atunci el a strangulat-o, spuse Neele.

Miss Marple își țuguie buzele.

— l-a luat doar un minut, dar nu putea să riște ca fata să vorbească, spuse ea. Trebuia să moară, sărmana fată prostuță și credulă. Și apoi, i-a prins un cârlig de nas! O mânia puternică vibra în glasul bătrânei. Ca să fie ca în cântecel! Secara, mierlele, visteria, pâinea cu miere, și cârligul de rufe. Cel mai apropiat lucru pe care l-a găsit ca să înlocuiască păsărică ce i-a retezat nasul.

— Și, presupun că după toate astea el a plecat bine mersi, iar noi nu vom putea să-l spânzurăm pentru că e nebun! Spuse încetisor inspectorul Neele.

— Ba cred că-l veți putea spânzura în voie. Și nu e nebun, nici vorbă de așa ceva!

Inspectorul Neele o privi intens.

— Ei bine, miss Marple, mi-ați expus o teorie. Da, deși spuneți că știți, e numai o teorie. Spuneți că responsabil de aceste crime este un bărbat care și-a spus Albert Evans și care a agățat-o pe această Gladys într-o tabără de vacanță și a folosit-o ca să-și atingă scopurile. Acest Alberts Evans era cineva care vroia să se răzbune pentru vechea afacere a Minei Mierlei. Sugerați, nu-i așa, că fiul doamnei Mackenzie, Don Mackenzie, n-a murit la Dunkirk. Că e în viață și că el se află în spatele tuturor acestora?

Dar, spre mirarea inspectorului Neele, miss Marple clătină cu putere din cap.

— Oh, nu! Nu sugerez deloc asta. Nu înțelegeți că toată povestea asta cu mierla este într-un tot o păcăleală? A fost folosită, atâta tot, de cineva care a auzit de mierlele din bibliotecă și din plăcintă. Mierlele acelea erau adevărate. Au fost puse acolo de cineva care știa despre vechea afacere, și care vroia să se răzbune pentru ea. Dar răzbunarea consta doar în a-l înspăimânta pe domnul Fortescue și a-l face să nu se simtă în largul lui. Să știți, inspectore Neele, eu nu cred că niște copii pot fi crescuți și educați în ideea răzbunării, că poți să le întreții permanent acest gând. La urma urmelor, copiii au multă minte. Dar oricine, al cui tată a fost escrocat și probabil lăsat să moară, ar putea dori să-i joace o festă răutăcioasă celui care se presupune că a făcut-o. Cred că asta s-a întâmplat. Iar ucigașul s-a folosit de ea.

— Ucigașul. Ei bine, miss Marple, să auzim ideea dumneavoastră despre ucigaș. Cine a fost ucigașul?

— Nu vă va mira, spuse miss Marple. Nu chiar. Pentru că veți vedea, de îndată ce vă spun cine e, sau mai degrabă, cine cred că e, veți vedea că este exact tipul de persoană care ar comite aceste crime. Este sănătos la mine,

sclipitor, și complet lipsit de scrupule. Și, firește, a făcut-o pentru bani, pentru foarte mulți bani, probabil.

— Percival Fortescue? Întrebă aproape implorând inspectorul Neele, dar știa că se înșela. Imaginea pe care i-o creionase miss Marple nu semăna deloc cu Percival Fortescue.

— Oh, nu, spuse miss Marple. Nu Percival. Lance.

Capitolul XXVII

— Imposibil! Spuse inspectorul Neele.

Se lăsă pe spate în scaun și o urmărea pe miss Marple cu ochi fascinați. După cum spusese miss Marple, nu era surprins. Cuvintele lui erau o negare nu a probabilității ci a posibilității. Lance Fortescue se potrivea cu descrierea – miss Marple îl caracterizase foarte bine. Dar inspectorul Neele pur și simplu nu putea vedea cum ar fi putut fi Lance răspunsul.

Miss Marple se aplecă și, blând, cu răbdare, ca și cum ar fi explicat unui copil un exercițiu simplu de aritmetică, își dezvoltă teoria.

— Vedeți dumneavoastră, el așa a fost întotdeauna. Adică, a fost rău. Rău din toate punctele de vedere, deși mereu a fost atrăgător. Mai ales în ochii femeilor. Are o minte sclipitoare și îi place să riște. Întotdeauna a riscat și, din cauza farmecului lui, oamenii au crezut întotdeauna despre el numai ce a fost bun. Astă vară a venit acasă să-și vadă tatăl. Nu cred nici o secundă că tatăl lui i-a scris să vină. Decât doar dacă, firește, există vreo dovadă în acest sens. Se opri întrebătoare.

Neele clătină din cap.

— Nu, n-am nici o dovadă că l-a chemat tatăl său. Am o scrisoare care se presupune că i-a scris-o Lance după ce a fost aici. Dar Lance putea foarte ușor strecura această scrisoare printre hârtiile tatălui său din biroul de aici în ziua în care a sosit.

— Isteț bărbat, spuse miss Marple. Ei bine, cum spuneam, probabil a venit aici și a încercat o reconciliere cu tatăl său, dar domnul Fortescue nu a cedat. Vedeți dumneavoastră, Lance se căsătorise de curând și micul câștig din care trăia, și pe care fără doar și poate și-l suplimenta pe diferite căi necinstite, nu-i mai ajungea. Era foarte îndrăgostit de Pat (care este o fată tare scumpă și dulce) și dorea să-i ofere o viață respectabilă, așezată. Nimic dubios. Iar asta, din punctul lui de vedere, însemna mulți bani. Când a fost la Cabana Tisa trebuie să fi auzit de povestea cu mierlele. Probabil tatăl său a pomenit de ea. Sau poate Adele. El a tras imediat concluzia că fiica lui Mackenzie se afla în casă, și i-a trecut prin minte că putea face din ea un bun țap ispășitor pentru crimă. Pentru că, înțelegeți, când și-a dat seama că nu-l putea face pe tatăl său să facă ce vroia el, trebuie să fi hotărât cu sânge rece că trebuia omorât. Se poate să-și fi dat seama că tatăl său nu mai era. Ăă. Sănătos, și se temea că, la vremea când avea să moară, ar fi fost deja falit.

— Cunoștea foarte bine starea sănătății tatălui său, spuse inspectorul Neele.

— Ah, asta explică multe. Probabil coincidența că pe tatăl său îl chema Rex, combinată cu incidentul cu mierlele, i-a dat ideea cântecelului pentru copii. Să facă din toată treaba o poveste nebunească, și să o lege de acea

veche amenințare, cu răzbunarea a familiei Mackenzie. Apoi, se putea descotorosi și de Adele ca suta de mii de lire să rămână la firmă. Dar trebuia să existe și o a treia caracteristică, „servitoarea în grădină pune rufe la uscat” – și presupun că asta i-a sugerat întregul plan ticălos. Îi trebuia un complice inocent pe care putea să-l reducă la tăcere înainte ca să vorbească. Și asta i-ar fi dat ceea ce dorea – un alibi autentic pentru prima crimă. Restul, a fost ușor. A venit aici de la gară înainte de ora cinci, chiar când Gladys a adus a doua tavă în hol. A venit la ușa laterală, a văzut-o și i-a făcut semn. A strangulat-o și i-a cărat cadavrul după casă unde se afla frânghia de rufe. Asta i-a luat doar trei sau patru minute.

Apoi a sunat la ușa principală, i s-a dat drumul în casă și s-a alăturat familiei la ceai. După ceai a urcat la domnișoara Ramsbottom. Când a coborât, s-a strecurat în bibliotecă, a găsit-o pe Adele singură, bându-și ultima ceașcă, și s-a așezat lângă ea pe sofa, și în timp ce vorbea cu ea a reușit să-i strecoare cianură în ceai. N-ar fi fost greu, să știți. Puțin praf alb, ca zahărul. Se poate să fi întins mâna după zaharniță și să fi luat un cub, apoi să-l scape, efectiv în ceașca ei. Poate că, râzând, a spus: „Uite, mi-a scăpat zahărul în ceaiul tău”. Ea i-a răspuns că nu conta, l-a agitat și l-a băut. S-ar putea să fi fost ceva mai simplu și mai îndrăzneț. Da, e un tip îndrăzneț.

Inspectorul Neele spuse încetșor:

— E posibil, da. Dar nu văd. Serios, miss Marple, nu văd ce se aștepta să câștige prin asta. Luând de bună că dacă domnul Fortescue nu murea afacerile s-ar fi dus de râpă, este oare partea lui Lance suficient de mare ca să-l determine să plănuiască trei crime? Nu cred. Pur și simplu nu cred.

— Asta este nițel dificil, recunosc miss Marple. Da, sunt de acord cu dumneavoastră. Presupun. Ezită, uitându-se la inspector. Eu presupun că. Sunt foarte ignorantă în materie de finanțe, să știți, dar oare este chiar adevărat că Mina Mierlei aceea nu are valoare?

Neele reflectă. În mintea sa începură să se îmbine diferite fragmente. Dorința lui Lance de a lua din mâinile lui Percival afacerile riscante sau fără valoare. Cuvintele lui de despărțire din acea zi când îi spusese lui Percival că ar fi mai bine să scape de Mierlă și de ghinioanele legate de ea. O mină de aur. O mină de aur fără valoare. Dar poate că mina nu era fără valoare. Și totuși, cumva, părea puțin probabil.

Bătrânul Rex Fortescue cu greu s-ar fi înșelat în această privință, deși, firește, poate că se făcuseră alte sondări de curând. Unde era mina? Lance spusese că în Africa de Vest. Da, dar altcineva, domnișoara Ramsbottom, spusese că era în Africa de Est. Îl indusese în eroare în mod deliberat Lance când spusese Vest în loc de Est? Domnișoara Ramsbottom era bătrână și uitucă, și totuși se putea ca ea să fi avut dreptate și nu Lance. Africa de Est. Lance tocmai se întorsese din Africa de Est. Oare avea niște date recente?

În puzzle-ul inspectorului Neele se îmbucă brusc o altă piesă. Era în tren, citind The Times. În Tanganica s-au descoperit zăcămintele de uraniu. Presupunând că pe locul vechii Mierle era uraniu? Asta ar fi explicat totul. Fiind la fața locului, Lance aflase acest lucru. Din zăcămintele de uraniu putea să scoată o avere. O avere enormă! Oftă. Se uită la miss Marple.

— Cum credeți că am să fiu în stare să dovedesc toate astea? Întrebă el cu reproș.

Miss Marple dădu încurajator din cap.

— O veți dovedi, spuse ea. Sunteți un om foarte, foarte inteligent, inspectore Neele. Am văzut asta dintr-un bun început. Știți cum să obțineți probele. În tabăra aceea de vacanță, de pildă, trebuie să existe cineva care să-l recunoască după fotografie. Îi va fi greu să explice de ce a stat o săptămână acolo sub numele de Albert Evans.

Da, gândi inspectorul Neele, Lance Fortescue era sclipitor și lipsit de scrupule. Dar era și nesăbuit. Își asumase un risc cam prea mare. „Îl voi prinde!”, își spuse. Apoi, scăpat de îndoială, se uită la miss Marple.

— Totul e pură presupunere, să știți.

— Da. Dar sunteți sigur, nu-i așa?

— Așa cred, în definitiv, am mai cunoscut genul ăsta de om.

Bătrâna dădu din cap.

— Da, asta contează foarte mult, de aceea sunt atât de sigură.

— Pentru că vă pricepeți la criminali, spuse Neele hâtru.

— Oh, nu. Bine-nțeles că nu. Din cauza lui Pat. O dulceață de fată. Genul care întotdeauna se mărită cu un soi rău. Asta e ceea ce mi-a atras de la început atenția asupra lui.

— În mintea mea pot să fiu eu sigur, dar există o mulțime de lucruri care necesită explicații. Povestea cu Ruby Mackenzie, de pildă. Puteam să jur că.

Miss Marple îl întrerupse.

— Aveți mare dreptate. Dar v-ați gândit la cine nu trebuie. Mergeți să vorbiți cu doamna Percy.

— Doamna Fortescue, aveți ceva împotrivă să-mi spuneți care era numele dumneavoastră înainte de căsătorie? Întrebă inspectorul Neele.

— Oh! Jennifer icni. Arăta înspăimântată.

— Nu trebuie să fiți nervoasă, doamnă, dar ar fi mai bine să spuneți adevărul. Cred că am dreptate când spun că, înainte de căsătorie, vă numeați Ruby Mackenzie, nu?

— Păi. Ei bine. Vai. Ei bine, de ce nu m-aș fi numit așa?

— Aveți tot dreptul, doamnă, spuse blând inspectorul și adăugă: Acum câteva zile am stat de vorbă cu mama dumneavoastră la Pinewood Sanatorium.

— E foarte supărată pe mine, spuse Jennifer. Niciodată nu mă duc la ea pentru că asta nu face decât s-o supere. Săraca mama, îi era atât de devotată tatălui meu, să știți.

— Și v-a crescut să aveți idei foarte melodramatice despre răzbunare?

— Da. Ne tot puneam să jurăm pe Biblie că nu vom uita niciodată și că într-o bună zi îl vom omorî. Desigur, o dată ce am intrat la spital și mi-am început instruirea am început să-mi dau seama că era dezechilibrată mintal.

— Deși dumneavoastră personal trebuie să fi simțit o dorință de răzbunare, nu-i așa?

— Da, am simțit. Rex Fortescue practic l-a omorât pe tata! Nu vreau să spun că l-a împușcat efectiv, s-au l-a înjunghiat, sau ceva în genul ăsta. Dar sunt foarte convinsă că l-a lăsat să moară. E același lucru, nu?

— Din punct de vedere moral, da.

— Așa că am vrut să i-o plătesc. Când o prietenă a mea a venit să-l îngrijească pe fiul ei, am convins-o să plece și să mă propună pe mine s-o înlocuiesc. Nu știu exact ce intenționez să fac. Niciodată inspectore, niciodată nu m-am gândit să-l omor pe domnul Fortescue. Cred că mi-a trecut prin cap să-l îngrijesc atât de prost pe fiul lui încât acesta să moară. Dar, firește, dacă ești asistentă de profesie, nu poți să faci așa ceva. De fapt, l-am atras pe Val într-un fel de joc. Și apoi el s-a îndrăgostit de mine și mi-a cerut să mă mărit cu el și m-am gândit: „Ei bine, nici că se poate o răzbunare mai bună!” Adică, să mă mărit cu fiul cel mare al domnului Fortescue și să iau înapoi banii pe care i-a furat tatei. Cred că a fost o metodă mult mai înțeleaptă.

— Da, într-adevăr, mult mai înțeleaptă, spuse inspectorul Neele și adăugă: Presupun că dumneavoastră ați fost cea care ați pus mierlele pe birou și în plăcintă?

Doamna Percival roși.

— Da! A fost o prostie din partea mea. Dar, într-o zi, domnul Fortescue vorbise despre fraieri și se lăudase cum trăsesese el pe sfoară oamenii. Și le luase ce aveau mai bun. Oh, într-un mod perfect legal. Și m-am gândit că tare mi-ar fi plăcut să-i trag o sperietură. Și chiar i-am tras o sperietură! A fost cumplit de răvășit. Adăugă repede: Dar n-am făcut altceva! Serios, inspectore. Doar nu. Nu credeți sincer că aș putea omorî pe cineva, nu-i așa?

— Nu, nu cred. Apropo, i-ați dat niște bani în ultimul timp domnișoarei Dove?

Jennifer rămase cu gura căscată.

— De unde știți?

— Știu o mulțime de lucruri, spuse inspectorul Neele și adăugă pentru sine: Și mai și ghicesc o mulțime.

Jennifer continuă repede:

— A venit la mine și mi-a spus că ați acuzat-o că ar fi Ruby Mackenzie. Mi-a spus că dacă-i dau cinci sute de lire vă va lăsa să continuați să credeți asta; Mi-a spus că dacă ați fi știut că eu sunt Ruby Mackenzie, m-ați fi bănuț că eu i-am omorât pe domnul Fortescue și pe soția lui. Desigur, mi-a fost foarte greu să fac rost de bani, pentru că, firește, nu-i puteam spune lui Percival. El nu știe cine sunt. A trebuit să-mi vând inelul de logodnă cu diamant și un lăncișor foarte frumos pe care îl promisem de la domnul Fortescue.

— Nu vă faceți probleme, doamnă Percival, cred că vă pot înapoia banii.

În ziua următoare, inspectorul Neele avu încă o întrevedere cu domnișoara Dove.

— Mă întreb, domnișoară Dove, dacă mi-ai da un cec în valoare de cinci sute de lire pe numele doamnei Percival Fortescue.

Avu plăcerea să vadă cum Mary Dove își pierdu pe loc siguranța de sine.

— Proasta v-a spus, presupun, spuse ea.

— Da. Șantajul e o acuzație gravă, domnișoară Dove.

— N-a fost chiar șantaj, inspectore. Cred că vă va fi greu să mă acuzați de șantaj. N-am făcut decât să-i fac un serviciu special doamnei Percival, care s-o facă să-mi fie recunoscătoare.

— Ei bine, dacă-mi dai cecul ăla, o lăsăm baltă.

Mary Dove își aduse carnetul de cecuri și scoase stiloul.

— E foarte supărător, spuse ea cu un oftat. În momentul de față stau extrem de prost cu banii.

— Presupun că îți vei căuta altă slujbă, nu?

— Da. Cea de față n-a ieșit conform planului. Din punctul meu de vedere, a fost foarte neinspirată.

Inspectorul Neele o aprobă.

— Da, te-a pus într-o situație destul de dificilă, nu-i așa? Adică, era foarte probabil ca în orice moment noi să-ți verificăm antecedentele.

Mary Dove redevenise stăpână pe sine. Ridică din sprâncene.

— Trecutul meu e fără pată, vă asigur.

— Da, este, spuse vesel inspectorul Neele. Nu avem absolut nimic împotriva dumatăle, domnișoară Dove. Deși e o ciudată coincidență că în ultimele trei locuri în care ai lucrat atât de admirabil au avut loc spargerii cam la trei luni după plecarea dumatăle. Hoții păreau extrem de bine informați unde se găseau bijuteriile, blănurile, etc. Ciudată coincidență, nu-i așa?

— Se întâmplă și coincidențe, inspectore.

— Oh, da. Se întâmplă. Dar nu trebuie să se întâmple prea des, domnișoară Dove. Aș îndrăzni să spun că s-ar putea să ne mai întâlnim cândva.

— Sper. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, inspectore Neele, dar sper să nu ne întâlnim.

Capitolul XXVIII

Miss Marple netezi lucrurile din partea de sus a geamantanului, îndesă în el capătul unui fular de lână, apoi închise capacul. Se uită în jur. Nu, nu uitase nimic. Crump intră să-i ducă bagajul jos. Miss Marple se duse în camera vecină să-și ia la revedere de la domnișoara Ramsbottom.

— Mă tem că v-am răsplătit foarte prost ospitalitatea, spuse miss Marple. Sper că într-o zi mă veți ierta.

— Hah, spuse domnișoara Ramsbottom.

Își dădea obișnuita pasiență.

— Valetul de negru, regina de roșu. Îi aruncă o privire piezișă musafirei ei. Presupun că ați descoperit ceea ce ați vrut.

— Da.

— Și, presupun că i-ați spus acelui inspector de poliție totul? Va fi el în stare să dovedească ceva?

— Sunt aproape sigură că va fi, spuse miss Marple. S-ar putea să-i ia puțin timp.

— Eu nu vă pun nici o întrebare, spuse domnișoara Ramsbottom. Sunteți o femeie isteată. Am știut de cum v-am văzut. Nu vă condamn pentru ceea ce ați făcut. Ticăloșia e ticăloșie și trebuie pedepsită. În familia asta există o ramură rea. Slavă Domnului, nu vine dinspre partea noastră. Elvira, sora mea, era proastă. Nimic mai rău. Valetul de negru, repetă domnișoara Ramsbottom amestecând cărțile. Chipeș, dar negru la inimă. Da, de asta mă temeam. Ah, nu întotdeauna te poți abține să iubești un păcătos. Băiatul ăsta a avut întotdeauna ceva. M-a dus chiar și pe mine. A mințit în privința orei la care a plecat în ziua aia de la mine. Nu l-am contrazis, dar m-am întrebat. De atunci m-am tot întrebat. Dar era băiatul Elvirei. Nu mă puteam hotărî să spun ceva. Ei bine, sunteți o femeie dreaptă, miss Marple. Și dreptatea trebuie să triumfe. Îmi pare rău de soția lui.

— Și mie.

În hol, Pat Fortescue aștepta să-și ia la revedere.

— Aș fi vrut să nu plecați, spuse ea. Îmi veți lipsi.

— E timpul să plec, spuse miss Marple. Am terminat ce am avut de făcut. N-a fost deloc plăcut. Dar, să știi, important e să nu lași ticăloșia să triumfe.

Pat păru nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Nu, draga mea. Dar, probabil că vei înțelege într-o zi. Dacă îmi permiți să-ți dau un sfat. Ei bine, dacă vreodată ceva în viața dumitale va merge prost, cred că cel mai fericit lucru pe care v-a trebui să-l faci va fi să te întorci în locurile unde ai fost fericită când erai copil. Du-te în Irlanda, draga mea. Cai și câini și toate celelalte.

Pat dădu din cap.

— Uneori îmi doresc s-o fi făcut când a murit Freddy. Dar dacă o făceam. Glasul i se înmuie. Nu l-aș mai fi cunoscut pe Lance.

Miss Marple oftă.

— Nu rămânem aici, să știți, spuse Pat. Imediat ce lucrurile se clarifică ne întoarcem în Africa de Est. Abia aștept.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copila mea, spuse miss Marple. Omul are nevoie de mult curaj ca să treacă prin viață. Cred că dumneata îl ai.

Strânse ușor mâna fetei, apoi, dându-i drumul, ieși pe ușa din față spre taxiul care o aștepta.

Miss Marple ajunse acasă târziu.

Kitty, ultima fată pe care o instruia, o întâmpină cu o față zâmbitoare.

— Am un hering pentru cina dumneavoastră, miss Marple. Mă bucur mult că v-ați întors. Am făcut casa lună, să știți.

— Asta-i foarte frumos, Kitty. Mă bucur că sunt acasă.

Șase pânze de păianjen pe cornișă, observă miss Marple.

Fetele astea nu ridicau niciodată capul!

— Scrisorile dumneavoastră sunt pe masa din hol, miss Marple. Și e una care a ajuns din greșeală aici, în loc să meargă la Daisymead. Mereu se întâmplă așa, nu?

Miss Marple își luă corespondența. Scrisoarea la care se referise Kitty era chiar deasupra. La vederea scrisului lăbărțat și neîngrijit, în mintea lui miss Marple se stârni un val de amintiri. O luă și o deschise.

Dragă doamnă, Sper că mă iertați că vă scriu asta dar nu știu ce să fac și chiar nu știu și niciodată n-am vrut să fac nici un rău. Dragă doamnă, ați văzut că ziarele au spus că a fost o crimă dar n-am făcut-o eu, nu chiar, pentru că eu n-aș face niciodată ceva atât de ticălos și știu că nici el n-ar face. Albert, adică. Mă doare sufletul să vă spun asta, dar noi ne-am cunoscut astă vară și urma să fiu măritată numai că Bert nu-și primise drepturile, fusese scos din ele, înșelat de acest domn Fortescue care a murit. Și domnul Fortescue a negat tot și firește că toți l-au crezut pe el și nu pe Bert că el era bogat și Bert era sărac. Dar Bert avea un prieten care lucra într-un loc unde se fac drogurile astea noi care le spune drogurile adevărului și poate ați citit de ele în ziare și ele fac oamenii să spună adevărul fie că vor ei sau nu vor. Bert urma să meargă la domnul Fortescue la birou pe 5 noiembrie și. Să aducă un avocat cu el iar eu trebuia să fiu sigură că-i dau drogul în dimineața aceea la micul dejun în dulceață și acum e mort și mă gândesc că a fost prea puternic dar n-a fost vina lui Bert pentru că el n-ar face niciodată așa ceva dar eu nu pot să spun la poliție pentru că poate o să creadă că Bert a făcut-o intenționat din cine știe ce motiv, ceea ce știu că n-a făcut. Oh, doamnă, nu știu ce să mă fac sau ce să spun și poliția e aici în casă și e îngrozitor cum îți pune întrebări și se uită urât la tine și nu știu ce să fac și n-am mai auzit nimic de la Bert. Oh, doamnă, nu vreau să vă cer asta dar dacă ați putea veni aici să mă ajutați ei v-ar asculta pe dumneavoastră și dumneavoastră ați fost mereu așa de bună cu mine, și n-am avut nici o intenție rea și nici Bert n-a avut. Măcar de ne-ați putea ajuta. A dumneavoastră respectuoasă, Gladys Martin.

P. S.

— Alăturez o poză cu mine și cu Bert. Unu din băieți a făcut-o în tabără și mi-a dat-o. Bert nu știe că o am, el nu poate să sufere să se fotografieze. Dar vedeți, doamnă, ce băiat drăguț el.

Miss Marple își țuguie buzele și se uită la fotografie. Cei doi tineri din ea se uitau unul la celălalt. Ochii lui miss Marple merșeră de la fața patetică, plină de adorație a lui Gladys, la cealaltă față – fața brunetă, frumoasă și zâmbitoare a lui Lance Fortescue.

Îi veniră în minte ultimele cuvinte ale scrisorii.

Vedeți ce băiat drăguț e!

Ochii lui miss Marple se umplură de lacrimi. După milă, veni mânia – mânia împotriva ucigașului fără inimă.

Iar apoi, înlocuind ambele aceste emoții, veni un puternic sentiment de triumf – triumful pe care s-ar putea să-l simtă unii specialiști care, dintr-un fragment de maxilar și câțiva dinți, au reușit să reconstituie un animal preistoric.

SFÂRȘIT

